

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ВЕХТОТО
ПРЕМИНА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ВЕХТОТО
ПРЕМИНА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия девета

Том четвърти

1927 година

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2010

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ВЕХТОТО ПРЕМИНА

„За то, ако е някой в Христа, той е създание ново; ветхото премина, ето, всичко стана ново“.

(II Коринтяном 5: 17)

Вехтото и новото по отношение на човека представлява обширен и дълбок въпрос от биологическа важност. Ние употребяваме тук думата биология по нямане на друга по-подходна дума. Биологията като наука се занимава с разрешение на проблемата за живота, като се започне от живота на най-малките същества, съзнанието на които още не е пробудено, и стигне до човека, съзнанието на когото едва е започнало да се пробужда. В това отношение човекът може да се разглежда като малка клетка, чието съзнание е започнало да се пробужда. Съвременният човек, във формата, която днес виждаме, не е в състояние да дойде до ясна, абсолютна представа за живота. Защо? – Защото той е заобиколен с редки предмети, от които придобива най-разнообразни впечатления. Тия многобройни впечатления пък препятстват за неговото право мислене. Даже видни писатели и философи нямат днес ясна представа за живота. Животът не е някаква физическа форма, която може да се изрази математически.

Да допуснем, за пример, че някой човек изпадне в особено душевно състояние. Кой съвременен човек може да опише и обясни причината на това особено разположение или неразположение на духа и на душата? Гледате някой човек, днес е весел, засмян, маха с ръце нагоре-надолу като актьор, после взима перото, съчинява стихове, проповядва на хората, казва им: Тъй трябва да се живее! Не се минава дълго време, гледате този човек изпаднал в някакво противоречие, намира се пред едно изпитание и не знае вече какво да прави, забравя всичката си философия. Какво е станало с него? Коя е причината за тази промяна на състоянието му? – Някой писал във вестниците нещо лошо по негов адрес, което уронва достойнството му като човек от новото учение. На другия ден пак пишат във вестниците, че писаното не се отнасяло за него, но за друг някой със същото име. Наистина не са един Драганов или Иванов в света. И този човек отново се успокоява. Питам: Какво лошо има в това, че някой с черно мастило написал нещо по адрес на твоето име във вестниците? Каква сила се крие в черното мастило, че може да произведе такава пертурбация в ума на човека? Често съвременните хора се спират върху дреболиите на живота, а пропускат важните моменти, като казват: Това са работи, те не заслужават нашето внимание. Казвам: Малките работи обаче са докарали живота до едно неестествено положение. Вследствие на тази неестественост от хиляди години насам хората не могат да заживеят нормален живот. Съвременните хора живеят повече със старите си разбирания и пъшкат под техния хомот, грижат се как ще завършат живота си, старините си. Защо човек трябва да мисли за старините си? Днес никой не мисли за младините си, но все мислят за старините си, как ще ги прекарат, кой ще ги гледа на старини и т.н. Да мисли човек за старините си, в смисъл, че има ня-

кому да дължи и трябва да изплати дълга си, разбирам; да мисли човек за старините си, в смисъл, че е грешен човек и трябва да изправи живота си, разбирам. Обаче да мисли за старините си, в смисъл, че е чиновник, работил е около 15 – 20 години и скоро ще се пенсионира, ще се осигури, ще води щастлив живот, това не разбирам. Покажете ми един чиновник, който след пенсионирането си води щастлив живот! Да мисли човек постоянно за пенсията си, дали ще се увеличи и с колко ще се увеличи, като работи повече години, то е все едно да извади една скумрия от водата и да я тури на скарата, да се пече на огъня. Тя ще цъдри на огъня и все една и съща песен ще пее. Като наблюдавате живота, ще видите, че днес всички хора работят, за да се пенсионират: учителят иска да се пенсионира, свещеникът иска да се пенсионира, писателят иска да се пенсионира. Каква идея има в пенсионирането? Има ред статистики, от които се вижда, че всеки, който мечтае за пенсия, щом постигне това, става вече неспособен за живота. Като говоря за пенсионирането, аз не се спирам върху буквата на въпроса, но казвам, че тази идея разрушава ума на човека. Като говоря за старостта, не разбирам въпроса буквално, но казвам: Започне ли човек постоянно да мисли, че ще остарее, че трябва да се осигури, тази идея вече разрушава неговия ум.

И тъй, не мислете за беднотията, защото тази идея е в сила да ви разруши. Не мислете за богатството, защото и тази идея може да ви разруши. Не мислете нито за сиромашията, нито за богатството! Сиромашията и богатството са две различни състояния: сиромашът е разтоварено добиче, а богатият човек е натоварено добиче.

Вземете например какво може да се случи с някой знаменит милиардер, за богатствата на когото всички говорят. Някой ден може да го настигне автомобил, да го удари в

ребрата и едно от тях да се счупи. От натоварено добиче той може да се превърне в разтоварено. Тъй щото, когато се говори за величието, за богатството на някой човек, трябва да се разбира неговото сърце, неговият ум, неговата воля, а не парите, които той има. Един човек е велик до толкова, доколкото той е във връзка с живите сили на Природата и доколкото те могат да му бъдат в услугата. Когато часовникарят направи един часовник и тури всяка вилица, всяко колелце, на своето място, в какво седи важността на часовника: в неговите части или в часовникаря, който го е направил? Следователно всеки човек представлява един малък винт от общия велик организъм и той е почитан и уважаван, докато е на мястото си. Ако е на мястото си, целият организъм върви правилно, напусне ли мястото си, и организъмът престава да работи или неправилно работи. Докато човек мисли, че трябва да го пенсионират, че трябва друг да го замести в работата му, а той да излезе и да поживее щастливо, животът на общия организъм ще куца. Вижте какво става със земеделските рала, които не работят. Щом не се работи с тях, те ръждясват. В този смисъл пенсионерите са ръждясали рала. Най-голямото нещастие в света са пенсионерите. Значи не трябва да има пенсионери в света. Писателят трябва да умре с перо в ръка; ученикът трябва да умре с книга в ръка; свещеникът трябва да умре с епитрахил на врата; орачът трябва да умре с рало в ръка; майката трябва да умре с детето си в ръка, а да не се оставя децата ѝ да я носят. Такива хора изисква бъдещето! Какво виждаме сега? Бащите гледат да се пенсионират, да си изкарат една малка пенсия и да легнат на гърба на синовете и на дъщери, на внучки и внучета. Горко на онзи баща, който очаква на децата си да го гледат! Какъв е този баща, когото синът трябва да гледа? Това са болезнени явления

в живота, а дето има болести, там не може да има щастие. Това всички трябва да знаят! Следователно, болестите са само повод за вътрешна връзка между хората, да се примирят, да се опознаят,

Преди няколко дни дойде една госпожа при мене и се оплаква от сиромашията си, от тежкото положение, в което се намира. Разправя, че живеела във влажна, тъмна стая, вследствие на което страда от ревматизъм, и ме запитва какво да прави, за да се излекува. Казвам ѝ: Преди всичко, както познавам нещата, причината за ревматизма не е влажната стая. Ако влагата беше причина за тази болест, тогава как ще си обясните заболяването на една богатата госпожа софийка от същата болест, която живее на втория етаж при комфортна обстановка? И богатата госпожа дойде при мене и ми се оплака от своя ревматизъм. И тя искаше да ѝ се даде метод, начин да се лекува. Истината седи в това, че и бедната, и богатата госпожи не изпълняват Божия закон. Всички болести в света са резултат на неизпълнение Божия закон. Следователно и двете жени са заболели от ставен ревматизъм вследствие на неизпълнение на Божия закон. Ако болестта е предизвикана от влагата, тогава бедната жена трябва да се премести в суха, здравословна стая; щом се премести в суха стая, ревматизмът трябва да изчезне. Така ли става в действителност? Както виждате, тук при две различни обстановки, при различни материални условия, се явява една и съща болест. Следователно причината на болестта не е във влагата. Същото нещо виждаме и на фронта, между войниците. Много войници лежат в един окоп, обаче едни от тях се простудяват, а други не се простудяват. Защо едни се простудяват, а други не? – Първите имат нечиста кръв, а вторите имат чиста кръв. Едни войниците се заразяват от холера, а дру-

ги нищо не ги хваща. Защо? – Защото кръвта на последните е чиста. Ще кажете, че влагата е причина за простудяването на войници, които са имали по-слаб организъм. Не, греховете на хората внасят отрова в кръвта им и с това стават причина за простуда, за зараза и т.н. Ето защо, за да се избегнат болестите и страданията, трябва да се поддържа добрият живот. Мнозина мислят, че само Бог живее чист и светъл живот, защото е съвършен, и затова казват: Ние сме слаби, не можем да живеем като Бога, но Той ще уреди нашия живот. Казвам: Както Бог живее, по същия начин и ние можем да се ръководим от Неговите закони и да ги изпълняваме. Бог не се влияе от нашите разбирания, но като гледа на нашите престъпления и грехове, Той казва: Не правете тези престъпления, понеже ще заболете от ставен ревматизъм; не правете тези престъпления, понеже в стомаха ви ще се развие някакъв тумор; не правете тези престъпления, понеже ще заболете от артериосклероза и ще остарееете преждевременно. Заболе ли човек от артериосклероза, той започва да вика лекари. Дойде един лекар, дойде втори, трети, всички го съветват какво трябва и какво не трябва да яде. Не, първото нещо: заболее ли човек от артериосклероза, ще яде по възможност малко и проста, чиста храна. Той трябва да се храни с варено жито, с варен ориз, като истински калугер.

В Нова Загора един стар човек, на около 60 години, заболя от корем. Боли го коремът, нищо не може да яде. Чуди се какво да прави. Седи, мисли, говори си: Е, Георги, Георги, цял живот яде прасенца, агънца, това – онова, но видя ли до какво положение дойде? Пита ме: Какво да правя сега? Казвам: Ще започнеш да постиш, да ядеш по-малко. Всяка сутрин ще изпиваш по една чаша дървено масло и по една чаша гореща вода. След това ще излагаш корема

си на слънце, да се печеш по 2 – 3 часа на ден. Този човек изпълни каквото му казах и се подобри. Съвременните хора сами се тровят от храната, която употребяват. Някой казва: Аз живея чист живот. Питам: Чиста ли е кръвта ти? – Не е чиста, но това няма нищо общо с чистия живот. – Не, чистият живот подразбира чиста кръв. Следователно искаш ли да живееш чист живот, абсолютно ще пречистиш кръвта си. Организмът на съвременните хора е заразен от месо, от вино и от ред още храни. Духовното им тяло пък е заражено от алчност, злоба, омраза и т.н. За пример, вие обичате някого, но щом ви каже той някоя обидна дума, вие веднага го намразвате. Защо трябва да го намразите? Знаете ли какво внася омразата във вас? Тя е цяла отрова за организма ви. В дадения случай вие пакостите на себе си, но не и на него. Други хора пък се тровят от гордост. Те искат да се осигурят, да станат пенсионери, да прекарат щастлив живот.

Апостол Павел, като разглежда старата култура, казва: „Всичко старо, всичко вехто трябва да премине“. И съвременните хора искат да живеят според старата култура. Казвам: Живеете ли по старата култура, в каквито къщи и да живеете, както и да спите, както и да се храните, ставният ревматизъм неизбежно ще дойде. Дойде ли ставният ревматизъм и смъртта ще дойде като естествено негово последствие. Казват, че някакъв учен открил в киселото мляко някакъв бацил, който продължавал живота. Аз пък зная едно особено мляко, което не само че продължава, но увековечава живота. Всъщност киселото мляко може да продължи живота с 10 – 20 – 30 години, не повече. Според статистиката няма човек в България, който да е живял повече от 150 години. При това малко българи са доживели до 150 години, макар че са се хранили повече с ки-

село мляко. В Англия пък имало един англичанин, който живял повече от 250 години. Питам: Този човек с кисело мляко ли се е хранил? Не, той не е употребявал кисело мляко, но други са причините, които продължили неговия живот. През неговия живот се сменили на престола 12 крале. Тъй щото, продължителността на живота у българите не се дължи на употребяването на киселото мляко. То е само едно съвпадение. Ако въпросът е за изстудяване на стомаха, когато човек има някакво възпаление, киселото мляко може да помогне, но що се отнася за продължение на живота от киселото мляко, това не е още доказано. От чисто биологическо и научно гледище продължителността на живота зависи от развитието на една жлеза, която се намира зад ушите на човека. Ако тази жлеза не е развита, човек може и 20 години наред да се храни с кисело мляко и пак няма да живее дълго време. Тогава и кокошки, и агънца да яде, пак няма да се продължи животът му. Развита ли е тази жлеза у него, той може да живее повече от 100 години. Това са мои наблюдения. По тази жлеза и по ред още признаци може да се предскаже на човек колко време ще живее. Казвате: Как се определя това? Когато аз правих своите научни изследвания по френология, срещнах един познат във Варна и му казах: След две години, еди-кой си месец и ден ще преминеш едно премеждие; ако съзнанието ти не е будно в този ден, ти ще паднеш и ще счупиш левия си крак. Той ми каза: Ти искаш да ме плашиш. Как ще стане това? Отде познаваш? – Ще видиш. Ти трябва да бъдеш буден, да избегнеш това премеждие. И наистина, след две години стана това, което му бях предсказал. Казвате: Как може да се гадаят тези работи? – Това не е гадаене, то е предсказание, което почива на чисто математически изчисления. Как се правят тези изчисления, сега

няма да обяснявам, но казвам: Аз мога да направя точни изчисления след колко време ще се свършат въглищата в машината на някой машинист и да му кажа, че след 150 км., например, машината ще спре. Мога да определя точно и мястото, дето машината ще спре. Машинистът казва: Ти гадаеш по нещо. Гадая, разбира се. Аз взимам предвид колко въглища има той на разположение, по колко се изгаря на час и колко път му предстои да измине. Като имам тези данни на разположение, аз правя своите изчисления и предсказвам какво може да стане.

И тъй, всеки който иска да живее дълъг живот, той трябва да има някакъв запас. Остане ли да живее на някакво подаяние, да се моли на Бога да се продължи животът му, неговата работа е свършена. Ние трябва да се молим на Бога не да продължи живота ни, но да ни научи как да спазваме законите, за да разработим и увеличим онзи капитал, който ни е даден от преди хиляди години, от паметивека още. Има хора, които във физическо отношение са много деликатни, нежни. Достатъчно е да ги лъхне и най-малкият ветреца, за да се простудят. Ако такъв човек седи при отворен прозорец, той се страхува от течението и казва: Ще се простудя. Не се минават 2 – 3 часа и той наистина се простудява. Някои хора с години живеят при отворени прозорци и не изстиват. Защо? Те имат изобилно живот в себе си, те имат имунитет; те са облечени с магнетическа риза, която не се пропуква. Изстиването зависи от мисълта на човека. Каквото мисли човека и в каквото вярва, това става.

И тъй, първото нещо, което се изисква в новия живот, това е новата вяра. Новата вяра подразбира да вярва човек в Бога, че в Него е Вечният живот. Който вярва във Вечния живот, той не мисли за смъртта, нито за осигуря-

ване, нито за богатство или сиромашия, нито за наука. Той мисли само за едно, че трябва да учи. Който не вярва във вечния живот, той мисли за смъртта – как ще умре, как ще го закопаят, какво ще кажат хората за него, какъв надгробен камък ще му турят, какъв надпис ще поставят и т.н. Какво ще напишат хората за такъв човек? Те ще напишат: Тук почива еди-кой си пенсионер, който живеел честно и почтено, получавал е по 6000 лв. месечна заплата. Значи той е коствал на държавата 72 000 лв. годишно. Казвам: Не е въпросът за парите, но важно е какво ще занесе човекът, когато отиде на онзи свят? Господ ще го пита: Какво прави на Земята? – Работих цели 30 години за своето отечество, получавах шест хиляди лева месечна заплата и сега ида тук малко на разходка. Не, този човек е бракуван вече на Земята; там не допускат, че той е жив, и всички казват: Бог да прости този велик българин! Той пък, от своя страна, вижда, че е жив, препоръчва се навсякъде като добър, почтен човек, който е живял на Земята цели 45 години и работил за благото на своя дом и своето отечество. Значи, тук се явяват две различни положения: хората мислят за него, че е умрял, а той се вижда жив. Обаче от Небето му казват: Ние не искаме мъртви хора. Ти ще се върнеш пак в България, ще убедиш българите, че си жив, и като дойдеш повторно тук, тогава ще ти дадем нужния прием. Ние приемаме само живи хора. Живи хора наричаме тези, които и на Земята, и на Небето са живи. Сега ще превода тези думи на ваш език: всеки човек, който умира на Земята, трябва отново да се върне там, да уреди всички недоразумения, които имал с хората. Кому каквото зло е направил, ще го изправи. Той трябва да се примири с всички хора, с всички животни и като няма вече с кого да се примирява, ще остави всичкото си богатство на Земята. Освободен от всички

задължения и връзки на Земята, той ще замине за Небето, ще влезе в новия живот, дето ще получи лавров венец за добре изпълнената от него работа на Земята. Тогава всички ще кажат: Ето един достоен гражданин на българската държава, когото Бог може да приеме при себе си!

Това е новото, което иде сега в света. То носи възвишени идеи и казва на хората, че Бог не е в старото, не е в миналото, но той е в настоящето. Едва сега човек ще започне да съзнава, че в света, в който живее, той представлява богат предмет за проучване. Вие можете да проучвате и разните философи, които говорят за психологията на човека, но нито един философ още не изучил човешкия мозък с всичките му способности. Те разискват върху ума, сърцето и волята на човека, но това още не е човекът; това са само някои от проявите на човека. Тъй щото, обществото в което живеете, противоречията, които срещате в живота си, добрите и лошите хора, всичко това трябва да бъде предмет за изучаване не само от страна на философите, но и от всеки човек поотделно. За това се изисква работа, усилия. Вземете например рудокопачите, които търсят с години скъпоценни камъни в земята. Те знаят, че ще намерят някъде големи скъпоценни камъни, и затова работят непрестанно, докато най-после развият в себе си тънко чувство, с което лесно намират леговището на тези богатства. Така трябва да работи всеки човек, ако иска в грубата материя да намери скъпоценните камъни. И наистина, ще срещнете хора на вид груби, но достатъчно е да ги пипнете на някое чувствително място и ще видите, че в тях се крият отлични качества. В лицето на такъв човек вие ще имате един добър, честен и почтен приятел, на когото напълно можете да разчитате. И обратно, ще срещнете хора културни, с образование, на които не може да се разчита. Направете

опит, да видите на колко от софийските граждани с висше образование, ако дадете 100 000 лева на заем, ще могат да ги върнат след две години, според както сте уговорили. Един богат американец направил такъв опит и видял, че парите му пропаднали. Само един човек се намерил, който признал дълга си и върнал парите навреме. Мнозина от тях използвали теорията на прераждането и казали: Ние нямаме никакви задължения към този човек. Той ни дължи от миналото и днес изплаща дълга си. Казвам: Този човек нищо не ви дължи, защото той доброволно ви даде тези пари. Ако той ви дължеше, законът щеше да го хване. Едно трябва да знаете: човек, който живее в духа на новото учение, той няма никакви връзки, никакви взимания-давания. В този смисъл под „нов човек“ разбираме онзи, който има само една връзка с Първичната Причина. Тази връзка е направена още от създаване то му. Следователно, когато човек се освободи от съдбата, или от кармата си, според както индусите я наричат, отново ще се възстанови връзката му с Бога, който съществува от памтивека, и човек ще бъде напълно свободен. Съвременният човек не е свободен, защото върху тази първа връзка той е направил още ред връзки, които са го ограничили и заробили. Бог е направил човек свободен и го е пратил на Земята да учи. Обаче вместо да учи, той започва да се удоволства, да ходи по забавления, да странства, но като няма средства за това, от този banker вземе 10 – 15 хиляди лева, това залага, онова залага, докато най-после съвсем загази, намери се в трудно положение и казва, че животът няма смисъл. Питам: Кой постави човека в това положение – Бог, или той сам, със своите неестествени желаниа? Какво придобива човек от такъв живот? Мислите ли, че bankerът, който ви дава пари на заем, ви прави някаква услуга? Мислите ли,

че има някаква придобивка в залагането на свои ценни неща? Не, да залагаш неща, това не е наука.

Една млада мома, бедна, но много спретната и красива, отива при един богат граф със следната молба: Господине, от известно време майка ми е болна, аз искам да я лекувам, но нямам никакви средства, затова, моля Ви, дайте ми 20 000 лв. на заем, срещу които мога да заложа някаква скъпоценна вещ или пък след време да ги върна. Той й казал: Аз не искам нищо да залагаш, но ще ми позволиш да те целуна или пък ти да ме целунеш. Тъй щото, едно от двете ще избереш: ако ми позволиш да те целуна, ще ти дам 20 000 лева; ако пък ти ме целунеш, пак ще ти дам 20 000 лева. Питам: Ако вие бяхте на мястото на тази мома, какво щяхте да направите? Тази мома е била чиста; тя до това време нито е целувала някого, нито е била целувана. Тя се спряла за момент и започнала да размишлява в себе си, след което отговорила: Аз ще Ви целуна. Тази мома разрешила въпроса правилно. Щом се отправила към него да го целуне, графът казал: Не, няма нужда да ме целувате! Той разбрал, че тази мома има идея и е готова по-скоро да даде, отколкото да вземе. Тя си помислила: Понеже този граф ми дава и аз трябва да съм готова да дам нещо, да го целуна. Графът продължил: Аз не искам да Ви поставя на изкушение да ме целунете. Понеже разрешихте въпроса правилно, вземете тези 20 000 лева и си услужете. Когато ви се яви нужда, пак елате при мене, Вие всякога ще имате моето съдействие. Това наричам аз човек на новото учение. Той бил разумен, не искал да съблазни тази душа, но пожелал да види как ще се прояви възвишеното и благородното в тази мома.

Същият закон съществува и в света. Силните хора трябва да целуват, а слабите трябва да бъдат целувани.

Грешникът трябва да бъде целуван, а праведният, който е завършил развитието си, трябва да целува. В този смисъл светлината не е нищо друго, освен енергия на възвишени, велики същества, която минава покрай хората, целува ги и си заминава със светкавична бързина. Значи, ние хората сме израсли само от целувки. Някой казва: Аз целунах и се изцапах. Казвам: Щом си се изцапал, ти не си светлина. Светлината, която се движи с 300 000 км. в секунда, минава покрай всички живи същества, целува ги и си заминава, пак тъй чиста, непоковарена, каквато е дошла. Когато някой пита да целуне ли, или да остави да го целунат, казвам: Ако си праведен човек, ти трябва да целунеш; ако си грешен, тебе ще целунат. Обаче този закон има обратно разбиране и тълкуване в света. Защо? – Защото го разглеждат само външно. Аз не говоря за външните му прояви, но за вътрешните, като велик вътрешен закон, който действа в душите на хората и ги подига.

И тъй, всички дарби и способности у човека могат да се развият само при красиви мисли и чувства. Ред статистики ни показват, че един поет, художник, проповедник, учител, майка или баща, може да стане велик, виден в света, само ако има поне една душа, която да го обича, да милее за неговия успех като за свой. Не може човек да се подигне, ако няма поне една близка душа до себе си, която да разбира нещата правилно. Съмнявате ли се във вашия приятел, нито Вие сте негов приятел, нито пък той може да Ви бъде приятел. Мислите ли за приятеля си лошо, никаква връзка не може да съществува между вас. Нови хора могат да се нарекат тези, в душата на които не може да се зароди никакво съмнение. Двама души могат да бъдат приятели само тогава, когато те не се използват. Те се свързват помежду си с взаимно почитание и Любов и са

готови да жертват живота си за великата идея, за благото на човечеството. Човечеството, това са свободните души. Тези приятели имат взаимна обич помежду си. Някой казва: Хората на Земята крият своята Любов. Така е на Земята, но казвам: Скритите неща на Земята са открити на Небето. Когато един акт се извършва на Земята тайно от очите на хората, на Небето той е представен ясно, като на сцена, дето ангелите го наблюдават и следят дали действащите лица играят ролите си правилно или не.

Днес всички съвременни хора говорят за Любовта Христова, както и за своята Любов към Христа. И апостол Павел казва, че всички сме свързани със съзнанието на Христа. Питам: Ако наистина ние обичаме Христа и сме свързани с Него, не държим ли сметка как се отразяват върху Него всички наши недоразумения, отмъщения, омраза, гняв, завист и ред още аномалности? Както мравките, комарите хапят нашите тела и предизвикват малки ранички, също така и нашите отрицателни прояви предизвикват безброй такива ранички върху тялото на Христа. В този смисъл Христос и досега още не е освободен от страдание. Всеки момент той трябва да прави грамадни усилия и да се лекува, и то от близките си. Когато се казва, че Христос дойде между своите и те не Го приеха, не се подразбира светът, но се подразбират вярващите, които Го очакваха и казваха: Господи, като дойдеш между нас, ние всичко ще направим заради Тебе. Обаче дойде Христос между тях, и те взеха от Него всичко, с каквото Той разполагаше, разпнаха Го и казаха: Ние не можем така лесно да се подобрим; по еволюционен път ще подобрим живота си. Под думата „еволюция“ аз разбирам развитие, което продължава цял живот. Истинското развитие подразбира разумно качване и слизване без падане. Представете си, днес

вие имате добро разположение на духа, но дойде някой, вземе от вас 20 000 лева на заем и не ги върне. Вие веднага се сърдите, дигате цял скандал, отказвате се от Христа, от Бога, че някой ви излъгал. Какво е виновен тук Христос? С този скандал вие си причинявате по-голяма пакост, отколкото със загубата на тези 20 000 лева. Не може ли и вие като Йов да кажете: Бог дал, Бог взел. Ето защо, като хора, вие трябва да обърнете внимание върху малките си погрешки, върху малките противоречия във вашия живот, които другите хора не виждат. Съвременните хора са в постоянно смущение, в постоянни тревоги. Защо? – Защото между Бога и тях няма хармония. Например, някой човек се моли, но молитвата му не е приета. Защо? Той се гневи на хората, сърди се, мисли, че те са причина за неговите неуспехи. Не, причината е в самия него. Той трябва да възстанови връзката си с Първичната Причина. Ама този човек иска да уреди живота си. Уреждането на живота е последна работа. По този начин с пари, с богатства, животът не се урежда. Нека той се помоли на Бога по следния начин. Нека се обърне към Бога и каже: Господи, досега живях нередовен, неправилен живот, никога не съм говорил Истината, баща си и майка си не почитах, с брата си и със сестра си постоянно се карах, приятелите си изнудвах и каквито обещания Ти давах, нищо не изпълних. Помогни ми да изправа живота си, да вървя напред. Не дойде ли човек до това самопризнание в себе си, между Бога и него не може да има никаква връзка, той не може да се надява на Божието благословение. Така трябва да постъпи всеки, който иска да бъде нов човек и който иска да се освободи от ограниченията на живота. Ще вземе някой да се хвали, че някога бил голям герой. Чудни са тези едновременни герои!

Дядо Първан се хвалил, че някога, на млади години, бил голям герой, прескачал трапове, 10 м. широки. Казват му: Щом си бил някога герой и сега трябва да си такъв. Хайде, прескочи този трап! Засилва се той, и хоп в трапа долу! Да, на млади години не беше така, но ето, какво прави старостта. Като се пооглежда насам-натам и вижда, че никой няма около него, той си казва тихичко: Какъвто съм днес, такъв бях и на младини. Закон е: Щедрият човек и на младини, и на старини е щедър. Например как можете да познаете кое дете е щедро? Когато някоя майка даде на детето си една ябълка и то веднага я сподели със свое братче или със свое другарче, това дете е щедро. Не е ли готово да сподели ябълката си с никое близко нему дете, то не е щедро. Такова дете не само че не е щедро, то често обича да пооткрадва по малко. Причината за това се дължи на едно чувство, силно развито у човека, чувството на любостяжение. Центърът на това чувство се намира зад ушите.

Новото учение е потребно днес за всички хора, за да се създадат благоприятни условия, при които мозъчните центрове да се развиват нормално. За тази цел те трябва да приложат в живота си закона на Любовта. Дойде ли Любовта в човека, най-първо той трябва да си създаде идеал, образ, към който да се стреми. После той трябва да развие здраво физическо тяло и най-после да създаде от себе си морален тип. Всеки човек трябва да има пред себе си тези няколко картини, които трябва да нарисува в своя живот. Сега какво правят хората? Те поставят в църквите образа на свети Никола и на други някои светии, на които се кланят. Каква святост има в тези образи? От френологическо гледище художникът не е представил никаква святост в тези образи. Щом те не представят тези възвишени образи, какъв смисъл има тогава? Ако бяха идеални светии, светът

поне наполовина трябваше да се подобри. Старите гърци създадоха красиви форми, но тези форми бяха лишени от морален устой. И парижаните създадоха красива мода в облеклата, но тази мода беше лишена от истинска хигиена. Например колко трябва да бъде открит гръдният кош на жената? После, колко дълги трябва да бъдат ръкавите на роклите? Истинска красота в модите е тази, която има предвид естетиката и хигиената, която Природата налага. Кръстът на човека, както и гърдите му, трябва да бъдат добре запазени. Съвременните хора излагат именно тези части най-много. Срещате екскурзианти, на които коланите са съвършено открити. И тук има неправилност. Те излагат на резки атмосферни промени тъкмо тия части, които най-лесно се простудяват. И това са все културни хора, които говорят за наука, за хигиена. И след това същите тия хора казват: Какъв смисъл има физическият живот или какъв смисъл има духовният живот? Топлината оказва влияние върху доброто разположение на човека. Човекът не може да пише хубаво, нито да размишлява, ако не му е топло. Движенията на тялото трябва да бъдат така свободни, че всички органи в него да функционират правилно. За да се реформира днес българинът, той трябва да се откаже от овчите шапки. Едно време българинът е бил много упорит, затова е трябвало да носи калпаци от овча кожа, да стане по-мек. Такава е била неговата философия, но по-неже времената сега са други, той трябва да замести калпака от овча кожа със шапка от памук или от мека вълна, малко по-рядко изтъкана, за да може въздухът да прониква през косата му. Освен това, българинът употребява навои на краката си. И тях трябва да намали малко, да не увива толкова много краката си, за да могат порите на краката му свободно да приемат въздух отвън. Ако отидете на някоя

нива, дето българинът оре, ще видите, че като дойде време за почивка, той не ляга на браздата, която орал, но ще отиде под някоя круша и под сянката ѝ ще заспи. После казва, че го хванало уроки. Казвам: Ако не искаш да те хване уроки, почини си на браздата, която си орал, а не под сянката на крушата. Ако пък ожаднееш, не пий студена вода, но пий от стомна, която е седяла няколко часа на слънце. Пиете ли студена вода, съзнанието ви трябва да бъде будно. Много болести се раждат от бързо пиене на студена вода. Когато човек пие студена вода, той трябва да мисли, съзнанието му трябва да вземе пълно участие в сладчината на водата и в нейната температура. Бързате ли, когато пиете вода, вие ще изгубите после повече време, докато се излекувате от последствията на водата, отколкото, ако бяхте употребили една – две минути, докато изпиете водата.

Съвременните хора ядат, без да мислят; пият вода, без да мислят; лягат, стават, без да мислят. Стават пенсионери, без да мислят; учени хора стават, без да мислят; богати хора стават, без да мислят. И ще видите, някои свършил гимназия и не знае какво да прави. Преди години един младеж свършва гимназия и започва да търси служба. Отива в едно, второ, трето министерство, никъде не намира служба. Най-послед се отчайва, дохожда му мисълта да се самоубие, но си казва: Защо трябва да се самоубивам? Това е безчестие от моя страна! Тогава той отива при един свой приятел и му казва: Моля ти се, дай ми 200 лева на заем! Приятелят му дава и той си купува едно точило, на което в рамка туря дипломата си от гимназията и тръгва да точи ножове. След един месец той спечелва малко пари и изплаща дълга си за точилото. Срещат го по улиците някои от началниците в министерствата, дето ходил да търси служба, и казват: Как не го е срам този млад, учен човек

да точи ножове! Не, герой е този човек! Той точи ножове, но не се самоубива. Това е човек от новото учение, който не се спъва от мъчнотиите на живота. Като дойде някоя мъчнотия, тя натиска човека, души го. Мъчнотията не е мъртва, тя е живо нещо.

Днес всички християни казват: Преди 2000 години Христос дойде да спаси света, но Го разпнаха, затова втори път трябва да дойде на Земята, да оправи света. И сега всички очакват Христа да слезе от Небето. Що е Небето? – Небето представлява разумния живот, разумните закони, които трябва да се знаят. Разбира се, тези закони не могат всички да ги знаят, както не могат всички еднакво да разбират това, което сега ви говоря. Пък и аз не искам всички да ме разбират еднакво. Това, което ви говоря, мога да изнеса в строго научна форма, в научни формули, но те ще бъдат още по-трудни за разбиране. От всичко говорено има общи въпроси, които са еднакво понятни и полезни за всички. Например, между един професор и едно малко дете може да се образува връзка. Ще кажете: Възможно ли е това? Ако между една високопоставена дама, която гледа с презрение на нискостоящите около нея хора, и нейното кученце може да се образува връзка, колко повече може да съществува връзка между професора и детето. Богатите американки особено си водят по едно малко кученце, вързано със синджир. Това е похвално, това е права постъпка. Питам: Ако между една богата дама и едно малко кученце може да има такава връзка, че тази дама сама да къпе това кученце, да го храни, да го разхожда, защо тогава между богатите и сиромасите да не могат да се създадат отношения, да се обичат? Един ден Господ ще извика богатите хора и ще ги пита: Как можахте, вие богатите, да направите толкова нещо за вашите кученца, а нищо не можахте

да направите за вашите бедни братя? На същото основание вие можете да се грижите и за вашите бедни братя и сестри. Кога? Някой ще каже, че тази богата дама не се грижи за всички кученца, но само за това, което тя обича. Да, мода е това. В Америка по едно време имаше и друга мода: дамите носеха на синджирче закачено живо жабче като игла. Гледаш, нещо живо мърда по нея, току протака и свива крачката си. Вечер дамата сваля жабчето, туря го в чинийка с вода, дава му храна, а сутрин, като излиза из града, пак го закачва на врата си. Казвам: Това е отлична постъпка, която показва, че са възможни любовни отношения между всички живи същества. Тази дама, като погледне към жабчето, казва му: Ти при мене ще се учиш на нова култура, на нов живот.

Сега пренесете тези велики идеи във вашия ум. Дръжте в ума си на почетно място бедните, страдащите хора, туряйте ги на врата си, вместо играчки, а вечер ги туряйте в паница с вода и хляб, да се нахранят. На другия ден пак ги закачете на врата си. Ще видите, че няма да мине дълго време и бедните ще станат културни като вас. Следователно още при сегашните условия на живот всички можем да направим една малка жертва, без да изменим хода на общия живот. Всеки човек си има една велика идея, от която той не трябва да се отклонява. Обаче има и една обща велика идея в живота, от която никой не може да се отклони. Вървите ли по тоя път, вие ще дойдете до положението на новия човек. Обаче не е достатъчно само да се създаде нов човек, но той трябва да расте и да се развива. Не е достатъчно само да имаш едно плодно дърво, но то трябва да бъде доброкачествено: после, ти трябва да знаеш как да го гледаш, за да може правилно да расте и да се развива; трябва да се натори, да се полива навреме, да

се гледа и пази, както казват българите – като зеницата на очите.

Като наблюдавам как хората са невнимателни към растенията и дърветата, виждам, че те са също така невнимателни и към себе си. Те обичат своята личност, както и личността на другите хора, но не обичат своята душа, нито душата на своите близки. Обаче личността не е човекът: личността, това е тялото на човека, т. е. физическият човек.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да обича душата си. Тъй щото, когато човек обикне себе си, т. е. своята душа, той ще може да образува правилна връзка и с всички хора. Само по този начин във всички свои близки човек ще види души, които страдат като него, и ще може да им помага. Значи, между личността и душата на човек има голяма разлика. Личността се занимава с дребнави работи, а душата се занимава с възвишени работи. Разумният, Божественият живот е животът на душата, дето всяко нещо се извършва на своето време. Затова, именно, и Соломон е казал: „За всяко нещо има определено време“. Има определено време за раждане, има определено време за умирање. Човек може да се роди само на времето, което Бог му е определил. По същия закон човек умира, когато му е определено. Ако знаеше законите, той би прескочил времето, което му е определено да умре. Случва се човек да дойде до една точка на замръзване в своя живот, дето непременно трябва да умре. И в Природата има известни места, дето силите са в равновесие, в абсолютен покой. Ако човек попадне в едно от тия места, неговият пулс непременно ще спре. Разправяше един учител от Варненско подобна своя опитност: както вървял, попаднал в едно от тия места на абсолютен покой и забелязал, че пулсът му започнал

да спира. Един свещеник и други някои хора разбрали, че с този човек става нещо и започнали да го разтъркват, да предизвикват изкуствено дишане, от което той се съживил. Ако тези хора не бяха му се притекли на помощ, той щял да умре. Той е попаднал в мъртва зона. Така също и във всеки град и село има улици, през които мнозина не обичат да минават. Някой ще каже, че това е някакво внушение или суеверие от страна на тези хора. Това се дължи на трептенията на почвата в тия места. Трептенията не са хармонични, не съответстват на трептенията на минавачите. Щом забележите такова нещо, не минавайте през улици, трептенията на които не са хармонични на вашите. Същото нещо се забелязва и при яденето, и при спането. Има хора, които едни храни обичат, други не обичат. После, някои хора обичат да спят в една стая, а не обичат да спят в друга. Всичко това има свои дълбоки причини, затова не бързайте, добре обмислете нещата. Яжте храна, която обичате! Спете в стая, която обичате! Това са идеи, които трябва дълбоко да залегнат в ума ви. Като знаете това, не трябва да се плашите, но у вас трябва да се зароди силно желание да изпълните великата воля Божия и да знаете, че светът е разумно създаден.

Често съм обръщал внимание на това как трябва да ставате сутрин. Повечето хора скачат веднага от леглото, без да размислят дали слизат от лявата, или от дясната страна на леглото. Ако някой стане сутрин от лявата страна на леглото си, през целия ден ще има несполуки. Човек трябва да знае сутрин от лявата или от дясната страна на леглото си да слиза. Някога той може да слезе от лявата страна, а някога от дясната, затова не трябва да бърза. Мнозина, като не разбират този закон, казват: Защо е необходимо да се спазват тия правила при ставане сутрин? Ако човек не

спазва тия правила, с това той нарушава равновесието в Природата. Също така има правила и при спането. Важно е дали човек спи на дясната си страна или на лявата, дали на гръб или на корем. Много майки не знаят на коя страна да поставят децата си да спят. Ако биха знаели как да поставят децата си да спят, те биха могли до някъде да урегулират техния живот.

Казвам: Човек трябва да обърне внимание и на своите мисли, чувства и желания. Например някой човек иска да обича, желанията му трябва да бъдат чисти, кристални като диамант. Защо? – Понеже има желания, които след като се изпълнят, умират и оставят у човека известен род утайки, наслоявания, които предизвикват гниене. В този смисъл къщите на съвременните хора са пълни с такива мъртви мисли и желания. Човек желае едно, друго, трето, но като постигне тези желания, те умират и най-после той казва: Свърши се всичко! Не мога повече да живея, остарях. Не, човек всякога може да бъде млад, всякога може да живее, всякога може да люби. Преди всичко, вие още не сте любили, както трябва. Апостол Павел казва: „Обезумяхме от Любовта Христова“. Да, човек като се влюби, безумен става. Разправят за Мохамед II, че когато минавал през Балканския полуостров, той се влюбил в една гъркиня толкова много, че забравил задълженията си към войниците, вследствие на което те започнали да се бунтуват срещу него и го наричали обезумял. И днес още, когато срещаме човек, който люби, ние го наричаме безумен. Ако същия човек убие десетина души, считат го герой. Когато някой троши камъни, наричат го герой; когато същият човек направи нещо хубаво, тогава не е герой. Каква е тази логика?

Истинският живот се заключава в творчеството. Това, което Бог е вложил в човека, трябва да се развива. Човек

никога не трябва да се обезсърчава. Някой се обезсърчи, казва: Едно време знаех повече, имах повече вяра, повече Любов. Да се говори за едно време, това е старото време. Сега е новото време, за него говорете. Сега ще обичате, както светлината обича; ще се движите с нейната бързина: ще минете, ще заминете, без да кажете, някому че обичате. Който иска да знае нещо за Любовта, той трябва да се движи с бързината на светлината. Ето как аз бих препоръчал на хората да се обичат. Млади, момък и мома, се обичат, но родителите им не се съгласяват да се оженят и те решават да забягнат в Америка. Не трябва да бягат в Америка, но аз ги съветвам да се повдигнат към Слънцето, да се отдалечат с милиони километри от Земята. Някой мъж взима жената на своя приятел и отива в някой хотел. И тях съветвам да се повдигнат към Слънцето, а не да се крият по хотелите. Ако влезете в Божествения свят, там съществува следния закон: на Земята човек може да обича само едното; обича ли повече, той върши престъпление. На Небето пък законът е обратен: там човек трябва да обича всички; обича ли само едното, той върши престъпление. Било е време, когато на Земята един мъж е имал много жени или една жена е имала по няколко мъже. Това са били култури, които днес вече са залезли. Това са били неестествени положения, вследствие на което и тези култури са изчезнали. Законът на Земята в това отношение е следният: на един мъж – една жена. Обаче и това положение е преходно, временно. Съществата, които живеят на Небето, нямат такива нужди, каквито имат хората на Земята, затова законите там са различни от тези на Земята. Апостол Павел казва: „На Небето нито мъж за жена отива, нито жена за мъж“.

Сега истинският живот се заключава в това, да се образуват правилни отношения между братя и сестри, между

господари и слуги, между мъже и жени, между приятели, между вярващи и всички хора да се научат да говорят Истината. В погледа на онзи, който носи великата Истина в себе си, няма абсолютно никаква лъжа. Когато се ръкуваш с някого или когато целунеш някого, или когато кажеш нещо някому, във всичко това да няма абсолютно никаква лъжа. Докато човек живее в старото, ще обича само едно-го; щом влезе в новия живот, той ще обича всички, понеже те съставляват едно тяло. Дойдете ли до тази Любов, всички ще бъдете свободни и щастливи. При сегашните условия, както живее човек, на Земята винаги ще има скръб и страдания: един заминал, друг се осакатил, трети се разболял и т. н. Пари може да имате, но щастие не очаквайте. Искате ли да бъдете щастливи, стремете се да приложите в живота си Христовото учение, да се свържете с Бога, Той да живее у вас, че дето и да се намирате, винаги да чувате Неговия тих глас, да ви говори и напътва. Работиш някъде по осем часа на ден, но удари часовникът и Бог отвътре ти казва: Спри! Чуеш ли гласа Му, веднага спри, не завършвай работата си. Проповядваш някъде, но чуеш гласа Му, който казва: Спри! Послушай гласа му и спри, без да довършиш изречението си. Шиеш някаква дреха, но чуеш ли гласа му, спри, не довършвай работата си. Правиш къща, чуваш гласа на Бога, пак спри. Нека останат някои работи недовършени.

Ще приведа един пример за потвърждение на последната мисъл. Преди повече от 20 години при варненската мъжка гимназия имаше един учител, грък, който строеше по това време втори етаж на къщата си. Една вечер сънува, че някой му казва да не довършва къщата си, защото ще умре. Той повярва на съня си и издигна нагоре една постройка, която приспособи за гълъбарник, а сам той оста-

на да живее в първия етаж на къщата си. Другарите му се смееха, наричаха го суеверен, и най-после, след 12 години, той се убеди да изпъди гълъбите от къщата и издигна втори етаж. Щом свърши етажа, той умря. Казвам: Ако той искаше да бъде жив, не трябваше да изгонва гълъбите от къщата си. Имате ли една свещена идея в ума си, не я изгонвайте навън. Искате например да учите. Не изпъждайте тази свещена идея от ума си, ако искате да живеете. Или искате да работите за своето здраве. Не казвайте, че това не може да се постигне и да отложите тази идея за друго време. Не отлагайте реализирането на вашите свещени идеи, нито ги изгонвайте навън от своя ум. Те представляват гълъбите, които трябва да живеят във вашата къща. И те могат да живеят във вашата къща, и вие можете де си живеете. Това е новото учение. Ако оставите гълъбите да живеят във вашата къща, Господ на друго място ще съгради къща за вас.

Днес от всички съвременни хора се изисква разумно сърце, светъл ум и силна воля, за да могат да се насърчават. Само така човек може да се освободи от личния елемент в себе си. Например, като ви говоря, вие често мислите, че имам някого предвид. Да се мисли така, това е проява на личността. Ние не се интересуваме от грешките и престъпленията на хората: ние имаме предвид винаги доброто у човека. Като срещна някой човек, колкото и лош да минава за другите, аз гледам да намеря в него една добра черта. Намеря ли такава, радвам се, защото тази черта един ден ще се развие и ще победи лошото в него. Научете човека да се храни добре и той ще стане здрав; научете го да мисли добре и той ще стане умен; научете го да прави добро и той ще стане добър. Видите ли, че някой човек направи най-малкото добро, насърчете го, дайте му възможност да

се прояви в правене на добро. Не убивайте идеите в себе си! Колкото и да са малко днес, те един ден ще се развият. Насърчавайте, както в себе си, така и в другите, и най-малките добри прояви. Бог е в малкото, незабелязаното, в невъзможното. Някой казва: От мене човек няма да стане. – Именно в тази невъзможност Бог ще се прояви. – Аз съм слаб, хилав човек. – Именно в тази слабост Бог ще се прояви. Ако искате да знаете, нещастieto седи в силата на човека. Едно време вие бяхте малки бръмбарчета, плачехте и се молихте да станете големи сили. Ангелите ви казваха, че ще дойде време да станете големи, силни, да ви облекат в хубави дрехи. И наистина дойде това време. Вие станяхте големи, силни същества, но пак сте недоволни, пак сте в положението на малки бръмбарчета. Ангелите по същия начин ви утешават, че ще ви извадят от тези условия и ще ви поставят в по-добри: ще ви извадят като риба от някоя малка локва, и ще ви турят в някое чисто, кристално езеро, или ще ви турят като птица в някоя райска градина, или най-после като човек ще ви поставят в някоя хубава къща, да се учите да свирите, да пеете или да рисувате. Всекиму ще дадат това, което желае. Така постъпва разумната Природа. Няма да остане едно красиво желание в човешката душа, което Бог да не задоволи. Тогава всички хора ще бъдат радостни и весели.

Сега, благодарете, че сте дошли до това положение. Старото премина и новото иде. Всички ще бъдат млади, ще се движат с бързината на светлината. Дрехите ви ще бъдат от бяла коприна, а лицата ви свежи, без бръчки; очите и ушите ви ще бъдат отворени, да можете с очите да възприемете светлината, а с ушите – да слушате правилно. Езикът ви ще бъде развързан да предава разумното Слово Божие.

Казвам: Всичко това иде вече. Старото, вехтото преминава, новото иде. Щом дойде новото, Земята ще се освободи от своя товар и отвсякъде ще се чуват най-хубавите песни. Концертите, театрите няма да бъдат като сегашните. Актьорите ще играят на сцената по съвсем нов начин. Съвременните актьори не представят още последната дума на изкуството. Днес, в стария живот, всеки може да стане актьор. В новия живот, напротив, само възвишените хора ще дават представления. Живи представления ще бъдат те. И в тях ще се прояви Великият Закон на Любовта.

25 неделна беседа, държана от Учителя на 3 април,
1927г. в гр. София.

ДВАМА СИНОВЕ

„Някой си човек имаше двама синове“.

(Матей 21:28)

„Някой си човек имаше двама синове“. Защо този човек имаше двама, а не един син? Изобщо човешкият живот започва с принципа на числото две. Двойката представя човека, изразен на физическия свят. Двамата синове представят цялото човечество. От памтивека те се ширят по Земята. Единият все обещава да изпълни волята на баща си, но не я изпълнява, другият пък отрича да я изпълни, а после се разкайва и я изпълнява. Главното е, че този баща имал двама синове. Единият син представя творческия принцип в човешката душа; този принцип твори. Другият син представя съграждащия принцип, т. е. принципът, който гради. Следователно, когато животът не се развива правилно, когато се явява някакво затягане, това се дължи на факта, че тези два принципа не действат едновременно.

Сега, ако някой от съвременните проповедници би говорил върху този стих, той би обърнал внимание главно върху послушанието. Обаче, когато Христос е изказал този стих, Той е говорил още много неща, които не са писани в Евангелието. Проповедникът ще каже, че единият син послушал баща си, обещал да изпълни волята му, но не

я изпълнил; другият не послушал баща си, отрекъл се да изпълни волята му, но после се разкаял и я изпълнил. Той ще развие тази тема по всички правила на хомелетиката, т.е. по всички правила на науката за проповядване. Според съвременните проповедници, който не е учил хомелетика, той нищо не знае.

И тъй, тези две положения – на послушание и на непослушание – съществуват в човека. Те са две мощни разположения, две мощни състояния, присъщи на човешкото съзнание. В този смисъл човешкото съзнание често се раздвоява. За такъв човек се говори и в Писанието: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища“. Значи, под думата „двоеумен“ се разбира човек, който е раздвоен в съзнанието си. Какво лошо има в това човек да бъде раздвоен? Да се раздвои човек в съзнанието си, това означава да разпредели работата си. Например, ако един учител преподава по музика и минава за добър музикант, той едновременно не може да преподава добре и рисуване. Следователно един учител не може да преподава два предмета по един и същ начин. Ако по единия предмет е специалист, другият ще е по-слабо застъпен. Има предмети, които не си съответстват. Може ли например учителят по музика да преподава еднакво успешно и по земеделие, или обратно – учителят по земеделие да преподава музика? Може ли той да оре и да свири еднакво добре? Орачът не може да бъде музикант. Овчарят обаче може да бъде музикант. Той върви цял ден подир овците и свири, и пее. Аз употребявам думата „овчар“ и в преносен смисъл. У човека има мисли, които мязат на овците. И ако той знае как да ги пасе, те ще му донесат големи богатства.

Съвременните хора имат материалистически разбираня за живота. Те очакват всички блага да им дойдат от-

вън, да капят пред тях като круши. Обаче човек трябва да знае, че всички плодове, които капят от дърветата, не са здрави. Всеки плод, който сам окапва, или не е узрял, или е червив. Здрав плод е този, който и вятърът да го брули, пак не окапва, но чака да дойде господарят му и сам да го откъсне. Всички други плодове, които окапват от дървото, преди още да е дошъл господарят, са хилави. На същото основание всеки човек, който пада на земята от най-малкия ветреца, и той е хилав. Някой казва: Аз имам идеал, вярвам в Бога. – В Бога вярва, но при най-малката буря на земята се събаря. Питам: Как е възможно, ти, този велик герой, който едно време седеше отгоре на дървото и разискваше, сега да се търкаляш на земята? Аз говоря на научен език, не говоря по форма. Разбиране се изисква сега от хората. Днес едни хора се занимават с минералогия, други с ботаника, трети – зоология, четвърти – с антропология и т.н. Питам обаче: Какви са например дълбоките разбирания на минералога за скъпоценните камъни? Някой минералог ще каже, че забележителното у скъпоценните камъни е това, че те се явяват в хубави кристални форми. Може ли този минералог да каже коя е била интимната замисъл на Природата, когато е образувала кристалите? Той ще каже, че Природата не имала никаква интимна мисъл при образуване на кристалите. Те са се образували по силата на някакви външни, механически условия. Не е така. В живата разумна Природа има не само механически, но и разумни сили. Казвам: Възможно ли е минералозите да не знаят тези въпроси? Да питате така, то е все едно да мислите, че и свинята, която яде окапалите плодове, знае кой е създал самите плодове. Свинята взима плода от земята, изяжда го и нито знае, нито се интересува, кой го е създал, как го е създал и т. н. Свинята казва: Който е създал плода, той да

му мисли. Моята работа е само да ям. Питам: Каква е била интимната мисъл на Природата, когато е създала растенията? Каква е била интимната мисъл на Природата, когато е създала животните? И най-последно, каква е била интимната мисъл на Природата, когато е създала човека? Това е задача на философията, от която зависи животът на хората. Ако хората бяха разбрали какво нещо е минералогията, те биха избегнали много нещастия в своя живот. Ако те бяха разбрали какво нещо е ботаниката, зоологията и ред още науки, те биха избегнали много нещастия в живота си и много блага биха спечелили. Ако те бяха разбрали какво нещо е психологията, великата наука за човешката душа, те биха избегнали много нещастия в живота си. Питам: Защо Природата, като е създала скъпоценните камъни, ги е заровила така дълбоко в земята, а не ги е турила някъде на повърхността? Ще кажете, че това е някаква случайност. Обаче случайността е закон на рационалните числа. Тъй щото, случайността е рационално число, което седи извън границите на земния живот. Случайността е движение, което не се определя от законите на Земята. Тя излиза от орбитата на Земята, а същевременно влиза в нея, както някоя отсечка излиза от линията и пак влиза в нея. Отсечката излиза от орбитата на някоя линия, вие казвате за нея, че тя случайно е попаднала в дадената линия.

Как е възможно да се попадне случайно? Как ще си обясните тогава следните научни положения: има комети, които всеки ден минават през Слънчевата система; има други категории комети, едни от които минават през Слънчевата система само по един път през 2000 или 3000, или 10 000, или 100 000 години, а някои минават дори само веднъж през милион години? Какво ще отговорите за тези научни данни? Ще кажете, че те са предположения, но и

математиката си служи с предположения, с допускания. Например някой математик иска да докаже, че дадено число е функция на друго число. И той предполага едно, предполага друго, докато най-после докаже това, което го интересува. Така и в живота предполагат, че някой човек е прост или не е прост, или че някой човек е умен, или не е умен и най-после се убедят в това, което ги интересува.

Сега въпросът не се отнася до познанието. Познанието представя сенки на живота. Хубаво нещо са и сенките, но те представят големи изненади за влюбените хора. Каква по-голяма изненада има за хората от тази, когато сънуват, че са намерили големи богатства, с които могат да разполагат, както искат, а сутринта, като се събудят, виждат че всичкото богатство пред тях изчезва? През нощта те са били радостни, весели, богати, а на сутринта стават тъжни, бедни. Казвате: Кой създаде тази илюзия? Илюзията е закон на случайността, и затова, понеже не спада към земния живот, тя е реалност на един възвишен живот. Ако наричате музиката илюзия, тя е такава за рибата например, която не може нито да свири, нито да пее. Следователно невъзможното за рибата е възможно за разумния човек. Някой мисли, че като стане сутрин и се изправи на краката си, той има право вече да разрешава важния въпрос за съществуването на Бога и да се произнася, че Бог съществува или не съществува, или пък, че някои неща съществуват на Земята, а други не съществуват. Възможно е известни идеи да не съществуват в границите на човешкия живот, но те съществуват извън границите на човешкия живот.

Сега като се говори за кристалите, да допуснем, че всеки кристал представя велик закон за оформяне или проявяване на човешкото съзнание на Земята. Щом е така, трябва да приемем, че всички закони са нагласени според

кристалите; отгук ние си обясняваме защо едни хора обичат едни скъпоценни камъни, други хора обичат други и т. н. От обичта и разположението на човека към един или друг от скъпоценните камъни се съди за произхода на неговото съзнание или за степента на развитието на неговото съзнание. Чрез скъпоценните камъни вие ще намерите кой човек някога в миналото е бил баща на вашето съзнание. Как ще докажете коя е била ваша майка или кой е бил ваш баща? Някой казва: Знаете ли, че аз съм наследник на едн-кой си родители? – Как ще докажеш това? Ти трябва да докажеш това така, както когато дойде синът, наследник на някой велик цар, и каже: Аз съм син на едн-кой си цар, имам такива и такива документи, проверете това. Често и Природата поставя особени белези на човека, било зад ушите, било на ръцете или другаде, когато иска да отбележи някого чий наследник е този човек. И тогава тя казва: Ако у някоя майка или у някой баща, съществува същият белег, както у някое дете, това дете е тяхно. Не само по тия белези може да се различават хората, но и по строежа на порите. Какъвто е строежът на порите у майката, такъв е и у сина. Порите на някои хора имат правилни геометрически фигури; освен това линиите между една пора и друга имат точни математически размери. За да се определят и измерят линиите, както и формата на самите фигури, дали са петоъгълници, шестоъгълници или други някакви, за тази цел си служат със специални за това инструменти.

И тъй, когато се изучават кристалите от окултно или от Божествено гледище, ние не се интересуваме само за произхода на кристалите, но ги разглеждаме като пергаменти, върху които е написана цялата история за развитието на човешкото съзнание. От тия пергаменти бъдещите минералози ще учат. Знаете ли колко ситно са написани тези

научни факти! Знаете ли какви сложни математически и геометрически формули на велики учени се крият в тези кристали! Големи съкровища се крият в кристалите. И след всичко това някой ще каже: Изхвърлете навън тия скъпоценни камъни! Човек не трябва да се украсява с тях. Не, ние трябва да носим скъпоценните камъни и вътре в себе си, а не само външно, и да разберем тяхното съдържание и техния смисъл.

Сега ще направя и едно сравнение. Представете си, че срещате човек, който се е научил да чете и пише, разбира знаците на някоя от съвременните азбуки, била тя българска или латинска, и от тия букви може да се съставя цели думи и изречения и да разбира техния смисъл. Представете си, обаче, че срещнете друго същество, което не познава буквите външно, по техните знаци, но ги познава само по размерите им и така си съставя понятие за техния смисъл. Последното същество си служи с инструменти за измерване на буквите. Питам: Кой начин за четене е по-лесен – да познаваме буквите по техните външни белези или да ги измерваме чрез инструменти? По втория начин постъпват и някои от съвременните учени. От 8000 години насам те измерват буквата А, разискват върху нея, изучават я. Това значи: съвременните учени знаят, че човек се е изправил на два крака и е започнал да мисли. В мисълта си той се е разделил на два лагера: едни хора вярват, че Бог е създал човека и за създаването му има някаква причина; други вярват, че човек е създаден сам по себе си. Първият процес е механически: Бог взел пръст, вдъхнал дихание в нея и направил човека. И другият процес е механически: човек сам се е създал. И двете теории са правилни. Теорията, че Бог създал човека, е обективна. Когато разумните хора подържат теорията, че човек сам се е създал, те схващат

великата идея, че Бог се проявява именно чрез този човек. И след всичко това ще се намери някой да критикува тия хора, които казват, че човек сам се е създал. Той ще каже, че е грешно да се мисли така. Питам: Тогава не е ли грешно от страна на някой човек, който поддържа теорията, че Бог го е създал, пък той да ходи да краде, да лъже, да създава неправилни закони и т. н.? Де е правилността на тази теория? Ако наистина аз създавам, че Бог ме е създал, трябва всичко което върша, да е по Бога. Всеки, който вярва, че Бог го е създал по механически начин, той мяза на някое малко дете, на което майката дава ябълки да яде и като ги изяде, отива само да си вземе още ябълки, да си пооткрадне. Онзи пък, който вярва, че сам се е създал, по механически начин, мяза на онова малко дете, което само си е посадило някои плодни дървета, но след това чака наготово да му донесат плодове. Да чакате наготово да ви дават, това не е никаква наука. Като говоря по този начин, вие трябва да разглеждате научната страна на въпроса.

Казват за някого: Този човек разврати света. Питам: Кога светът не е бил развратен? Казано е в писанието: „В грях ме зачена майка ми“. Значи, всички хора са родени в грях, а при това казват, че еди-кой си развратил младото поколение. Ако един човек може да разврати цяло поколение, той трябва да е мощен човек или някакво божество. Не, това е криво разбиране на въпроса. Никой никого не може да разврати. Човек сам се развращава. Който допусне в себе си мисълта, че някой може да го разврати, той е бил играчка в ръцете на този човек. Ако един писател или един свещеник, или една жена могат да ви развратят, това показва, че вие сте били играчка в техните ръце. В някои мъжки манастири считат за срам и грях да държите около себе си някое женско животно, било куче, котка или нещо

друго. При това в този манастир съществува голям разврат. Някой казва: Аз не искам да трупам пари. Те не съставят идеал в моя живот. Обаче същият човек по цял ден мисли колко повече пари да събере. Ляга, става, все за пари мисли и един ден, като види, че приближава край на живота му, той казва: Господи, заминавам вече от този свят, но идеите ми не се сбъднаха. За какви идеи говори този човек? Той не е имал никаква друга идея освен парите.

Казвам: Това, което сега говоря, се отнася за ония хора, които живеят в света на плоскостите. Всеки, който от научно гледище, разсъждава извън времето и пространството, той се намира на хлъзгава почва, той няма основа под краката си. Такъв човек се намира в света на плоскостите, дето има изкушения, дето има илюзии. В праволинейния свят няма изкушения, няма илюзии; там има само отношения между две същества. Значи праволинейните хора могат да се споразумяват по-лесно помежду си. Питам: Кои същества са праволинейни в съзнанието си? – Растенията. Съзнанието на растенията се движи само в права линия, затова между тях няма борба. Те се събират по много на едно място. От милион години насам растенията изучават науката на събирането и днес те учат хората на това учение. Растенията винаги се събират, те никога не се изваждат. И затова, когато кажат за някого, че не разсъждава здраво, това показва, че този човек живее в света на илюзиите. Представете си сега един конус, висок 10 метра, и го поставете в света на плоскостите, между същества, които имат съзнание на двете измерения, в техния свят ще се яви един малък кръг. Колкото повече прониква конусът в техния свят, толкова повече се разширява съзнанието на тези същества. Ще кажете, че тези явления нямат нищо общо със съзнанието на човек. Не е така. Ако тия кръгове се разглеждат от едно

съзнание на трите измерения, те ще съставят едно цяло. Ако прекарате една цев, която има цилиндрична форма, в света на двете измерения, там ще се види само един малък кръг, началото на цилиндъра. Краят на цилиндъра обаче няма да се види. Ако нашарите този цилиндър с различни цветове – червени, зелени, сини, виолетови – и го прекарате пак в двуизмерния свят, там ще се види във вид на кръг, който постоянно променя цвета си, като става ту червен, ту син, ту зелен и т.н. Съществата от този свят ще кажат за кръга: На какво се дължи свойството на този кръг да променя цветовете си? Не, кръгът не се изменя, това е илюзия на съзнанието.

Казвам: По същия закон и хората често изпадат в такива илюзии. Изпаднете ли в някаква илюзия, ще знаете, че сте в двуизмерния свят и пред вас е минал един цилиндър с различно боядисани кръгове. Ставате сутрин, създадете цяла фантазмагория в себе си, но не се минават 2 – 3 часа, всичко изчезва. Защо? – Показали са ви един шарен цилиндър, който после са отстранили от съзнанието ви. След 2 – 3 дни поставят друг такъв цилиндър пред вас. Казвате: Кои са причините, заради които Природата е поставила този кръг пред мене? Казвам: Никакви дълбоки причини няма за това, но някое същество от триизмерния свят е поискало да ви направи едно представление, да се пошегува малко с вас. Това може да стане с всички същества, които живеят в двуизмерния свят.

И тъй, растенията живеят в едноизмерния свят. Каква разлика има между рибата и човека? Рибата се движи в плоскост. Тя има плавателен мехур, с помощта на който се регулира движението ѝ нагоре и надолу. В това отношение човек е една голяма риба, която се движи перпендикулярно на плоскостта на земята. Задните перки на рибата съ-

ответстват на краката у човека, а предните – на ръцете, с които той плува във въздуха. В това отношение по съзнание човек е триизмерна риба. Коя е причината, задето човек се е изправил на два крака и по този начин днес се различава толкова много от рибата? Това се дължи на неговото триизмерно съзнание. Когато е живял в първото измерение на съзнанието и изучавал закона на събирането, съзнанието му е излязло вън от своя творчески център. Тогава той е вървял само в дължина. Животните пък са учили закона за изваждането. Човек е научил този закон от животните, които се занимавали с него хиляди години. При събирането съзнанието има две посоки на движение: едната е към центъра на Земята, а другата към центъра на Слънцето. И затова, когато човек постави в себе си този велик закон на движение, едно движение ще бъде по посока на корените, т. е. по посока на своето възвишено аз, на своята възвишена душа. Другото движение ще бъде по посока на Слънцето, т. е. към Бога. Ако човек се движи правилно в тези две посоки, той ще води благороден, възвишен живот. В своето обикновено съзнание хората имат само една посока на движение. Те се съобщават направо.

Съвременният човек едва сега е започнал да изучава закона за умножението. Умножението е закон на човешкото съзнание, закон на триизмерния свят. В света на плоскостите няма умножение. Умножение може да става само в триизмерния свят. Някой може да оспорва това положение, но то още нищо не значи. Да спори човек, това значи да мисли. Човек може да мисли по различни начини. Мнозина твърдят, че умножението може да се извършва и в двуизмерния свят, в света на илюзиите, на сенките. Например спиш, сънуваш нещо хубаво, но като станеш сутринта, нищо не остава от този хубав сън. Защо? – Защо-

то ти си бил в света на животните. Животните като седят мислят за хубави, за приятни неща: вълкът мисли за някоя овца; лисицата – за някоя кокошка. Обаче това не е действителност, това е сън. От единия до другия край на живота си те само сънуват. Аз не говоря за външния човек, нито за неговата форма, но имам предвид неговото съзнание. Човек е до тогава човек, докато съзнанието му е будно за всичко онова, което върши; не е ли будно съзнанието му и той престава да е човек. Следователно, докато човек е в съзнанието си, той може да се движи по права линия, по плоскост и по перпендикуляра на плоскостта. Значи той може да се движи в три направления. Всички неразрешени въпроси се крият в умножението. Растенията дойдоха до заключение, че чрез събирането не могат да разрешат живота. Те могат само да бъдат граници на разумния живот, но подобрението на живота не може да стане чрез тази граница. И животните дойдоха до заключение, че чрез изваждане, чрез света на плоскостта животът не може да се разреши. Поставете ли плоскостта за основа, върху която животът може да се разреши, вие ограничавате живота. Това ограничение е временно. Ето и Бог се ограничава, но Той всякога може да махне границите на това ограничение. Следователно, разумен човек е онзи, който сам може да премахне границите на своя живот.

И тъй, когато съвременните хора изработват известни закони, те сами себе си ограничават. Защо? – Защото разглеждат въпроси на плоскостите. Ако мислят например, че всеки може да има земя, те се лъжат; ако мислят, че всеки, който проникне дълбоко в земята и узнае нейните тайни, ще бъде доволен, те пак се лъжат. И всички тайни да знае, човек пак ще бъде недоволен. В този смисъл се казва, че знанието не задоволява, защото то е от двуизмерния свят;

то е същество, което има широчина и дължина, но няма дълбочина. По същия начин много религиозни хора, които вярват в един праволинеен свят, мислят, че са създали свят, който не съществува другаде освен в техните умове. Вярно е има идеи, които съществуват само в ума на един или друг човек, но има идеи, които са общи за всички хора. И сега, когато се говори за Божествени идеи, за разумни идеи и за разумни хора, ние подразбираме идеи и хора, които живеят в триизмерния свят. Когато се говори за ангелите, подразбират се същества, които живеят в четириизмерния свят. Да се говори за триизмерно, за четириизмерно съзнание, това е много лесно, но да се обяснят, да се разберат тези понятия и да почне човек да функционира според тях, това е особено вътрешно благо на човека.

Казвам: Всички трябва да започнете с изучаване на камъните, на твърдата почва, за да имате поне една твърда, опорна точка. Опорните точки са центрове, които не се движат. В света съществуват много такива опорни центрове. За да може човек да съгради нещо или да успее в нещо, той трябва да има най-малко две опорни точки, от които нито едно същество да не е в състояние да го измести. Първата опорна точка ние наричаме Бог. Евреите са наричали Бога Иох-хей-вай. Втората опорна точка е Духът. Едната опорна точка е горе в Космоса, а другата – в човешкия живот, в човешката душа. Човек пък е по средата между тези две опорни точки. Благодарение на тези две основи той мисли. Животните нямат дълбока мисъл благодарение на тяхното двуизмерно съзнание. За да може животното да мисли, не е достатъчно само да има съответни органи, но неговото съзнание трябва да се движи в триизмерния свят. Казват за някого: Ние не можем да разберем този човек. За да го разберете, вие трябва да имате триизмерно или четириизмерно

съзнание. Ако този човек говори за оране, за садене на лук, на чесън, всеки ще го разбере, защото и животните отдавна знаят да орат. Например къртът отдавна знае да прави тунели? Защо прави тези тунели? – За прехраната си. Защо човек прави тунели? – За по-удобни съобщения, за по-лесно пренасяне на храните. Съвременните хора са културни, те са хора на яденето и пиенето. Една от важните задачи, която човечеството трябва да разреши по закона на умножението, е въпросът за яденето. Когато се ограничаваме, ние влизаме в четириизмерното съзнание, в света на щастието и благого, в света на ангелите. Дойде ли човек до този свят, той ще знае как да постави законите и в своя свят.

Всички елементи, които съвременната химия познава, са на брой около 80. Обаче старите алхимици са разделили всички дотогавашни елементи на четири категории: въздух, вода, огън и земя. Тези четири елемента са символи и показват различните видове материя, от която човек е направен. В тези елементи има съзнание, живот. Следователно, от това гледище, ако човек привлече с мислите си известен род материя, той ще придобие и съответни на материята състояния и настроения. Ако с мислите си той привлече твърда материя и в него ще стане известно втвърдяване. Често стари хора се безпокоят какво ще стане с тях на стари години, кой ще ги гледа, в следствие на което привличат към себе си твърдата материя и започват да се втвърдяват: артериите им се втвърдяват и заболяват от артериосклероза. Тази болест се явява от безверие. Старите хора са големи безверници, а децата имат голяма вяра. Да обърнеш стар човек към Бога, това значи главата да ти побелее. Той казва: Синко, ти ли ще ме учиш сега? Аз съм вече 80-годишен, голяма наука имам. Казвам: Никаква наука няма този дядо. Само онзи дядо има опитност,

който може още приживе да разреши въпроса: има ли живот след смъртта или няма? Нека остави той настрана идеята за Бога или идеята за душата, но да разреши въпроса, може ли човек след смъртта на Земята да продължава да живее. Тъй щото, като казваме, че човек след смъртта си пак живее, ние подразбираме, че той може да живее при известни условия. В това отношение само разумният човек може да живее, а глупавият всякога умира. Човек всеки ден умира. Кога? – Когато изгуби съзнанието си. Чудни са съвременните хора, когато казват, че като умрат, всичко се свършва. Не, това още не подразбира смъртта. Да умре човек, това значи да се намира при най-неблагоприятни условия за развитие. По-страшна смърт от тази няма. Това, че ще се прекрати съзнанието на човека за земния живот, ние не можем още да го наречем смърт. Що се отнася до прекратяване на съзнанието, това е нещо възможно. Кой може да прекрати съзнанието на човека? – Природата. Ако разумната Природа е създала праволинейното съзнание, ако е създала съзнанието на плоскостите, ако е създала триизмерното съзнание и най-после, ако е създала съзнанието на тесаракта, т. е. четириизмерното съзнание, може ли някой да реагира срещу нейните закони и да се освободи от нейните обятия? – Не може. Всичко може да направите, но никой не може да се противопостави на нейния замисъл. Както вашите ръце, крака, очи или уши не могат да се освободят от вас, докато вие не ги отрежете или извадите от себе си, така и вие сами не можете да се освободите от връзките на Природата, ако тя сама не ви откъсне от себе си. И хиляди цървули да скъсате от усилия, вие сами нищо не можете да направите.

Сега ще ви приведа един анекдот на дявола, който скъсал много цървули, докато успял най-после да изкуси

един учен философ. Този виден философ бил изпратен от невидимия свят да подобри положението на света чрез разумност. Идва при него дяволът и му казва: Ти си най-умният, най-ученият човек, но ако ме послушаш и станеш мой асистент, ще ти дам един добър съвет, чрез който изведнъж ще наложиш волята си и светът моментално ще се подобри. За тази цел дяволът изнесъл своята идея пред философа и започнал да му я доказва с ред математически изчисления на рационалните числа. Философът го изслушал, убедил се, че е така, но в скоро време разбрал, че се излъгал. Обаче дяволът успял да го докара до бесилката. В деня, когато трябвало да го бесят, дяволът дошъл пред бесилката и казал на философа: Погледни в пространството и ми кажи какво виждаш там? Философът погледнал пред себе си и видял три магарета натоварени със скъсани цървули. – Какво виждаш? – Виждам три магарета, натоварени със скъсани цървули. – Това са цървулите, които скъсах, докато те доведе до бесилката. Когато скъсам още толкова цървули, тогава и ти ще подобриш положението на света. След това дяволът дръпнал бримката на въжето и философът увиснал на него. Той дошъл и втори път на Земята, но вече не се излъгал.

И в съвременния живот често казват: Много цървули ще скъса този момък, докато вземе красива мома. – Да, той ще скъса много цървули, но после и тя ще къса цървули. Със скъсани цървули не се придобива красива мома. Някой казва: Колко цървули скъсах, докато завърших образованието си! С късане на цървули не се свършва гимназия или университет. Аз наричам учен този човек, който през всичкото време на своето учение не е скъсал нито един чифт цървули: както е влязъл в училището, така е излязъл. Птиците разбират този закон и живеят според него. Макар

и да живеят в двуизмерния свят, създадат ли си веднъж дреха, те си отиват с нея. При това и краските на дрехата им не се менят. Кой човек има такива шарени и такива чисти дрехи като птиците? Въпросът не е до външния живот, но до съзнанието на човека. Да имаш съзнание, значи да имаш различни цветове, с които да си служиш. Цветът е пасивна, а не творческа, съграждаща сила. Дойде ли човек до някакво помрачаване на съзнанието, това показва, че той е попаднал в гъста материя. За да излезе от това състояние, той трябва да внесе с себе си известни цветове като мощни сили, с които да разчисти съзнанието си, да се освободи от своите криви разбирания. Не е въпросът в това да се спира човек, какво мисли Евангелистката или друга някаква църква, но той трябва да разчисти всички облаци от съзнанието си и да дойде в съгласие със законите на живата Природа.

Казвам: Всички живи същества са в контакт със законите на живата Природа. Някой казва: Аз се държа здраво за Природата, за Бога. Не, не се държите вие, но Бог ви държи. Например, вие обичате някой човек. Добре е да се обичате, но знаете ли коя е причината за тази обич? Да допуснем, че вашето съзнание се намира в света на плоскостите, но имате желание да влезете в триизмерния свят. Търсите някой да ви помогне, не намирате. Най-после срещате едно същество, което живее в този по-висок свят и то ви поема. Това същество ви помага и затуй вие го обиквате. Следователно Любовта в този случай е движение в обем. Вие можете да обичате само това същество, което разширява съзнанието ви. Не разширява ли съзнанието ви, вие не можете да го обичате. Тъй щото, онзи, когото обичате, той ви въвежда в един нов свят. Не ви ли въвежда в този свят, никаква Любов не може да се развие по-

между ви. Ако съзнанието на някой човек е достигнало до триизмерния свят, той непременно трябва да обикне някое същество с по-високо съзнание, от четириизмерния свят, което да го внесе в този свят.

Някой момък обиква една мома и казва: Ангелско същество е тя! Тя ще ме подигне в по-висок свят. И той коленичи пред нея. Ако го види някой отвън, ще му се смее. Не е въпросът в това, че момъкът коленичил. Той коленичи, защото изказва Любовта си, но едно е важно при Любовта: човек придобива светлина и разширение на съзнанието си, което му дава мощ и сила в живота. Движенията имат смисъл, когато човек придобива нещо от тях. Например в Индия има факири, които седят неподвижно с ръце нагоре или надолу като истукани. Така прекарват по цели дни, по цели месеци, без да мърдат. Покрай тях преминават тигри, лъвове, змии, кобри, но не ги докосват. Още от далеч като ги зърнат, те обикалят, правят големи кръгове и ги поглеждат с благоговение. Защо? – Тия факири имат будно съзнание, те са във връзка с Бога. Затова и животните, които ги обикалят, отправят молбата си към тях: Молим ви да ни изнесете нагоре към Бога, защото животът ни на Земята е много тежък.

Питам: Какво правят съвременните хора като видят насреща си някое опасно животно? Те веднага вадят нож или пушка и стрелят. Казвам: Нож и точило не могат да оправят света. На първо време ножът се изостря, а после изхабява; точилото постепенно се смалява. В края на краищата и ножът си заминава, и точилото си заминава. Казвате: Какво да правим тогава? Ще бъдете точило, което трябва да се остри отвътре навън; и ще бъдете нож, който се точи отвътре навън. Вашият нож трябва да бъде изработен от мислите на вашия ум, за да може право да реже. Вашето

точило, което се изглажда отвътре навън, трябва да бъде смекчаващ закон.

Следователно, що се отнася до здравето, казвам: Здравето зависи от съзнанието на човека. Не търсете здраве в силата! Силата е резултат. Мирът, здравето, мощта, добрите чувства и всички сили, изобщо, които съществуват в човека, произтичат от неговото съзнание. Не мислете, че илюзиите, които преживявате, влизат в областта на съзнанието. Областта на съзнанието представлява определен свят, с определени, хармонични величини. Който живее в областта на своето съзнание и без пет пари в джоба си да е, той е спокоен, от нищо не се плаши. Той концентрира мисълта си към възвишения свят да му помогнат. Не се минава половин час даже и помощта дохожда: хлябът пристига, колата пристига. Този човек обаче е разумен. Той никога не злоупотребява със силите и способностите, които те притежават. Някой казва: Да имам тези сили, светът бих оправил! Светът не се нуждае от оправяне. Ако трябва нещо да се изправи, това е светът на съзнанието. Съвременните хора трябва да знаят как да изправят съзнанието си; те трябва да знаят, че всеки ден минават през състоянията на кристалите, на растенията и на животните. Ако погледнете със силно увеличително стъкло на вашето тяло, ще видите, че представлявате конгломерат от всички досега съществуващи растения и животни. Човешкото тяло е обрасло с гори от различни дървета, предпотопни и сега съществуващи; също така в човека живеят всички животни, големи и малки, от предпотопни времена до днес. Значи, погледнато на човека с окото на ясновидеца, той представя съвкупност от всички минерали, прости и скъпоценни камъни, от всички растения и дървета, от всички животни, птици и риби, докато се дойде най-после до чо-

века. Всички тия същества живеят в съзнанието на човека и се стремят да развият и своето съзнание. Ето защо човек няма право да прекъсва стремежа им. Който лишава другите от живот, той унищожавя своето съществуване. Някой казва: Да убием тези същества! Убивате ли тях, вие убивате и себе си. Вие трябва да мислите добре за тях, ако искате да не спрете и своята еволюция. Мислите ли добро, правите ли добро на другите, без да ви подозират даже в това, вие подигате своята еволюция. Ако с една красива дума можете да спасите някого, защо да не му я кажете?

В древността един цар бил жестоко гонен и преследван от своите неприятели и той бил принуден да се скрие в дупката на един овчар. Овчарят го приел при себе си и се съгласил да му помогне. Като дошли неприятелите му да търсят царя, овчарят казал: Не видях такъв човек да е минавал от тука. Той трябва да е минал през другия път. Така той спасил царя от сигурна смърт. Обаче, когато царят отново се върнал на престола си, овчарят бил един от благодетелстваните хора в царството. Такова щастие носи на човека и всяка велика идея, която е гонена и преследвана от хората. Например някоя идея иде от Божествения свят, минава през много светове, но никой не я приема. Някой я приеме, държи я известно време в себе си и после я захвърля. Някой религиозен човек чете Библията, възприеме от там една хубава, висока идея, подържи я малко време в ума си, докато един ден каже: Що ми трябва тази идея? Тя не е за мене, други да я възприемат и прилагат. – Това не е убеждение. Ако трябва да живеете духовен живот, това е само за вас, за вашето развитие. Духовният живот представлява велика наука и изучаване. Който изучава законите на този свят и ги разбира, той не може да се съмнява. Който се съмнява в другите хора, ще се съмнява и в себе си.

Някой казва: Аз не се съмнявам. Всеки обикновен човек може да се усъмни. Как? Ако той каже, че вярва в себе си, в своите сили, дайте му да дигне един чувал с тежест от 100 кг. Той започва да го дига отгук-оттам, пъне се, пъшка и най-после казва: Слаб човек съм бил, не знаех това. Обаче, силният човек, който разбира законите на съзнанието, може да дигне и 100, и 200, и 300, и 1000 и 100 000 килограма тежест. Казвате: Възможно ли е това? – Възможно е. По този начин се държи и нашата Земя в пространството. Земята се държи от мислите на милиони разумни същества. Техните мисли я заставят да върви напред. Ако разумните същества престанат да я държат с мислите си, тя ще спре в своето движение, ще се разглоби, ще отиде някъде в пространството, дето ще стане само на прах и пепел. Веднъж създадена Земята и ние върху нея, това показва, че сме обект на един разумен живот. Тези възвишени същества следят живота на хората, виждат техните грешки, но прощават, като от време на време ги удрят малко по главата. От този удар те падат на земята, но като станат, започват да се молят на Бога. С този удар разумните същества искат да кажат: Слушайте, главите ви трябва повечко да мислят! Научихте ли събирането, изваждането и умножението?

Съвременните хора са в процес на разширение на съзнанието. Те трябва да се домогнат до всички идеи, които са необходими за съграждане на техния живот. Едва сега хората започват съзнателно да градят. Някой казва: Хайде, да започнем градежа! Питам: В кой свят искате да градите – в едноизмерния, в двуизмерния или в триизмерния? Ако градите в света на илюзиите, всичко ще се разпръсне и няма да остане и следа от този градеж.

Казва се, че някой баща имал двама синове. Кой е този баща? Бащата е Разумното начало, което всеки ден иде в

човека и го пита: Какво градиш, синко, събираш ли, изваждаш ли, умножаваш ли? Да умножаваме, това подразбира да предаваме великите идеи, които възприемаме, и на окръжаващите. Умножението е процес, който става в един възвишен свят. На Земята може да се стигне най-много до умножението, по-нагоре не може да се отиде. Когато се отделим от тялото си, тогава можем да отидем в по-възвишен свят от земния. За този възвишен свят именно, Павел говори: „Има дом неръкотворен. И ако земните ни къщи се разрушат, ще отидем в този неръкотворен свят.“ Това е велика наука, която ще се приложи в бъдеще. Тя е за хората, които искат да работят разумно. Сегашните хора са много променчиви. Виждате, че някой се разгневил и не знае какво говори. Той казва: Аз се заблудих. Щом си се заблудил, ти не си за новото учение. Ние нямаме работа с хора, които се заблуждават или които не могат да мислят право. Тези хора са за университетите, за разните колегии, за гимназиите. Те търсят старото. Обаче ние виждаме, че старото, което досега се проповядваше, което досега се пишеше, не може да спаси света. Всъщност ние не отричаме и успехите на досегашните времена. Тази велика деятелност е подготовка за един мощен живот, който едва сега започва. Някой казва: Защо трябва да живея? – Ще живееш, за да разшириш съзнанието си и да научиш закона за умножението. И за дарбите, които се крият в тебе, както и за богатата, които ти се дават, ще благодариш на Бога, ще благодариш на цялото човечество, че разполагаш с условия да разрешиш великата задача на живота. И тогава, като човек, пред тебе ще се яви великата перспектива, която ще те въведе в следната стъпка, в света на делението.

И когато Христос казва, че трябва да напуснем Земята, ние разбираме, че трябва да преминем в по-горен свят –

в света на делението. Делението не съществува на Земята. Истинското богатство се заключава в човешките мисли и чувства; истинското богатство се крие в човешката душа и в човешкия дух. От тези богатства човек трябва да се самоотрече и да ги раздаде на сиромасите. Това богатство е като богатството на земеделеца, който раздава всичко и се радва на своите богатства. Някой казва: Аз ще раздам всичкото си богатство на сиромасите. Да, но парите умъртвяват. Дадеш ли някому пари, дай ги от дълбочината на душата си; дадеш ли някому една книга, тази книга да не бъде обикновена, но да е свещена.

И тъй, иска ли човек да върви в духовния път, той не трябва да бърза, от нищо не трябва да се плаши. Някой се страхува да влезне в някоя от съвременните черкви. Не е въпросът да се влезне в една каменна черква. Черквата не е в зданието. Човек може да влезе и в една, и в друга черква и пак да остане верен на това, което Бог е вложил в душата му. Трябва ли човек, като облече мантията на царската дъщеря, която е прокажена, да стане и той прокажен? Какво се проповядва в съвременните черкви? – Да се вярва в Бога. Това верую поправя ли живота? Днес и мъже, и жени вярват в Бога, но съзнанието им е в едноизмерния свят. Някоя жена мечтае за кристали, иска от мъжа си да ѝ купи пръстен с хубав камък. Той няма пет пари в джоба си, а тя иска пръстен с камък. Той няма пет пари в джоба си, а тя иска къща. Казвам: Тази жена е малко дете, нека мъжът ѝ купи пръстен, макар със стъклен камък. Нека ѝ направи къща. Къщата показва, че тази жена живее в двуизмерното съзнание. Къщата може да е от дъски, а за в бъдеще може да се направи и от мрамор. Изобщо, от научно гледище не трябва да се противодейства на съзнанието. Никой няма право да противодейства срещу Божествения ред на нещата.

Казвам: Всички трябва да се насърчавате в работата си. Срещате един човек, който носи на гърба си един чувал 100 килограма тежък. Не го питайте защо се е нагърбил с такава тежест, нито го съветвайте да търси чужда помощ, но кажете: Щом си взел този чувал на гърба си, ще го пренесеш полека; пък и за друг път ще можеш да правиш подобни опити. Който се обезсърчава, той е в двуизмерен свят. Някой се заеме за някоя велика работа, но скоро се обезсърчи и казва: Сега ще отложа тази работа, но един ден, като дойде Духът, Той ще ме научи какво да правя. Този човек има механическо разбиране за Духа. Духът е машинистът на трена. Щом дойде, Той запалва огъня и пуца трена напред. Някой седи, чака да дойде Господ, Той да подкара неговия трен. Няма какво да очакваш на Господа, отвън някъде да дойде. Ти трябва да се вдълбочиш вътре в себе си, дето Бог е вложил ум, сърце, воля, душа и дух, които всякога могат да ти помагат. Само по този начин ти можеш да се освободиш от всички дисаги на живота. Например, ти дължиш 100 000 лева на 20 души. Тези кредитори дохождат в дома ти, тропат, викат, искат да им изплатиш дълга си. Трябва ли да им разправяш, че ти нямаш средства, че не спиш по цели нощи, че постоянно страдаш, че имаш задължения към майка си и баща си? Не, ти трябва да им кажеш: Моля ви се, извинете ме, сега не разполагам със средства, почакайте ме още малко и като се улесня, ще платя на всички ви и то не по 10 на сто, както сме се уговорили, но даже по 20 на сто лихва. Кажеш ли така, и Господ ще те чуе, ще ти помогне, защото си готов да изплащаш дълговете си.

Това е наука! По тази наука живеят всички разумни същества и я прилагат в живота си. Всеки човек може да приложи тази наука. Ще кажете: Тя е отдалечена наука, не

може да се приложи. Има, наистина, отдалечени науки, но тази, за която говоря, е една от най-лесно приложимите науки в живота. Например някой има малки познания по математика и казва: С много смятане работа не става. Не е така. Божествената наука изисква хора с умове, които изведнъж да смятат, да знаят кои неща са прави и кои не, кои са добри и кои не. Дойде ли човек до тази наука, той не се сърди на злото, но го кани дома си да му гостува. Разумният човек още като стане сутрин, удари звънеца, покани доброто и злото, разговори се с тях, нахрани ги добре и после ги изпрати да си вървят. Злото и доброто са два ангела, хубаво, богато облечени и мъчно могат да се различат един от друг. Разумният човек обаче ги различава по миризмата им. Щом си отидат, той започва работата си. Не приемете ли така учтиво тези два ангела, те цял ден ще ви безпокоят. Ангелът на злото ще запали къщата ви от четири страни. Затова е казано и в Писанието: „Не противи се на злото!“ Тъй щото, поканете тези два принципа на гости в себе си, нагостете ги и не се мъчете да ги примирявате. Те са в отношение, подобно на отношението, което съществува между овцата и вълка. Ако сте адепт, който живее в четириизмерното съзнание, принципът на злото още от далеч ще ви познае, ще има всичкото почитание и уважение към вас, като към човек, който дълбоко мисли и разбира великите закони на живота.

„Някой си човек имал двама синове“. Сега аз желая, като се върнете дома си, да поканите на гости двамата синове – онзи, който обещал, че ще отиде на лозето и не изпълнил обещанието си, и онзи, който се отказал да отиде, но се разкажал и свършил работата. Двамата синове представят тия два ангела – на доброто и на злото. Злото всякога обещава и нищо не върши; доброто никога не обещава, а

всичко върши. Смешно е да отидете при един извор и да го питате: обещава ли да ми дадеш от твоята вода да пия? Той нищо няма да ти обещае, но ще ти даде. Ти можеш да си почерпиш вода от него, колкото искаш. Когато казва, че доброто не обещава, аз уподобявам доброто на извор, който постоянно тече. Злото пък уподобявам на пресъхнал извор, който едва прокапва, едва тече. Той помни, че някога е давал, но днес не може да дава нищо, не тече. Хора, които само обещават и не изпълняват, мязат на щерни, пълни с дъждовна вода; те лесно пресъхват и казват: Сухо е това място, вода няма. Дойдете ли до това положение, вие трябва да имате магическата пръчка на Моисей и като ударите с нея по канарите да потече вода.

И тъй, ставате ли сутрин рано, сложете хубав обяд за двамата синове. Тогава ще кажете на единия: Синко, иди да работиш на нивата! Той ще обещае да отиде, но няма да изпълни. Ще кажете на втория: Синко, иди да работиш на нивата! Той ще откаже, но после ще се разкае и ще свърши работата. Вечерта, като се върне бащата дома си, ще види обратни резултати. Каквито и да бъдат резултатите, не се смущавайте. Пак поканете двамата синове, нагостете ги добре и ги накарайте да работят. Тази е най-добрата философия, която можете да приложите във вашия живот. Ако постъпвате така в продължение на една година само, бъдете уверени, че най-малко 50% от вашите мъчности и несгоди ще се разрешат. Да разрешите 50% от вашите мъчности, това не е малко нещо. Само по този начин вие можете да бъдете бодри, свежи, радостни и със светли мисли за живота.

26 беседа от Учителя, държана на 10 април, 1927г., в гр. София

РАБ И СИН

„Всеки, който прави грях, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва“.

(Йоан 3:34,35)

„Всеки, който прави грях, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва“. Този стих, преведен в нова форма, може да се изрази с думите „от смърт в живот“. Смъртта и животът са две състояния на човешкия дух. В смъртта духът на човека се намира в ограничения, във вързано състояние. Това показва, че смъртта се явява във гъстата материя. Съвременните учени се стремят да обяснят какво нещо е материята, но и досега не са успели да определят нейната същност. Материята, сама по себе си, е инертна реалност. Тя съдържа всичко в себе си, но не може да се разширява. Учените твърдят, че материята се разширява, но всъщност материята не се разширява.

Сега ще обясня тази мисъл със следния пример. Представете си, че вие развиете един топ платно. Казвате: Разшири се това платно. Питам: Какво ново придоби този топ платно при развиването си? Нищо ново не придоби. Следователно, от физическо гледище, когато материята се разширява, това подразбира, че в нея се внасят някакви нови качества. Не се ли внасят нови качества в нея, тя

не се разширява. Отличителни белези между материята и духа са следните: материята не се разширява, а духът не се дели. Щом духът се облече в материя, в последната се явява желание да го обсеби, да го раздели. Вследствие на това желание на материята, да обсеби духа, между тях се явява борба. По същия начин и вълкът, като хване една овца, започва да я дели на парчета, за да я обсеби. Когато човек туря храна в устата си, и той я дели на малки парчета. Защо я дели? Той иска да вземе от нея това, което е потребно на неговия организъм. Тази е причината за борба между двата гиганта в света – духът и материята. Материята иска да обсеби, да раздели духа, а духът иска да се освободи от нея. Същото нещо виждаме във всеки човек. Той се усеща ограничен, иска да се освободи. И ще чуете всеки да се оплаква, че Иван или Петко, или Драган го стеснявал. Не, никой никого не може да стеснява, но материята ограничава духа, а той се бори да се освободи. Казват за някой човек, че е станал материалист. Какво означава думата материалист? Думата материалист подразбира човек, който е навлязъл дълбоко в материята. Преди всичко вие трябва да знаете, че материята е обхванала всичкото пространство, тъй щото няма място за никого. Щом няма празно място в материята, тогава де ще влезе човек? За да се освободи от обятията на материята, духът си служи с хитрост – създава си друга форма, в която отново се облича. Материята казва: Сполучих да разделя духа. Тя пак започва да обсебва духа, който се стреми да разчупи това ново яйце, да види какво особено се крие в тази нова форма. Ако материята успее да счупи това яйце, настъпва състояние, което наричат смърт. При смъртта духът пак се освобождава, пак създава нова форма и така борбата между него и материята се продължава непрекъснато. Добрата страна на тази бор-

ба е, че материята заставя духа постоянно са създава нови форми, все по-усъвършенствани едни от други.

Следователно съвременната човешка форма е създадена от духа, а индивидуалността на духа е създадена от материята. Материята, като е успяла да раздели духа, тя поне го е индивидуализирала. Духът, като се е индивидуализирал, той изпада в заблуждение да мисли, че е разширил материята и затова казва: Аз владея живота. Всички мислят, че могат да измамят материята, но каквото и да правят с нея, тя все си остава същата материя, все ще се изхлъзне от ръцете ви. Следователно човек не може да стане господар на великото в себе си, на материята, която не се разширява. Разширението е качество на духа. Само духът може да се разширява, а в материята, която по естество е инертна, няма никакво разширение. Материята без духа е мъртва. Когато духът влезе в някоя форма, според законите, които познава, той се стреми да обнови материята, да я направи пластична, удобна.

И тъй, когато материята преобладава, ражда се смъртта; когато духът преобладава, ражда се вечният живот. Преодоляващото състояние на материята създава смъртта, понеже материята има желание постоянно да трупа, да събира. Много хора мислят, че като натрупат повече материя в себе си, като направят тялото си по-голямо, с повече мазнини, ще имат повече живот. Животът не се заключава в много, но в малкото. В условията, при които сега живеем, голямото тяло представлява излишен баласт за човека, с който той трябва разумно да се справя. Ако сравним по тегло тялото на един съвременен човек с тялото на един ангел, ще видим, че от тялото на един човек могат да се направят най-малко хиляда ангела. Обаче ангелът, със своето малко тяло, е толкова мощен, че може да носи цялото човечество

на гърба си, когато човекът едва може себе си да носи. Човек едва ли може да дигне 100 кг. на ръката си, когато един ангел може да дигне един милиард хора на ръката си.

И тъй, силата на човека седи в неговия дух. Когато духът се въплъти в материята, той я разделя, защото тя няма схващане за безгранично пространство, тя няма никакви стремежи. Тъй щото, когато казваме, че материята не се разширява, подразбираме, че тя няма идея за никакъв стремеж. Тя е спящо същество. Когато човек се нахрани добре, той изпитва известно удоволствие от това и започва да дреме. Дрямката, сънят, това са състояния, присъщи на материята. Като се събуди от сън, човек си спомня смътно, че е сънувал нещо, ходил е някъде, но де – не помни; разговарял се с някого, но с кого и какво и това не помни. Някои от съвременните физиолози казват, че естественото състояние за човека, когато спи, е да не сънува нищо. Това е сън на мъртвите. Човек трябва да сънува, но не лоши, тежки сънища, като например, че го гонят, че пада в пропаст, че къщата му гори и т. н. Тези сънища са резултат от аномалности, на отклонения в живота. Нормалният живот се придружава с приятни сънища. Сънят е най-приятната почивка. Има хора, които знаят закона на почивката, и те могат съзнателно да излизат и да влизат в тялото си. През време на своето излизане, те оставят тялото си на понискостоящите от тях същества, те да се грижат за него, да го обновят, да го пречистят и след като се пречисти, тогава се връщат. Те не се безпокоят за живота си, понеже са уверени във Великото Начало, което регулира и ръководи живота.

„От смърт в живот“. Вие трябва правилно да разбирате тези два закона, а не механически. Не мислете, че ако вярвате днес, а утре не правите усилия, вашата вяра ще

расте сама по себе си. Семето само по себе си не може да расте. Някой казва: Като сме повярвали веднъж в Господа Исуса Христа, Той ще ни спаси. Това е така, но то действа временно. В семето има зародиш на живот, но върху този зародиш трябва да действа Слънцето, въздухът, влагата и почвата – ред разумни фактори. Всеки ден човек трябва да прави нови усилия; всеки ден той трябва да придобива нови разбирания за живота. Ще бъде смешно, ако откакто сме се родили, докато умрем, имаме едни и същи схващания за живота. Някой казва: Защо трябва да учим? Такива хора мязат на турците, които казват: „Всичко е седем ката нагоре и седем ката надолу. Повече от това няма какво да мислим“. Какво разбират те под тия думи „седем ката нагоре и седем ката надолу“? И съвременните биолози изпадат в догматизъм по отношение проблемата на живота. Като са взели клетката на протоплазмата, те я надуват като сапунен мехур, докато изкарат от нея човека. Не, човекът не излиза от клетката, както и кокошката не излиза от яйцето. Това твърдение може да ви се вижда противоречиво, но е факт. Смешно е, ако човекът, като слезе от някой вагон, си въобрази, че е произлязъл от вагона. Той влиза и излиза от вагона, но не е произлязъл от него. На същото основание и кокошката не е произлязла от яйцето, но временно е на почивка в него. Тя седи скрита в яйцето, като в бомба. Щом бомбата се пукне и тя излиза вън от нея. След това казват, че кокошката излезе от яйцето. Да се твърди такова нещо, то е равносилно на това да се казва, че растенията произлизат от земята. Растенията растат в земята, но не произлизат от нея.

Питам: Отде иде животът? Да ви задавам такъв въпрос, това подразбира да имам механическо схващане за живота. Животът не иде отникъде. Дето духът се вселява,

там животът се явява като непреривен процес, като постоянно течение. Дето духът преодолява, там и животът тече. Казано е в писанието: „Изпраща Духа си, и те оживяват; отнема духа си, и те умираат“. Следователно животът се отличава по това, доколкото духът се проявява в нашите тела. Често в умовете на хората се раждат съмнения, но те не са продукт на техния дух. Например мнозина се съмняват в реалността на сънищата и казват, че те са илюзорни неща, предизвикани от външни причини. Ако на краката на някой човек турят топло желязо или гореща тухла и така заспи, има възможност той да сънува, че ходи по нагорещени въглени. Тогава как ще се обясни сънят на човек, който сънува, че е станал голям богаташ, милионер? С какво са го нагорещили, за да сънува такъв сън? Наистина топлината произвежда и известни аномалности не само във време насън, но и в будно състояние. Обаче как се създават толкова много сънища, без да се постави нещо горещо на краката на човека?

И тъй, смъртта всякога произтича от преобладаващото състояние на материята. Като резултат на това състояние се явяват ред аномални желания, които запушват кръвоносните съдове в човешкия организъм. От преяждане пък се явява задръстване на нервната система, вследствие на което кръвообръщението в човека не става правилно. Тогава настава процес на втвърдяване на артериите, при което те губят своята пластичност. Най-после човешкият дух се принуждава да напусне тялото. Това състояние се нарича смърт. Или, в духовно отношение, ние наричаме това състояние прекъсване на съобщението с Бога. Усъмни ли се човек, той веднага ще се намери в процеса на смъртта. При най-малкото съмнение в Бога, смъртта туря вече своето начало; това значи, че материята е взела

надмощие над духа. И затова, който иска да стане силен, мощен, не външно, но вътрешно, и да осмисли живота си, той не трябва да допуска дълбоко в душата си абсолютно никакво съмнение. За това се изискват герои хора. Съмнението може да дойде отвън, но същевременно човек трябва да различава в себе си две състояния: едно състояние постоянно, неизменно, както Бог е неизменен; друго състояние – изменчиво, както човек се изменя. И тогава чувствителният човек ще изпитва състоянието на хората. Ако един чувствителен човек влезе между хора, които имат желание да станат музиканти и у него ще се яви същото желание; ако попадне между весели хора и той ще стане весел; ако попадне между скръбни хора и той ще стане скръбен; ако попадне между учени хора и той ще има желание да стане учен; ако се намери между болни хора и той ще се почувства болен; ако влезе в някое религиозно общество и той ще стане религиозен. Обаче той трябва да знае, че това не произтича дълбоко от неговата душа. Това са натрупвания, наслоявания в съзнанието, които идат някъде отвън. Тези състояния са подобни на състоянието на парче желязо, което се поставя в огън. То се нагорещява и започва да свети, но това състояние не е свойствено за желязото. Щом желязото се извади от огъня, то изстива и придобива първоначалния си вид. Следователно, има една топлина в живота, която е подобна на тази на нагорещеното желязо. Обикновено хората мерят температурата на болните и като видят, че тя се е подигнала до 41°, плашат се. И наистина, ако температурата не спадне, болният заминава на онзи свят и всички казват: Бог да го прости, замина на онзи свят! Освен тази топлина има и друга, която не може да се измерва. Тя е същинската топлина на живота, която не е физическа. Тя е мека, приятна топлина и се равнява на хи-

ляди градуси. Тази топлина е толкова силна, че в нея могат да се разтопяват ония елементи на материята, които при никаква друга топлина не се топят. Тя разлага материята и я реформира. Съвременните учени знаят, че температурата на човешкото тяло е $36 - 37^{\circ}$. Физическата топлина на човека е 37° , но когато се говори за духовната топлина, тя е много висока. При това, отношението между физическата и духовната топлина е обратно пропорционално: когато духовната топлина се намалява, физическата се увеличава; когато духовната топлина се увеличава, физическата се намалява. Това е проверено с ред опити. На хора, които стават проводници на духовния свят, краката и ръцете изстиват. Много хора се плашат от това, защото знаят, че когато краката и ръцете на човек изстиват, смъртта настъпва. Обаче това не е всякога така. Човек може да се изстуди и да излезе от тялото си, но след 48 часа пак може да се възвърне естествената му топлина. Индусите, които са изучавали тия закони, могат шест месеца след смъртта на някой факир да го извадят от гроба и да възстановят неговата топлина. За това те имат начини, които старателно крият от европейците. Когато говоря за учението, не мислете, че не оценявам знанието, което е придобито в науката. Знанието е резултат на усилията на човешкия дух. Има лъжливо знание, но има и знание, което е придобито чрез опитността на цялото човечество. Това знание именно се предава от род в род, от раса в раса, от човечество на човечество. Това знание изпъква естествено над всички други неща. Как ще си обясните например изкуството на паяка да тъче своята мрежа? Кой го е научил на това изкуство? Съвременните тъкачи още не са придобили това изкуство. Пчелата пък отде е научила изкуството да прави мед и да се организира по такъв разумен начин? Вземете пеперудите например,

какви добри хирурзи са, как майсторски правят операциите си. Когато наближи време на какавидата да излезе от пашкула си, тя бодва внимателно пашкула и излиза навън като пеперуда. Много учени хора биха завидели на изкуството на тия малки същества. Де са се учили те? Някои ще кажат, че Господ ги е учил на това изкуство. Не, това не е работа на Господа.

На същото основание трябва да се заключи, че Господ е учил хората да правят топове, с които да се убиват едни-други. Да се мисли, че Господ учи хората да правят 42 сантиметрови оръдия в диаметър, за да убиват, това са детински размишления. Бог никога не се е занимавал с такива работи. Те са изобретения на хората, които постъпват като малки деца. Ще видите как малки деца си правят пукала от свирки и си въобразяват, че това е топ. Казвам: Да разрушаваш, това не е наука; да живееш непорядъчен живот, това не е наука; да живееш охолен живот, това не е наука; да искаш всякога радостен да бъдеш и това не е наука; да мислиш само за себе си, без да обръщаш внимание на страданията на другите и това не е наука. Това е смърт. Всичко, което съвременните хора вършат, в по-голямата си част, представя условия за съграждане на своите ковчези. Месото, което закачат на куки да седи по няколко дни и после го ядат, носи неизбежна смърт за хората. Българи, които са свършили в Германия, разправят, че германците имат някакви особени методи, чрез които оставяли месото да ферментира и тогава го употребявали за ядене. Препоръчват го за много вкусно. Казвам: По-голяма глупост от тази няма. Американците пък считат за правилно всеки мъж да бъде без мустаци и брада за по-голяма чистота. И в това няма никаква наука. То е необмислена работа. Да

бръснат мустаците си, все още се търпи, но да бръснат брадите си, това е вредно. Като бръснат брадите си, те излагат гърлото си на простуда. И ще забележите, че американците, мъжете, разбира се, много често заболяват от бронхит. Причината за тези чести заболявания се дължи именно на това безогледно бръснене на брадите. Освен това, колкото по-често се бръсне брадата, космите стават по-дебели, от което и самият човек започва да огрубява. Други пък стрижат косите си до дъно, по военному, но и това не е правилно. Положителна, истинска наука е нужна на хората! Щом Природата е създала космите на човека, тя е вложила някакъв смисъл в тях. От нас се изисква да ги регулираме, да знаем как да направляваме своите мисли и чувства. Вместо да се бръснат и стрижат, хората трябва да кажат на брадата си: Позволявам ти да изникнеш най-много до един сантиметър, не повече. У някои хора брадата е дълга почти до пръстите на ръцете, както косите на някои жени са толкова дълги, че могат да ги обвият 2 – 3 пъти около себе си. И дългите коси не са лошо нещо. Те са признак на дълъг живот, на изобилие. Когато косата на някой човек започне да пада, за него казват, че той е учен. Не е така. Когато пък цялото лице на човека се покрие с косми, това показва, че този човек се е върнал към своето първобитно, диво състояние. Обаче, когато главата на човека почва да оголява, и това е лош признак, който говори не за ученост, а за умствено подивяване. Причината за оголяването на главата се дължи на голямото натрупване на млечна киселина около космите. Млечната киселина изкоренява космите. Аз уважавам онзи човек, на когото главата е оголяла от трезва, възвишена мисъл за подобрене на човечеството, но няма

такива случаи. Космите окапват и от тежки болести, каквато е например тифусът. Тъй щото, човек трябва да се пази от лъжливи заключения.

„От смърт в живот“. Смъртта, тежките състояния, които човек прекарва, са неприятни за него. Понякога човек се усеща уединен, изоставен от майка, от баща, от приятели, никой не го обича и той не може никъде да си намери място, ходи натук-натам, лута се отчаян, търси помощ. Това състояние е смърт. Това показва, че ние живеем още в неразумния свят. Възможно ли е човек да живее в разумен свят и да изживява такива тежки състояния? Не е възможно. Значи всеки трябва да даде възможност на съзнанието си и да внесе в него началък на Вечния Живот. За постигане на този живот има вече съответна материя, която е одухотворена, прогресирала. Духът е успял да подигне, да събуди съзнанието на тази материя, от която ще се създаде в бъдеще новото тяло на човека. Само в такова тяло човек може да живее разумен живот. При сегашното състояние, в което човек се намира, както и тялото, в което сега живее, той всяка минута е осъден на смърт. И затова човек трябва да се моли най-малко по десет пъти на ден, ако иска да бъде запазен животът му. Казано е в Писанието: „Непрестанно се молете!“. Като яде човек, той може да се задави и да умре; като минава покрай някоя къща, може да падне керемидата върху главата му и да го убие; отива в гостилницата, яде нещо, което е отровно, той пак може да изгуби живота си; запали мангал, внесе го неразгорял в стаята, но от образувалия се въглероден окис той може да се отрови. Всяка минута животът на човека е изложен на опасност.

Казвам: Животът изисква дълбоко вътрешно разбиране и изучаване. Разумните и духовните хора трябва да

изучават живота, без да се подават на временни, преходни състояния в себе си. Трябва ли човек да се подава на някакво неразположение? Тъй както разбирам Бога, Той всякога е разположен, всякога е тих и спокоен. В него няма никакво безпокойствие. Как е възможно тогава, човек, който вярва в Бога, да се безпокои? Възможно ли е синът, който е в дома на своя богат баща, да живее в сиромашия? Това е немислимо. Такъв закон не съществува в Природата. От разумна майка и от разумен баща винаги се раждат разумни деца. Това е правилното положение. От глупава майка и от глупав баща се раждат и глупави деца. От добра майка и от добър баща се раждат добри деца. Щом едно дете е родено от добър и морален баща и от добра майка, никой не е в състояние да го развали. Някой казва: Човек не може да не се подаде на някаква слабост. Казвам: Това което наричат човешка слабост, това е дяволска слабост. Дойде дяволът в него и му казва: Без грехове не може. – Тази е дяволска мисъл. – Без пари не може. – И тази е дяволска мисъл. Може без пари. Какво разбирам под думите „може и без пари“? Само синът може да работи без пари, а робът, както и всички хора, които умират, които мислят само за този свят, да ядат и пият, те работят с пари. Те са роби на греха и трябва да работят с пари. Когато казвам, че синът може да работи без пари, подразбирам, че той служи на великия закон на Любовта, която е погълнала изцяло неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Любовта ражда живот. Защо евреите и досега страдат? Когато Яков бягаше от брата си Исава, той легна на едно място да си почине и там заспа. В съня си видя една стълба, висока до Небето, от която слизаха и възлизаха ангели. Той каза: Това е Божие място. Тук ще направя олтар на Бога. После той се обърна към Бога със следните думи: Господи, ако

ми помогнеш да разбогатеея и ме благословиш да се върна при брата си забогатял, от всичкото си богатство ще отдели десятък и за Тебе. Така разбирал Яков и така се молил на Господа. Оттогава и досега евреите са все същите. Някои казват: Евреин е този човек! Питам: Кой човек днес не е евреин? Обаче евреите и до днес дават десятък за Бога от своите печалби, когато християните не дават нищо. Ако запитат българина как вървят работите му, има ли берекет, той казва: Не го бива тази година. Рядко ще срещнете българин да отговори: Слава Богу, добре върви. Българинът се страхува да каже, че има добър берекет, защото съзнава, че трябва да даде десятък. Отде се яви у евреите идеята за десятък? Как дойде на ума на Яков тази идея, да каже на Господа, че ако разбогатее, ще Му даде десятък от своите богатства? Тази е дълбока мисъл, която има приложение и в самата Природа.

„От смърт в живот“. Често в хората се събужда вътрешният живот и те поставят своята надежда ту в църквата, ту в своя народ, ту в Бога, но всичко това е външно. Обаче виждаме, че макар и външно, тези идеи отчасти са помогнали. Това не показва, че хората нямат и нещо хубаво, нещо дълбоко в себе си. Те имат вдъхновение, имат посещение на Духа, но скоро изгубват тези хубави състояния. Много хора са имали хубави опитности, но са ги изгубили. Много поети са изгубили своето вдъхновение; много хора на изкуството са изгубили своето изкуство; много хора на красотата са изгубили своята красота; много хора с добродетели са изгубили добродетелите си. Питам: Де отидоха всички тия неща? Изгубиха се, хората ги заложиха. Днес има хора, които залагат съвестта си за 10 – 100 000 лева. Други пък продават свободата си. Повечето жени днес са продали свободата си, като са се оженили с цел да има кой

да ги гледа на старини. И мъжът продава свободата си, за да има кой да го гледа на старини. Питам тогава: Кой кого ще гледа? Тази идея днес не може да се реализира. Като седнат на два отделни кревата, какво ще правят? Положението на съвременните мъже и жени мяза на това, в което се намирали двама инвалиди в болницата. Единият бил с един крак, а другият – без крака и без ръка. Първият казва на втория: Стани малко от леглото, да ми помогнеш! Той му отговорил: Стани ти, че и на мене да помогнеш! Нали виждаш, че аз съм без крака и без ръка, а ти поне един крак имаш? – Аз пък патерица нямам, не мога да ти помогна. Патерицата представя знание на законите. Значи съвременните хора не знаят законите, не знаят как да постъпят.

Следователно сега се изисква от всички хора трезва мисъл. Хората мислят, че животът може лесно да се уреди. Така мислят обикновените хора. Както те мислят, животът не може да се уреди. Някой казва: Не ни трябва много философия! Не, трябва ни философска мисъл. – Много богатство не ни трябва. – Много богатство ни трябва, но не външно; вътрешно богатство ни трябва! Истинското богатство още не е дошло. – Много красота не ни трябва. – Трябва ни красота, но не само външна; вътрешна красота ни трябва! – Много сила не ни трябва. – Трябва ни сила, но главно вътрешна. Под сила аз не разбирам външна, механическа. Да се разчита на машини, това не е право. Утре машините ще се развалят. Какво ще се прави тогава? Казват, че човечеството било напреднало. Колко е напреднало? Един автор изчислил, че мухата или някой бръмбар може да се движи с бързина около 1300 километра в час. Питам: Кой университет в Европа или в Америка е успял да създаде такъв мотор, който да се движи с бързина, равна на бързина на мухата? При това тази бързина не е най-

голямата. Същият автор казва, че има друга муха, която се движи с бързина 5000 километра в час. И тази бързина още не е нищо. Дойдем ли до Земята, тя се движи с още по-голяма бързина и то в продължение на милиони години непрекъснато. Отде черпи Земята тази енергия, за да може да се движи толкова бързо? Има тела, които се движат с бързина още по-голяма от тази на Земята. Колкото повече се увеличава бързината на движение на едно тяло, толкова повече се увеличава и неговата интелигентност. Земята не е от най-бързите тела. В невидимия свят има същества с напреднала интелигентност, които се движат с бързина по-голяма от тази на светлината. Ако едно от тези същества би дошло при нас, ние бихме казали, че то има около шест милиона крила, всяко от които развива грамадна енергия. Каква интелигентност се крие в същество, което може да си служи с толкова крила! Сегашните щепелини имат по 5 – 6 крила, по 4 – 5 мотора и всички казват: Грамадно нещо е този щепелин! Какво нещо представят ангелите със своите шест милиона крила, това хората не могат да го помислят.

Сега аз обръщам внимание на съотношението, което съществува между бързината на движението и интелигентността. Някои от съвременните учени знаят причината за интелигентността; те знаят от какво произтича Вечният Живот, но не смеят още да изнесат своите знания в света. В окултната наука например се говори при какви условия човек може да придобие Вечен Живот. Старите алхимици например са се занимавали с откриване на жизнения еликсир, от който се придобива Вечният Живот. Достатъчно е да се тури малка капчица от тази течност в чисто вино или в чиста вода и да се изпие, за да се получи за хиляди години вечен живот. Който веднъж придобие този живот, той и да

иска, не може да се освободи от него. Ако човек е страдал от някаква тежка, неизлечима болест като туберкулозата, рак, проказа и други, една капка от жизнения еликсир е в състояние да предизвика моментална реакция в него: да го съживи, да го подмлади и да го изправи нов човек. Който не разбира този закон, той ще каже, че това са приказки от 1001 нощ. Сам Христос навремето си още е говорил на учениците си върху темата „От смърт в живот“.

„От смърт в живот“. Това подразбира: Който вярва в Бога, във Великия Закон, ще придобие Вечния Живот. Аз не говоря за физическия живот, защото животът не се заключава само във физическото тяло. За да се поддържа красивият, Божественият живот, преди всичко необходимо е чиста и хубава храна, която навсякъде може да се намери. Мнозина мислят, че такава храна не може да се намери навсякъде и е скъпа. Не, най-хубавата храна е най-евтина и тя навсякъде може да се намери. Някои казват, че сто лева не им стигат на ден за храна. Чиста храна обаче можете да си доставите само срещу пет лева. Във времето на кръстоносните походи живял някакъв пустинник, който цели 40 години прекарал върху един пън и се хранил само един път на седмицата. Питам: С бифтеци, с баници, или с прясно масло се хранил този човек? Той се хранил с много проста, но чиста храна. Хората от цялата околност се събирали около него и той им помагал, като им проповядвал, церял ги т.н. Той минавал за светия. Този човек разбирал закона на вярата. Не само вярвал, но вярата му имала приложение. Тъй щото, ако ние приложим в храненето християнството като наука, ще имаме добри резултати.

Второто положение, на което трябва да се обърне внимание, е музиката. Днес навсякъде се чува музика. В това отношение тя е предвестник, глашатай, който оповестява

на всички идването на новото човечество. Музиката облагородява и развива чувствителността на човека. Тоновите в музиката се отличават с три измерения. Те имат дължина, широчина и дълбочина. Истинските музиканти различават в музиката и тонове на вдъхновение. Някои певци пеят само по тоновете на продължението, други пеят само по тоновете на разширението, а малко засягат тоновете на дълбочината. Що се отнася до вдъхновението, срещат се малко певци или музиканти, които пеят и свирят с вдъхновение. В света има велики адепти на музиката. Ако човек присъства само един път на един от техните концерти, този концерт ще остане за него паметен през целия му живот. Не само това, но каквито слабости е имал този човек, в един миг те ще изчезнат от него. Това показва, че в музиката има запалки, както музикални, така и физически.

И тъй, когато човек е гневен, той не иска да пее. Затова именно музиката може да се използва като възпитателно средство. Някое дете се разсърди, започва да плаче, да вика, да удря. Майката не трябва да го бие, но нека го застави да изпее една песен, каквато детето пожелае. Някой ученик се раздразнил, ядосал се от нещо, не може нито да мисли, нито да внимава. Учителят не трябва да му се кара, но нека го застави да изпее една песен. Ако ученикът изпее песента и мисълта му ще почне правилно да функционира. Какво правят повечето съвременни учители? Влезе учителят в клас, изглежда строго учениците си и те замръзнат на местата си. Каквото са знаели, всичко забравят. Нека учителят накара най-напред учениците си да изпеят една песен, а после да започне работата си. Знанието, което съвременните ученици придобиват било в гимназията или в университета, те изгубват скоро, като влязат в живота. Само това знание остава за дълго време

в живота, което почива на истинската музика и на правилното хранене. Докато мисълта е музикална, тя е мощна; докато чувството е музикално, то е мощно. Изгубят ли вашите мисли и чувства музикалността си, те вече нищо не представляват. Тогава човек престава да се моли. Има ли човек някакво неразположение, нека изпее една песен или да изсвири едно парче на някакъв инструмент и неразположението му ще изчезне. Някой се отчаял от живота, иска да се самоубие. Преди да пристъпи към реализиране на това си желание, нека изпее една песен за последен път. Щом изпее песента, ще си каже: Ще поживея още малко. Откаже ли се от това желание, всички мрачни мисли ще го напуснат и той ще изтрезнее.

„От смърт в живот“. За да се поддържа животът, всеки трябва да знае методите, чрез които се постига това. Всеки трябва да се стреми да съчини една песен. Една наша позната заболяла доста сериозно, имала силна кашлица, висока температура, вследствие на което била принудена да легне. Като размишлявала известно време върху болестта си, най-после дохожда ѝ мисълта да съчини една песен за своята болест. Тя съчинила следната песен: Нямам вече кашлица, нямам вече температура. Така пеела тя на болестта си около една седмица и духът ѝ започнал да се ободрява, да се подига. След една седмица тя била съвсем здрава. За човек, който пее, действително няма кашлица, няма висока температура. За онзи, който не пее, и кашлица има, и висока температура има. За онзи, който пее, и сиромашия няма. Трябва ли бедният човек да подава ръка за помощ? Нека поработи върху гласа си, да го развие и после да излезе на главната улица и да пее. Веднага около него ще се съберат много хора, ще искат да го чуят. Който е постигнал това изкуство, трябва ли много да мисли как

да разреши задачите на живота? Ще пееш и нищо повече. – Ама певец ли ще ставам? – По-добре ли е да ходиш от министерство на министерство да се молиш за някаква служба?

Преди няколко дни вървя по една из софийските улици и виждам край пътя седнал стар човек, на около 60 години, с цигулка в ръка и свири. По всичко се вижда, че сега започва да се учи. Хванал цигулката по особен, своеобразен начин и стърже ли, стърже с лъка върху струните. Кой как мине покрай него, поспре се, засмее се и си замине. Спира се една дама, усмихва се, навежда се към паничката на земята и хвърля нещо. Минаха още няколко души, всички му подхвърлиха по нещо. Поспрых се и аз да го послушам, но нищо не му дадох. Ако бях му дал нещо, щях да опороча неговото изкуство. Никой музикант досега не ми е правил такова приятно впечатление, както този стар човек със своята цигулка. Той ме поглежда и като че казва: На стари години и аз се заех да уча. Да бях по-млад поне! – Нищо, и сега не е късно. – Желал бих хубаво да свиря, да спра вниманието на тия хора. – И това ще бъде някога.

Казвам: Ние сега трябва да се поучим от този старец. Така и животът се придобива. Животът, сам по себе си, е музика. Който пее или който свири за самата музика, или за самия живот, той ще влезе в Божественото пение и Божествената музика, дето истинският живот започва. Който пее или свири правилно, той е правдив човек. Който има широчина в тоновете си, той е пластичен човек и лесно може да се приспособи към всички условия на живота. Каквито мъчности и да срещне, той ги преодолява. Който има дълбочина в тоновете си, той съзнателно може да се справи с мъчнотиите в своя живот.

Сега аз разглеждам музиката не само във външната,

но и във вътрешната ѝ страна. Когато човек мисли и чувства правилно, той е доволен, понеже мислите и чувствата му се нареждат според законите на музиката. Писателят не може да пише, ако не е музикант. Художникът не може да рисува добре, ако той не е музикант. Между краските на боите и между музикалните тонове има известно съотношение. Не се ли спазва това съотношение, едни линии излизат по-къси, отколкото трябва, а други – по-дълги. Това нарушава общата хармония на картината. Като наблюдавате картина, в която няма музика, ще видите, че в нея е изразено и състоянието на художника. Като разглеждате лицата на хората като картини, рисувани от някой художник, ще познаете дали майката е пяла, когато е раждала своето дете или е била скръбна. Усилията, които духът прави, се отпечатват върху нашите бъдещи тела, върху нашите бъдещи дарби, върху бъдещите ни мисли и чувства. И тогава, щом човек се обърне към Бога, нему се дават вече условия да се развива. Обърнат веднъж към Бога, той започва да се учи. Тъй щото, не е достатъчно само човек да се обърне към Бога. Казват за някого: Този човек влезе в Царството Божие. Щом влезе в Царството Божие, той ще мине през великия процес на учението, ще почне да учи.

„От смърт в живот“. Ако вярваш, ще влезеш в безсмъртието; ако изгубиш вярата си, ще се върнеш към смъртта. Ако придобиеш светлина, знание и мъдрост, ще влезеш в безсмъртието, във вечния живот, ако изгубиш светлината, знанието и мъдростта си, ще влезеш в смъртта. Ако обичаш Истината, ще влезеш в живота; ако се подхлъзнеш и нарушиш първото правило на Истината, като кажеш, че без лъжа не може да се живее, ще влезеш в смъртта. Това е приложението. Искате ли да постигнете Вечния Живот, ще изхвърлите греха във отдушата си, а в душата си ще

поставите великия идеал на безсмъртието. За лошите, за страничните мисли и чувства, които идат отвън, вие не сте отговорни. Аз говоря за онова, което е скрито дълбоко в душата. То не трябва да се разклаща от нищо. Човек трябва да има свещена, велика идея за Бога, да не мисли, че Бог е подобен на него и желае да го използва. Това никога не е било и няма да бъде! Бог постоянно дава живот от себе си на всички същества. Бог никога не бърза, никога не се безпокои. Той не се интересува нито от радостите, нито от скърбите на хората. Обърнете ли се към Бога с молба за нещо, Той ще ви отговори. Бог има следното качество: Той е готов да помогне на всички без изключения, но при известни условия. Ако чакате Бог да дойде при вас, той никога няма да ви се отзове. Искате ли нещо от Него, вие ще хлопате на вратата Му 99 пъти. Който не хлопа на вратата на Бога, а чака Бог да отиде при него, той е горделив човек, той е величие. Някой казва: Ако иска Бог, той ще ми помогне, Той ще ме успокои. Да, ако Бог иска, Той може и да те умъртви. Обаче това не е разрешение на въпроса. Смирение се иска от хората! Всички велики хора са били смирени. Смирението представя Божествена долина, в която растат всички безсмъртни плодове. Смирението е райска градина. Който не е смирен, той няма рай в себе си. Дето има смирение, има и високи върхове. Смиреният човек има и достойнство в себе си. То ще заговори в него, ще му каже: И ти си човек, и в тебе има дух и душа, и в тебе има високи върхове. От тези високи върхове обаче влагата слиза в долината на неговия живот и освежава, и напоява всички плодове, всички живи същества. В долината на живота пък растат всички безсмъртни плодове. Тъй щото, който не е смирен, той не може да бъде и горделив човек. Аз взимам гордостта в прав, в хубав смисъл. Гордостта без

смирението е болезнено състояние на човешкия дух. Самоуважението пък е качество, присъщо на човека, да съзнава, че заради своята чест, заради своята душа и заради своя дух, той никога не трябва да изневерява на онзи велик принцип, върху който е съграден неговия живот. Дойде ли до този принцип, той трябва да е готов да приеме всички страдания, отколкото да стане роб. Той трябва да предпочете свободата пред робството, живота пред смъртта.

Някои казват: Да умрем е по-добре, отколкото да живеем. Добре е да се умре, но да се премине от смърт в живот. Други казват: Каквото има, тука е всичко, на онзи свят няма нищо. Сега аз няма да ви убеждавам дали съществува друг свят или не, но казвам: Който вярва, че има друг живот, за него действително има; който не вярва, за него няма друг свят. Който вярва, че има душа, дух, за него и живот има. Който губи духа си, нито живот има за него, нито бъдеще има.

Христос казва: „Всеки, който прави грях, роб е на греха“. Робството пък е ограничение. Сега всички хора трябва да пожелаят дълбоко в душата си да придобият вътрешни добродетели, които да ги освободят от греха. Аз не говоря за обикновения грях, който всички хора виждат, но говоря за онзи префинен грях, който се таи дълбоко в човека, че и той сам не го подозира. Докато този грях не се е проявил и никой не го вижда, човек е добър, но щом го поставят на големи изпитания, тогава може да се познае какъв е, добър ли е или не. Когато реката излезе от своя извор, тя е чиста, но в пътуването си тя се опетнява. Влезе ли в морето, почва борба между вълните на морето и новия живот на реката, докато най-после нечистотиите, които по-рано тя е съдържала, се утаяват и тя отново става чиста. Следователно и човек като реката, в началото и в края на своя

живот е чист, а в средата е кален, защото ограниченията в живота му внасят тази кал. Отде иде тази кал? Ти се ожениш, родиш деца, дъщери и синове. Дъщеря ти иска да се ожени, но нейният възлюбен иска 100 000 лв. зестра. Ти имаш къща, но зет ти иска да припишеш къщата на негово име, за да вземе дъщеря ти за жена. При всички тия положения на живота ти се каляш, правиш грехове, падаш-ставаш, докато най-после заминеш от този свят. Питам: Защо трябва да родиш такава дъщеря, за оженването на която трябва да приписваш къщата си? У циганите пък обичаят е точно обратен: там момъкът плаща за момата. И колкото по-скъпо плаща за нея, толкова повече ще я използва после, като я праща да проси. Той казва: Много пари дадох за своята жена, но имам голям приход от нея. Питам: Циганите ли мислят по-право или българите? – Нито едните мислят право, нито другите.

Сега аз не искам да засягам никого, не искам да ви ограничавам, но казвам: Това са традиции, влезли в живота, с които хората взаимно се възпитават. Това не е учение по Бога. Хората трябва да знаят, че женитбите не стават на Земята. В света няма женитби, но има съчетание на разумни души, които Бог е изпратил на Земята. Това, което хората наричат женитба, не е нищо друго, освен престъпление. Защо? – Защото те първо ги венчават, а после ги развенчават. Писанието казва: „Това, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва“. Тъй щото, когато говорим за женитба, ние разбираме вътрешната връзка. Любов може да съществува само между две разумни души. Между един разумен и един глупав човек никаква Любов не може да съществува. Между тях може да има отношения само като между господар и слуга. Човек не може да обича един мъртъв камък. Той не може да обича едно мъртво куче. Любовта същест-

вува само между разумни души. Тази Любов не мяза по нищо на любовта на стършелите. В нея няма ревност, няма подозрение. Любовта между разумните души е широка; тя е Божията Любов, която обхваща целия свят. В своята Любов Бог ни оставя свободни да се проявяваме, както разбираме. В тази свобода ние правим и добро, и зло. Някой казва: Защо грешим? – Защото Бог ни обича и ни оставя свободни. Защо правим добро? – Защото Бог ни обича и ни оставя свободни. Той казва: И при доброто, и при злото вие сте свободни. И когато някой казва, че други го заставили да греша, той лъже. Можете ли да заставите умрелия човек да яде? Само живият човек иска да яде. Дайте обаче горчива храна на този човек и вижте можете ли да го заставите да яде от нея. Щом хапне от нея, той веднага ще я повърне. Никой никого не може да застави да върши зло или добро.

Един българин се връщал от града за селото си, като водил и своето магаре. Той бил доста пиян, защото дето ходил на гости, пил много, ту за хатъра на едного, ту за хатъра на другиго. Като видял чешма на пътя, той се отбил да напои магарето си. Магарето се напило добре и се дръпнало от чешмата. Господарят му казал: Хайде пий още малко, за хатър на господаря си! – Не, аз не пия за никакъв хатър повече отколкото трябва, затова няма да пия и за хатъра за господаря си. Свободно е магарето, никой не може да го застави да направи това, което не иска. На същото основание и ние сме свободни. Тази мисъл трябва да влезе в умовете на всички хора, както и в умовете на младото поколение. Някой казва: Условиата са такива, човек е роден така и т. н. Не, ние всички сме свободни. Никой не може да ни застави да направим това, което не искаме. От хиляди години насам бият магарето, но то си

остава пак магаре. Магарето прави това, което си знае. То казва: Трябва да знаете, че аз имам воля, свобода имам. Може да ме бият, каквото искат да правят с мене, но аз ще устоявам на своето. Магарето не е щестлавно, но е горделиво. То казва: Аз съм магаре, но навреме ставам, навреме лягам, навреме пия и рева, но ако моят господар не живее добре и не разбира законите, главата му ще оголее. Когато магарето върви пред овчаря, то всякога му показва кога ще дойде вълк. Понякога магарето върви напред, понякога назад. Върви ли магарето пред камилите и ти върви, не бой се. Остане ли магарето зад камилите и ти се обърни назад. Слушай магарето! Докато петлите пеят в двора ти, не бой се и ти върви. Всичко ще се оправи тогава и здраве ще имаш. Престанат петлите ти да пеят, напусни тази къща. Докато кучетата ти лаят денем, не бой се; престанат ли да лаят и избягат, и ти избягай от тази къща. Това са закони. Когато горите изсъхват, когато изворите се пресушават, напусни тази местност.

И тъй, докато магаретата вървят напред, докато кучетата лаят денем, докато петлите пеят, докато горите растат, докато изворите текат, не бойте се! Внесете сега тези символи на своето място. Турете магарето на своето място; турете кучето на своето място; турете петела на своето място; турете гората на своето място; турете извора на своето място! По този начин ще имате една математическа задача, едно уравнение, с което ще можете да работите. Решите ли тази задача правилно, ще пеете с разширение, с дължина, с дълбочина, с вдъхновение. Кажете ли обаче кучетата да лаят, а керванът да си върви, вие не сте разрешили задачата правилно. Умните кучета не лаят кервана. Поговорката: „Кучетата нека лаят, а керванът да си върви“ е изопачена. Умните кучета лаят на място; умното магаре върви пред

камителите. И умният ученик трябва да постъпва по същия закон. Ако кучето лае навреме, ако петелът пее навреме, ако изворът извира навреме, ако дървото расте навреме, питам тогава: Ние, разумните хора, които имаме зачатъка на духа, можем ли да останем назад? Не, възможността за разумен, за възвишен живот у нас е хиляди пъти по-мощна, по-силна.

И тъй, казвам ви сега: „ От смърт в живот“.

27. Неделна беседа от Учителя, държана на 17 април 1927 г. в
гр.София

ИЗОСТАНАЛИТЕ УКРУХИ

„И като се наситиха, казва на учениците си: „Съберете изостаналите укрухи, за да не се изгуби нищо“.

(Йоан 6: 12)

Аз ще се спра върху думите: „Да не се изгуби нищо“. В живата Природа, както и в живота на човека, има три важни момента. Първият момент е да даваш – качество, свойствено на Бога. Вторият момент е да приемаш – качество, свойствено на човека и на всяко живо същество. Третият момент е да задържаш – качество, свойствено на разумния човек. Умният, мъдрият, добрият човек се отличава по това, че той може да задържа.

„Да се не губи нищо“. Кое не трябва да се изгуби? Ценното у човека не трябва да се изгуби. Не е достатъчно човек само да добие нещо, било знания, богатство, красота или живот, но важният въпрос в света е да не изгуби човек това, което е придобил, т.е. да задържи това, което е спечелил. Всички нещастия в съвременната култура било в личния, било в семейния, било в обществения живот или най-после и в самото човечество се дължат на загубите. Адам беше велик човек, поставен от Бога в райската градина при най-добри условия, като прие Божието благословение, но и той изгуби всичко това. Ева също така прие

Божиего благословение, но и тя го изгуби. Тя беше една от най-красивите жени, каквито светът е познавал някога, но изгуби и красотата си. Когато Адам я видя, той я хареса и каза: Отлична е моята другарка! Тя ще се нарече Ева – началък на всяка култура, на всяко добро. Ева или Йехова, почти една и съща дума, показва, че жената съдържа в себе си всички творчески сили, които могат да се разработят. Следователно под думата жена се разбира зародиш, който съдържа в себе си всички сили в потенциално състояние и чака момента на своето развитие. Под думата мъж пък се разбира същество, което започва да се развива. Какво нещо е жената? Жената е зрънце, поставено в хамбара, или скъпоценен камък, поставен в някоя каса или в някое скривалище.

Питам: Какво ще се ползва скъпоценният камък, ако се извади от дълбочините на земята. Ползва се нещо. Колко сълзи е пролял той през течение на хилядите години, които е прекарал в земята, докато стане красив! Някои от съвременните геолози казват, че скъпоценните камъни са се образували от газовете в земята. – скъпоценните камъни са минали през газовете, но не са образувани от тях. Те коренно се различават от газовете. Други учени пък казват, че диамантът например не е нищо друго, освен чист въглерод. Не, диамантът не е въглерод. Както човешката душа е облечена в тялото, така и диамантът е облечен в материята на въглерода, но сам по себе си той не е въглерод. В това отношение всеки скъпоценен камък има свое тяло, но ако речем да говорим от какво е направен той, не можем положително да се произнесем. Едно трябва да се знае, че тялото на скъпоценният камък не е самият камък. Той е само неговото външно облекло. Значи скъпоценният камък представлява един затворен живот, който очаква

своето бъдеще развитие. И когато питат защо хората обичат скъпоценните камъни, знаем вече причината. Хората обичат скъпоценните камъни, защото те крият в себе си сили в потенциално състояние, които очакват своето развитие. Тъй щото и в скъпоценните камъни има нещо Божествено. Те не са просто същества, както ги виждаме външно. Казвате: Защо съвременните учени не ни обясняват нещата, както трябва? За да ви обясня защо учените не изнасят Истината, както трябва, ще ви приведа един анекдот из арабския живот. Двама арабски дервиши живели дълго време в пустинята. По-старият от тях бил изложен на големи нещастия и страдания. Страданията го следели непрекъснато едно след друго. Той употребил срещу тях всичкото си знание, всички методи, но не могъл да се избави: страданията не преставали да посещават неговата колиба. Той си казал: Навярно Аллах е недоволен нещо от мене, но не зная коя е причината за това. По четири-пет пъти на ден се молил, помагал на хората, викал ги да им говори, да им проповядва за Бога, правил добрини, но нищо не помагало. Единствената утеха в живота му била неговата магарица, която му прислужвала във всичко. Като нямал на кого да се оплаче, разговарял се с нея. Тя му била единствената другарка в живота. По едно време случило се, че магарицата заболяла и умряла. Дервишът си казал: И туй трябваше да ме сполети! Това животно ми беше единственият другар в живота, но ето и него изгубих. Той плакал, страдал за нея и най-после решил да я погребее тържествено, като избрал за целта най-хубавото място в околността на своята колиба. Той избрал място при един голям извор, дето изкопал нейния гроб и там я заровил. Погребал я с най-големи почести, каквито могъл да измисли. От това време той не престанал да я посещава и да мисли за нея. Когато минава-

ли кервани край това място, всички се спирали и се чудели на този хубав гроб. Те си казвали: Навярно тук трябва да е погребан някой светия, защото и дервишът си е направил колиба до неговия гроб. Кой как минавал, все се спирал, а мнозина нарочно идвали на това място, понеже го считали за свето. Обаче дервишът си мълчал, той никому не казал кой е погребан на това място. Защо не казал Истината? Той знаел, че ако каже Истината, нещастията ще започнат да го следват едно подир друго. Преведено на съвременен език това нещо подразбира: интересите не ми позволяват да кажа това, което зная, защото то ще ме компрометира, ще изложи личността ми, както и моето обществено положение. От човешко гледище този човек е прав.

Сега на мнозина се вижда чудно, как е възможно около гроба на едно животно да се вършат толкова чудеса? Ако отидете при източните народи, при някой дервиш например, те ще ви обяснят това нещо добре, но ако отидете при западните народи, те не ще могат да ви обяснят това положение. То е неясно и на самите тях. Аз обаче няма да обяснявам този факт. Когато предприемете едно пътешествие до източните народи, те ще ви обяснят какви са техните вярвания. Аз ви приведох този пример, да видите защо съвременните учени не искат да казват Истината. Защо дервишът не иска да каже Истината на хората? По същата причина и учените не искат да кажат Истината. Когато не искат да кажат Истината, все има нещо, което съзнателно крият. Ако един учен премине цели 20 – 30 години през ред страдания и после му се усмихне щастието, мислите ли, че ако той се натъкне на някаква лъжлива теория, ще се разправя с нея? Той ще се държи само за онези факти, които са верни и истинни, а за другите, които не са верни и не са още доказани, ще каже: Нека с останалите факти и

теории се занимава младото поколение. Нека един ден то да се произнесе кои факти са верни и кои не. Трудно е да се определи кое е вярно и кое не. Истината и лъжата в света са така преплетени, че мъчно могат да се разплетат.

И когато са задали на Христа въпроса що е Истина, Той им отговорил със следната притча. „Уподобил се Царството небесно на човек, който пося добро семе на нивата си. Като спяха човеците, дойде неприятелят, пося плевели между пшеницата и си отиде. Слугите на домаки-на дойдоха и казаха: Господине, не пося ли добро семе на нивата си, отде се взеха плевелите? А той им рече: Враждебник човек е направил това. Слугите му рекоха: Искаш ли да отидем да ги оплевим? Той им рече: Не, за да не би, като плевите плевелите, да изтръгнете заедно с тях и пшеницата. Оставете да растат наедно и двете до жътва, във времето на жътвата ще река на жътварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а пшеницата съберете в житницата ми.“

От психологическо гледище тази притча подразбира, че не е добре човек да се занимава с греховете и с погрешките на хората. Защо? – Защото и когато обича, и когато мрази, човек се свързва с греховете и със слабостите на дадения човек. Когато обичате някого, вие се свързвате с този човек и придобивате неговите качества. И когато мразите някого, вие пак се свързвате и придобивате неговите качества. Забележете например как пишат във вестниците против правителството, как изтъкват грешките и неправдите, които то върши. Дойдат ли обаче те на власт, веднага обръщат политиката. И като наблюдавате техните постъпки, ще видите, че и те вършат същото, каквото е вършило и предишното правителство. Те затварят тифтера, на който са писали грешките на бившето правител-

ство, и вървят по неговия път. Какво показва това? Че светът не може да се изправи чрез критикуване. Да се говори, че някой човек имал грехове, това и децата могат да кажат. Няма защо да се разправя на човека, че е грозен. Дохожда при мене един човек и ме пита: Харесваш ли ме? Казвам му: Аз не съм толкова компетентен, не разбирам от това изкуство, но ако искаш да знаеш Истината по този въпрос, ето, вземи моето огледало, то е по-умно от мене. Огледай се в него и то ще ти каже Истината тихо, мирно, без да те чуе някой. Каквото ти каже то, ти трябва да го повярваш. Ако аз ти кажа нещо, може да те обидя, а огледалото няма да ти каже нито една горчива дума, но ще знаеш цялата Истина. Огледалото представя Божествения Дух у човека. Когато дойдем до Бога, Той никога не се нахвърля върху нас, както правят другите хора, но само ни показва какви сме. И когато ние се обезкуражим, обезсърчим, Той се приближава до нас и ни казва: Има един начин, по който можеш да изправиш грозотията си. Като дойдете до това огледало, вие ще разберете, че нито сте учени хора, нито музиканти, нито добри, както сте мислили до тогава. Обаче огледалото ще ви покаже, че вие можете да бъдете и учени, и добри, и музиканти. Освен че ще ви покаже отрицателните страни, огледалото ще ви покаже едновременно и пътя, по който можете да постигнете Божествения живот.

Следователно все трябва да се даде нещо на хората. Ако майката не може потенциално да вложи никакви дарби в душата на детето си, от това дете нищо не може да стане. Ако градинарят посажда семена в градината си и не го полива, от тези семена нищо не може да излезе. Ако каменарят не дяла камъните, които разчупва, от тях нищо не може да стане. От неодялани камъни къща не се гради.

Христос казва на учениците си: „Съберете останалите укрухи, за да не се изгуби нищо!“ С този стих Христос е искал да постави един велик закон в умовете на своите ученици. Той искал да им обърне внимание на силата Божия, която е в състояние да увеличи хлябовете. След това Той им казал: „Аз съм хлябът на живота; който иде при мене, няма да ожаднее; и който вярва в мене, никога няма да ожаднее.“ Според мене, всички хора във времето на Христа, които ядоха от този хляб, са щастливи, защото те и до днес живеят. От тези пет хиляди души, които са яли от този хляб, и днес можете да намерите из целия свят: и в Америка, и в Англия, и в Германия, и в България – навсякъде са пръснати. Те сами могат да ви кажат, че наистина са яли от живия хляб на Христа. От две хиляди години насам те още живеят от този хляб. Може ли да умре човек, който се е хранил с хляб, който излиза от Бога? Смъртта е влязла в живота по причина на това, че човек е престанал вече да се храни с Божествения хляб. Храненето е процес на сърцето, а асимилирането, употреблението на храната, на хляба е процес на човешкия ум.

В съвременния свят често се говори за чувства и някой казва: Накърниха се моите чувства. Ако в духовния свят влезе човек с накърнени чувства, той ще види, че неговите чувства там са твърди като камъни. От такива твърди чувства може да се направи къща. Питам: Тогава какво понятие може да има човек за своите чувства? И затова, когато се говори, че трябва да се възпитават човешките чувства, разбираме, че тази твърда материя, каквато днес представят чувствата, трябва да се смекчи, да се впрегне в работа. Възпитанието ще даде съответни методи. За тази цел трябва да се дойде до умствения свят. Както водата от физическия свят представя среда, която пренася необходи-

мите елементи за развитието на растенията, така и мисълта в духовния свят служи за среда, която доставя нужните елементи за растенето и развитието на чувствата. Ако човек мисли, само тогава той ще може да постави чувствата си в правилен, хармоничен ред. Човек може да прояви Любовта само чрез закона на мисълта. Да чувстваш, това още не значи, че любиш. То е само поставяне камъни при една постройка. Любовта е процес, който подразбира растене, разширение на човешката душа във всяко направление. Да любиш, значи да се задоволяват вечните копнежи на човешката душа и на човешкият дух. И ако човек не може да постигне своите желания и копнежи на Земята, причината за това е, че той изгубва добрите условия за тяхното реализиране. На всички хора се дават добри условия, но те ги изгубват. На коя майка не са дадени деца? На всяка майка се дават деца, но много майки са изгубили децата си. Кому не са дадени приятели? На всички хора се дават приятели, но някои изгубват приятелите си, а някои ги запазват. Кому не е дадена красотата? На всеки човек е дадена красотата, но не се минават 20 – 30 години и човек изгубва красотата си. Кому не са дадени знания? На всички са дадени знания, но не се минава много време, мозъкът на някои хора се поврежда и те изгубват знанията си. Смишълът на живота седи в това: каквото имаме, да не го изгубваме.

Сега ще задам един въпрос на религиозните хора: Защо те се съмняват? Съмнението е една от големите слабости, която се среща, както в религиозните, така и в светските хора, например някой религиозен човек, след като е вървял няколко години в правия път, усъмни се нещо и се запитва дали пътят, в който върва, е прав? Докато човек е млад, той има вяра в себе си, но като дойде на средна възраст, той започва вече да вижда, че старостта иде и

казва: Ще изгубя силата си. Той повтаря тези думи всеки ден в ума си, докато най-после се намери в положение на безпомощен човек, взима тояжката си в ръка, подпира се и търси помощ от малките деца. Хората, като го виждат подпрян на своята тояжка, казват: Този човек се подпира, защото силите му вече го напущат. Не, той не се подпира, но търси нещо. Какво търси? Той търси изгубеното. И ако го пита някой какво е изгубил, той ще каже: Изгубих здравето си, изгубих силата си, изгубих паметта си. Много нещо имах, но всичко изгубих. Този дядо върви замислен, подпрян на тоягата, но изведнъж някое дете мине покрай него, хване го за джоба и го поразклати. Мине друго дете покрай него, хване го пак за джоба, потегли го. Дядото се поспре, погледне децата и си казва: Така е, дядовото, човек, като остарее, става посмешище на децата. И турците имат подобна поговорка: Когато вълкът остарее, става посмешище на кучетата.

Съвременните хора казват: Ние трябва да имаме култура, да се развиваме. – Съгласен съм с тях. Обикновените хора трябва да имат култура, трябва да имат цивилизация, но питам: Това, което имат и което придобиват, могат ли да го запазят? Проследете историята на българите от хиляда години насам и ще видите през какви пертурбации са минали. Какво е останало от България от времето на Симеон Велики? Днес всички българи, всички европейски народи се хвалят все с това, какво са били едно време. Гърците се хвалят със Сократ, с Платон, със своята стара култура, но де са днес Сократ и Платон? И Адам едно време беше в райската градина, но де е днес? И Ева едно време беше в райската градина, но де е днес? Днес Ева е в своята кухня, с престилка и лъжица в ръка, готви, недоволна от положението си, стара като баба. Всички казват: Какво бяхме едно

време! Не е важно какво сте били едно време, важно е какво сте сега. Ако идете в Италия, в стария Рим, ще кажат: Едно време какво бяхме! Питам: Де е славата и величието на стария Рим? И българите казват: Какво бяхме едно време! Не е важно какво сте били едно време, сегашният момент е важен. И в Писанието е казано: „И ще създам нова Земя и ново Небе.“ Там не е казано да вярвате в това, което Бог едно време е създал. За нас не е важен миналият момент, важен е сегашният момент, какво можем да направим от това, което сега имаме. И Бог казва: Аз създавам за вас нова религия, нова Мъдрост; който вярва в това, което сега създавам, той ще бъде благословен. И днес, който дойде при мене, все ще ми разправя как са живели едно време светиите. Не е важно как са живели светиите едно време, важно е как вие живеете днес. Аз зная, че светиите са живели чист и свят живот в пустините, важно е какво сте вие сега, как вие трябва да живеете. Или ще ми разправят как са живели едно време българите. Не е важно това, важно е как вие живеете днес. Друг пък ще ми разправя: Баща ми беше честен човек. – Остави какъв беше баща ти. Кажи ми ти честен човек ли си? – Баща ми беше добър човек. – За мене не е важно какъв човек беше баща ти, аз искам да зная ти добър човек ли си.

Съвременните религиозни хора казват: Ние вярваме в Христа, който дойде на Земята преди две хиляди години. Знаем, че той беше разпнат, погребан, на третия ден възкръсна и отиде надясно при Отца си. Да се вярва само в този Христос, който е живял преди две хиляди години на Земята, това е заблуждение. Сам Христос е казал на учениците си: „Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Христос още тогава е говорил за себе си не като личност, но като Дух, който ще

пребъдва на Земята през всички времена, до скончанието на века. Значи Той подразбирал, че ще бъде с учениците си през всички условия, през времената на насилието, на злото, което днес виждаме в света, т.е. до скончанието на века; след това ще настане нова епоха, време на нова Земя и ново Небе. Христос имал предвид новия ден, когато хората няма да губят своя живот. Които дочакат този ден, ще получат новия живот. Изгубеното трябва да се възвърне. Сега наставка епоха, когато ние трябва да намерим изгубеното. Казвате: Как ще намерим изгубеното? Мислите ли, че вие ще намерите изгубеното в университета? Ако изгубеното може да се намери в университетите, аз бих повикал всички видни европейски професори, да ни покажат как може да се намери изгубеното, а същевременно да ни покажат начин за спасение. Ако пък изгубеното може да се намери в черквите, и това може да се провери. Нека всички свещеници, владици и проповедници от разни черкви били те православна, протестантска, католическа, мохамеданска, будическа или каква и да е, дойдат и кажат: Този е пътят на спасението! Ние веднага ще тръгнем подир тях. За Истината ние сме готови на всичко – достатъчно е да се намери някой да ни покаже пътя към нея. Ако децата могат да ни покажат Истината, ние и на тях ще благодарим. Ние се считаме унижени, ако едно дете ни посочи пътя. Ако един турист се заблуди в пътя си и срещне едно малко дете, което може да го оправи, той ще счита ли това за унижение, че детето го е упътило? Туристът трябва да каже: Благодаря на Бога, че ми показва пътя, макар и чрез това малко дете. Не е достатъчно само човек да тръгне в правия път, както не е достатъчно само студентът да слуша лекции в университета, но изисква се един вътрешен процес на разбиране, към който всеки трябва да се стреми.

Не е достатъчно само човек да придобива знание, но това знание изисква и приложение. Значи в живота трябва да се имат предвид два важни вътрешни процеса: процес на разбиране и процес на приложение. Например съвременните християни постоянно говорят за Любовта Христова, но тази Любов нито е разбрана от тях, нито е приложена. Изкуство е да се приложи Любовта в живота!

Казвате: Как може да се приложи Любовта в живота? За да се приложи Любовта, изисква се преди всичко човек да се освободи от своето минало. Под „минало“ ние разбираме съвкупност от ред човешки предубеждения и заблуждения. Знаете ли защо съвременните хора пропадат във всички свои изпити? – Защото не вярват в Христа, не вярват и в Бога. Коя е причината, че те не вярват в Бога? Адам например стана безверник, откак Бог му даде жена. Той повярва в жена си, а изгуби вярата си в Бога. Жената го съблазни. И Ева стана безверница, откак видя змията, която я съблазни. Змията започна да говори хубаво, убедително и Ева, като я слушаше, каза: Значи, не само Бог може да говори така хубаво, и змията може да говори красноречиво и убедително. Аз мога да вярвам и на нея. И съвременните хора, като четат книгите на разни учени и професори, казват: Ето какво казва еди-кой си професор за човека. Какво казва този професор? Той казва, че човек като умре се разлага на множество частици. Питам: Този професор знае ли какво представлява всъщност разлагането? Професорът казва, че всички неща, след като се разложат, започват да миришат, понеже от тях се отделят миризливи газове. Не, при този процес миризмата още не подразбира разлагане, както професорът разбира. Миризмата е резултат на известни дисонанси, които се предизвикват от срещането на противоположни мисли или чувства в човека. Тези про-

тивоположни мисли и чувства се отличават по бързината на трептенията или на вибрациите си и вследствие на това различие те се отразяват неприятно върху нашата нервна система. Миризмата показва още, че и окръжаващата среда, в която живеем, е дисхармонична. В този смисъл ние считаме и умрелите хора за живи.

Питам: Каква е разликата между умрелия и живия човек? Когато човек е жив, той е един, а когато умре, става на милиарди. Докато човек е жив, ние го познаваме под разни имена – Иван, Драган, Петко и т.н., като единица, но като умре, от него се образуват един и половина милиарда хора. Тогава той става множество. От единицата се образуват много човечета, които се наричат със същите имена, каквито единицата имала, и всички се питат: Кой е този, който ни роди? Те го търсят и никъде не могат да го намерят. Някои ще кажат, че тази теория е невъзможна, не може да се приеме. Питам: Теорията на Кант – Лаплас за създаването на света права ли е? Там ли бяха Кант и Лаплас, когато Бог създаваше света? За да повярваме в теориите на съвременните учени, ние трябва да имаме картини, с които да ни убедят в Истината. В Природата съществуват картините за създаването на света, но ние трябва да насочим фотографите си срещу тези картини и после да ги представим на света. Де е била фотографията на Лаплас, с която да увери днес хората в своята теория за създаването на света? За сътворението на света учените създадоха една приблизително вярна картина, но тя още не е истинска картина. Всички тия теории обаче не са в ущърб на науката. Те са допринесли нещо за развитието на човечеството. Казвам обаче: Официалната и същинската наука са две различни неща. Аз не разглеждам какво говори официалната и какво истинската наука за създаването на света, но казвам, че

истинска наука е тази, която осмисля нещата и дава стремеж на човешкия дух да търси Истината. Знанията пък на официалната наука, за да станат истински, положителни, те трябва да минат през Божествения огън, та всичко скъпоценно да излезе от тях, а да остане само сгурия, която ще се изхвърли навън.

Казвам: В умовете и в сърцата на съвременните хора има много материали, натрупани от вековете, които днес трябва да минат през Божествения огън, за да се пречистят. Още старите алхимици са казали, че всеки човек трябва да има в себе си такава една пещ, в която всичко непотребно да се постави на изгаряне. Питам съвременните християни: В какво вярвате? – Ние вярваме в Господа Исуса Христа. – Радвам се, че вярвате в Христа, но даде ли ви Христос план за тази свещена пещ? – Не. – Идете тогава при Него, да ви даде план за тази Божествена пещ. После, даде ли ви Той план как да си палите огъня на свещеното огнище? – Не ни е дал още такъв план. – Даде ли ви Христос свещеното кандило, което като запалите веднъж, никога да не изгасва? – За него дори и не сме сънували. Разправят някои, че съществува такава кандило, но ние нямаме още. – Онези, които имат свещеното кандило, те разбират какво говоря и затова при тях няма защо да се спирам. Онези пък, които имат свещената пещ, ще ми кажат какво остава в пещта, след като изхвърлят сгурията навън.

Тъй щото, от това гледище, страданията в живота не са нищо друго, освен свещеният огън, който изважда скритите богатства, дълбоко заровен в нашата земя. Ето защо, без страдания човек не може да стане гениален; без страдания той не може да стане и светия; без страдания от човека не може да излезе нищо добро. Единственото велико нещо в живота на хората, това са страданията, които са направили

човека велик. Щом минат страданията, ще дойде периодът на Любовта. Страданията приготвят пътя на великата Любов. Който не е минал през страданията, кракът му не може да стъпи в Любовта, да опита всички нейни велики блага. Който не е минал още през пътя на страданията, той мисли само за ядене и пиене, и казва: Пари, пари ми дайте! Нека този човек отиде в Америка или в Русия, да намери там милиардерите и да ги пита щастливи ли са. Срещате във вестниците, че някой княз се самоубил. Защо се е самоубил? – Намирал, че животът няма смисъл. Това са хора, които не искат да страдат. Който казва, че иска да умре, това подразбира, че този човек иска да се освободи от страданията. Той търси лесния път в живота. На такива хора казвам: Ако искате да влезете в свещения път на Любовта, вие трябва да се освободите от страданията, т.е. да преминете през тях. Те ще отворят пътя ви по-нататък, те ще отворят очите ви да виждате и да разбирате нещата. Като говоря, че човек трябва да мине през страдания, аз не подразбирам, че Бог иска да мъчи хората. При сегашните разбирания на хората, страданието е най-великият учител, то е Божествен процес, който отваря очите на хората. Без страдание животът няма смисъл. Питам: Бог, който създаде толкова светове, не можа ли да намери друг начин да спаси човечеството, но трябваше да изпрати единствения си син на Земята, да бъде бит и поруган от хората? Не можаха ли римските войници да не го бият? Защо трябваше именно Христос да пострада? Значи Христос трябваше по този начин именно да се изпита, да се види доколко може да издържи. Силата и величието на Христа седи в страданията, които Той понесе. Някои казват, че Христос не е страдал толкова много. Други пък казват, че страданията на Христа били толкова големи, че пот от кръв текла по

лицето Му. Това говори за голямото напрежение, за силната мисъл, която имал Христос. Този е пътят на героите, както и на великите хора. Тъй щото, ако човечеството иска да се избави от злото, непременно трябва да премине през големи страдания. Ако човек разбере страданията, той ще разбере и смисъла на живота. Сега аз не говоря за обикновените страдания. Аз имам предвид вътрешното недоволство, вътрешните страдания на човека. Човек може да се намира при големи удобства в живота, да има най-добри условия, но пак да се чувства самотен, неразбран от никого. Той чете тази, онази книга, но пак е незадоволен, вижда, че няма кой да го упъти. Той търси вече истинския път, към който само Учителят може да го напъти. Забележете, например, сега чувате навсякъде да се говори за прераждането, за теософско движение и за ред още нови мисли и положения, но при всичко това и тия хора на новото пак чакат да дойде един велик Учител, да ги научи. На какво ще ги научи? Има нещо, което и те не знаят. Някой учен ще каже едно, друг учен ще каже друго, но в края на краищата, и тия учени очакват нещо. Има неща, които и те не знаят. Те виждат нещо, но в това виждане са като в затвор. Виждат една запалка, но са ограничени, не могат да се доближат до нея и да я запалят.

Ще ви приведа един пример, да видите как действа тази запалка върху душата на човека. Срещате един млад момък, който и в гимназията, и в университета бил известен като най-лошия, най-несръчния; никой не смеел да се доближи до него. Каквато пакост се направи в гимназията или в университета, все той бил виновен. Каквато разпра стане, все той ще се бие: пуснал пояса си, никой не може да мине, да се доближи до него. Майка си не слуша, баща си не слуша, учителите, професорите също така не слуша,

свещениците не слуша, никой не може да поговори с него като с човек. Две думи не могъл да размени спокойно, все бил готов на скандали и на бой. Най-малкото недоразумение той уреждал с нож. Един ден, както вървял на улицата, среща една млада, красива мома, която го поглежда, усмихва му се и си заминава. Изведнъж той слага оръжието си, спуща кобурите и тръгва подир нея. От този момент той става мек, внимателен към всички. Кой каквото му каже, все слуша. Майка му каже нещо, той е готов веднага да го изпълни. Всички се чудят какво е станало с този млад момък. Някои си говорят: Какво ще е станало? Навярно някоя млада мома го е срещнала и му е запалила чергата. Майката пък казва: Господ му е обърнал някак ума. Казвам: Не се е запалила чергата му, но сърцето му се е запалило, запалила се е неговата пещ и сега гори, чисти, отделя ценното от сгурията! Седи ли, ходи ли, той все момата носи в ума си и казва: Само с тази мома мога да бъда щастлив! Този голям, страшен юнак сега омекна, на всичко се съгласява и пред всичко отстъпва, само да може момата да постигне. Кой професор го научи на тази обхода? Кой проповедник го обърна към Бога? Нито професорът го е научил, нито проповедникът го е обърнал към Бога, но тази мома с някаква магическа сила можа да смекчи неговото сърце, да направи от страшния човек кротко агне. Тази магическа сила е Любовта.

Трябва ли след това хората да казват, че тази мома му е омотала ума или че това са младежки работи? Нито момата му е омотала главата, нито можем да наречем това младежка работа, но казвам: Има един велик закон, който работи в света. И моментът, в който този закон работи, е Божествен. В този момент, именно, Бог среща младия момък и му казва: Знаеш ли защо те изпратих на Земята?

Знаеш ли защо ти дадох живот? – Не зная. Тръгни тогава подир мене. И момъкът тръгва. Бог говори на този момък чрез момата. Бог го пита: Ти човек ще станеш ли? Момата се усмихва. Той тръгва подир момата и се бои, да не би най-малко някак да се намръщи тя, да се разсърди. Защо? – Бог е срещнал той. В лицето на младата мома той вижда Бога и затова тръгва подир нея. Иначе не може да се обясни как този пехливан момък, който внушава страх на всички свои познати и близки, да тръгне подир една мома. Ще кажете: Истина ли е всичко това? Това е Истина, това са обяснения, каквито дервишът дал на минувачите в пустинята. И затова, когато ние не искаме да кажем Истината като този дервиш, казваме: Това е магнетическо или особено психическо състояние, което замотава главата на момъка. Не, вие трябва да говорите Истината, да кажете: Бог беше в сърцето на младата красива мома, и затова, като го среща, тя му се усмихна, погледна го и му каза: Животът има друг смисъл от този, който ти търсиш и разбираш. Не е този пътят, по който трябва да вървиш, за да се издигнеш и да те обичат хората. От погледа и усмивката на момата той намери смисъла на живота, намери пътя, който душата му търсеше и тръгна подир нея. Това наричам аз събуждане на човешкото съзнание.

Казвате: Как ще се оправи света? – Като дойде Господ и ви погледне с очите си и ви се усмихне. Един ден Господ ще срещне всички хора, ще им се усмихне, ще ги погледне и ще им посочи пътя, който трябва да следват. Казвате: Как ще стане това? – То може да стане и в сън, и в будно състояние.

Сега ще ви предам една арабска приказка, да видите как стават нещата в сън. Една царска дъщеря била много недоволна от живота си, станала вече на 22 години и не

могла да намери човек, когото да обича. Тя постоянно плакала, не могла да се примири с положението си. В цялото царство не могла да намери някой млад, красив момък, когото да обикне. Една вечер тя сънувала, че вижда този, когото търси, и сутринта станала рано, но вече доволна, щастлива, че поне на сън видяла този, когото обича и когото душата ѝ търси. Тя си казала: Не го видях в действителност, но щом го видях на сън, ще го видя и в будния си живот.

Питам: Как ще си обясните туй нещо? Това показва, че нещата най-първо стават на сън, а после и наяве. Първо човек си мечтае това-онова, но което си мечтае, то става и в будния живот, т.е. и в действителност. Под думата мечта ние разбираме онова, което става в истинския живот, а не и в онзи живот, който се е проявил, защото Любовта не се изразява в целувки, в прегръдки, в подаръци, в писане на писма и т.н. Любовта се изразява чрез неизказаните неща, чрез ненаписаното и чрез нещата, които се чувстват, но не се изказват. Който има Любовта в себе си, той духом не може да падне; той има дълбок мир в себе си, какъвто другите нямат. Човекът на Любовта може да носи тягостите на целия свят. И в лицето на Христа ние виждаме именно такава Любов. Христос издържа страданията, защото в душата Му цари Божията Любов.

И тъй, когато говорим за страданията, ние подразбираме онези страдания, с които можем да се удостоим, да влезем в света на Любовта и да видим нейното лице. Псалмопевецът казва: „Когато видя лицето Ти, Господи, аз ще бъда задоволен“. Сега кой от вас не иска да бъде красив? По колко пъти на ден се оглеждате в огледалото? Добре е да се оглеждате, но вие сами виждате доколко сте красиви и казвате: Няма го още този образ. Един ден, когато всеки

се огледа в огледалото и види образа на Господа, ще каже: Аз вече съм човек. И всеки, който може да каже с положителност за себе си: Аз мисля, аз чувствам, аз действам, аз виждам, това показва, че Бог се е проявил в ума, в сърцето и във волята на този човек. Да кажеш, че любиш, това значи, че Господ се е проявил в твоето сърце. Да кажеш, че мислиш, това значи, че Господ се е проявил в твоя ум. Да кажеш, че имаш душа, това значи, че Господ се е проявил в твоята душа. Да кажеш, че имаш дух, това значи, че Господ се е проявил в твоя дух. Докато нямате тази опитност, вие можете да се съмнявате в Господа.

Казвам: Онези, които са изгубили нещо, нека търсят изгубеното, да го намерят. Онези пък, които са го намерили, нека го пазят, да не го изгубят, защото то е свещеното у тях. Какво трябва да пазите? Пазете да не изгубите страданието. То е свещеното за човек. Докато имате страдание, радвайте се. Някои искат да избегнат страданията, но ако ги избегнат, един ден те няма в какво да се облекат. Страданието е най-хубавата дреха, каквато човек може да има. Тя не е скъсана дреха, но хубава, здрава, от най-ценна материя. По-красива дреха от тази на страданието досега не съм виждал. Тя е дреха като на райската птица.

Сега ще ви приведа един мит, който се отнася до създаването на Адам. Когато Бог създал Адам, пратил някои от птиците да се произнесат за него. Най-напред изпратил гаргата, тя да се произнесе харесва ли Адам. Като минала покрай него, тя плюла отгоре му и си заминала, без да каже нищо. Затова именно гаргата и до днес носи черна дреха. След нея Бог изпратил враната и тя да си каже мнението. Като минала покрай Адам, враната си затворила очите и казала: Нищо особено не представя. Тя даже не забелязала, че гаргата плюла върху Адам. Най-после Бог изпратил

лебеда и той да се произнесе за Адам. Като минал покрай човека, лебедът забелязал, че някой плюл върху него и затова се спрял и внимателно изчистил плюнката. Като видял постъпката на лебеда, Бог му казал: Понеже ти извърши една хубава постъпка, аз ще ти дам бяла дреха. Един ден лебедът прекарал голямо нещастие: случило се, че едно от крилцата на хубавата му дреха се счупило и той започнал да плаче. Като го видял тъжен, Господ му казал: Не плачи, понеже ти прояви такава хубава постъпка по отношение на своя господар, аз ще те възнаградя, като дам добра служба на твоето перо. От този момент с него ще се пишат велики и красиви работи. Лебедът се зарадвал и успокоил.

Кое положение искате да имате: положението на гаргата, на враната или на лебеда? И още, кое от двете положения искате да заемете: положението на счупеното перце от крилото на лебеда или положението на здравето перо? Следователно всички велики и красиви неща се дължат на страданията. Страданията представят падналото крило от лебеда, с което се пишат най-великите и красиви поезии в живота.

Сега за този Велик ден и аз пожелавам на всички да бъдете такива пера, с които да се пишат най-красивите поезии!

28 беседа от Учителя, държана на 24 април 1927 година гр.София

СТО ПЕНЯЗИ

Но щом излезе този слуга, намери едного от служителите си, който му бе дължен сто пенязи, улови го, та го давеше и казваше: „Плати ми това, що си ми дължен“

(Матей 18: 28)

В прочетения стих важни са думите „улови го“. Защо го улови? – Защото имаше да му дава. Като се наблюдава докъде е достигнал съвременният културен свят, вижда се, че неговите морални устои са разколебани. Съвременният свят няма изработена мярка, с която да определя кое е право и кое не или кое е идеално и кое не. Вземете например съвременните учени и философи говорят за идеала, но запитайте кого и да е от тях, какво нещо е идеал и те не могат да отговорят положително. Някои от тях могат да ви кажат редица неразбрани неща относно идеала, но какво нещо всъщност е самият идеал, няма да засегнат. Попитайте ги какво нещо е Любовта и за нея не могат да ви кажат нещо положително. Въпреки това, всички хора говорят за Любов. Всички казват, че трябва да се любим, но защо трябва да се любим и те не могат да отговорят. Някой казва: Трябва да обичаме този човек, защото е красив. Не, красотата не може да служи като повод за Любов. Дру-

ги казват: Този човек трябва да се обича, защото е богат. И богатството не може да служи като повод за Любов. Едичкой си човек е жизнерадостен, затова трябва да се обича. И това качество на човека не може да му служи като повод за Любов. Питам тогава: Кое може да послужи като повод за Любов? В Писанието се казва за Бога: „Възлюбил Си Истината у човека“. Следователно човек не може да бъде обичан, ако Истината не е в него. Значи, само Истината може да послужи като повод за Любов. Който може, нека се опита да оспори това твърдение. Питам: Може ли да се обича умряло куче, паяк или свиня? Тъй щото, когато се казва, че някой човек се обича за красотата и това е вярно, защото красотата е външен израз на Истината. Мнозина разглеждат въпроса за красотата, но що се отнася до етиката на красотата, нашето мнение коренно се различава от мнението на съвременните учени. Истинската красота не развърта човека. Красотата, която развърта човека и събужда алчност в него, не е красота. Красотата, която не събужда истинска Любов, не е красота.

Съвременните хора говорят за някакви идеали, че трябвало да се слезе при простата маса, при бедните, при страдащите хора и да се работи за тяхното подигане. Така са говорили много философи и писатели като Толстой и други; така говорят и сега в България много видни мъже и жени, като обясняват защо е необходимо да се работи всред простата маса. Питам: Ако наистина бедните, страдащите хора са идеал за съвременното човечество, какво търсят хората из университетите, както и из домовете на изкуствата? Не е ли по-добре, вместо някоя хубава картина, да се изложи ралото на някой български земеделец, една биволска кола, един сноп жито, няколко връзки царевича или един остен и т.н.? Обаче същите тези хора

идеализират простия народ в ума си, поставят го като идеал в своя живот, но същевременно го наричат маса, тълпа, простаци. Как е възможно от една страна да ги наричат маса, тълпа, а от друга страна да ги идеализират и считат за идеал в живота си? Какъв идеал може да бъде бедният човек? Тези хора, които поставят като идеал в живота си подигането на бедните, на страдащите, мязат на онзи турчин, който по цял ден ходил с торбата си да обира гяурите. Дето отивал, по няколко пъти на ден се молел, четял всички молитви, дадени от Мохамед, и пред всяка молитва си миел ръцете., но щом му паднело, не се спирал да обере някой гяурин. Като го запитвали как е възможно да се моли на Бога, да вярва в Мохамед, а същевременно да прави толкова обири, той казвал: Да се моля на Бога, това е мой дълг, а да обирам гяурите, това е мой занаят. Той се стараел да примири дълга си към Бога със занаята си да обира, главно гяурите.

Сега аз няма да се спирам върху въпроса за бедните и за страдащите, да цитирам как философите и поетите разглеждат същия въпрос, защото преди всичко в цялата европейска литература аз не съм срещнал досега нито един философ или писател, който да е засегнал този въпрос обстойно и правилно. Дето и да отидете, даже в Индия, и там върху този въпрос няма нищо положително и основно писано. Защо няма нищо положително по този въпрос? – Защото още на времето си, когато е бил подигнат, той е бил поверен на просветени хора. Само просветени хора на времето си са работили и познавали този свещен въпрос, вследствие на което те не са счели за нужно да го напишат на книга, но са го написали само в сърцето си. Който е написал този въпрос в сърцето си, той го е занесъл със себе си. Кой са тези същества, които искат да слязат

и слизат при бедните и страдащите? Това са онези съвършени същества, които преди милиони години още са завършили своето развитие и са придобили такива грамадни богатства, каквито едва ли фантазията на автора на 1001 нощ може да си представи. Тези същества имат възможност да достигнат до положението на божества, каквито умът на съвременните хора едва ли може да си представи. Тези божества, които се наели да помагат на своите бедни братя, са достигнали такива грамадни богатства, че са решили да слязат на Земята, да помагат на бедните, на страдащите хора и заедно с тях да се подвизават. И когато някой поет или певец възпява положението на бедните хора, всъщност те са израз на онези възвишени и напреднали в развитието си същества, които очакват с нетърпение момента на своето слизване на Земята между тези бедни хора, да видят какво могат да научат от тях и в какво могат да им помогнат. Всеки народ има по един или по двама от тези същества, изпратени на Земята, да работят за бедните и страдащите. Колкото повече са тия същества между хората, толкова по-добре е за тях. Те работят главно за истински бедните, а не за онези бедни, които никому нищо не са дали, а само гледат как да забогатеят, да си създадат положение, да излъжат този-онзи. Някои от тези бедни отиват в университета да учат, да разработят ума си повече, та да могат лесно да извъртват Истината. И след това ще казват, че тези хора били учени. Тъй щото, при това разбиране на хората, бедните днес не могат да бъдат техен идеал. Защо? – Защото няма съвършени хора, които да работят за тяхното подигане.

И тъй, всеки, който иска да има идеал, трябва да стане съвършен. Който не е съвършен, не може да бъде обичан. Мъжете и жените трябва да изхвърлят от ума си лъжливата

идея, че могат да се обичат, без да бъдат свършени. Докато човек не бъде свършен, никой не може да го обича. Жената се оплаква, че мъжът ѝ я оставил; мъжът се оплаква, че жената го оставила; майката се оплаква, че дъщеря и я оставила и т.н. Да, докато хората добият възвишен идеал да жертват всичко, мъжът ще оставя жена си, жената – мъжа си; дъщерята ще оставя майка си, майката – дъщеря си; бащата ще оставя сина си, синът – баща си; господарят ще оставя слугата си, слугата ще оставя господаря си. И след това ще проповядват на хората, че трябва да обичат отечеството си и да се жертват за него. Ние знаем защо хората обичат религията, науката или Бога. Какво значи човек да обича Бога? Да обичате Бога, това подразбира, Той да бъде идеал за вас и да сте готови при всички условия на живота си да жертвате всичко заради Него. Някой има фиктивна идея за Бога и за да се увери в съществуването Му и да Го обикне, той чете философията на Кант или на друг някакъв учен, да се убеди, че наистина Бог съществува. Че Бог съществува, това е факт, но не е Истина; че Слънцето грее, това е факт, но не е Истина; че Земята се върти, това е факт, но не е Истина; че вие живеете, това е факт, но не е Истина; че вие мислите, това е факт, но не е Истина; че вие се изоставяте един-други, това е факт, но не е Истина; че умирате, че се раждате, това са все факти, но не са Истина. Следователно, дето Истината не присъства, там няма Любов. Тогава може ли да се говори за Любов там, дето няма Истина? Любовта е първият подтик към Истината. Само Истината може да се люби. Любовта е първият лъч, първият подтик, който прониква в човешката душа. Щом Любовта дойде, тя събужда великото, славното, красивото в човешката душа и човек става герой в света. Който люби, само той има Истината в себе си; който има Истината, той

може да бъде вече обичан. Същото нещо е и в живота. Когато любим някого, ние му придаваме Божествени качества, като казваме, че той е благороден човек, че има такива и такива добродетели и т.н. Докато имаме тази Истина и докато виждаме доброто в човека и го държим в ума си, ние го обичаме. Намерим ли обаче един малък дефект в него и Любовта ни към него отслабва. Защо не признаем Истината? Защо не обичаме човека такъв, какъвто е? Нека го обичаме с неговите недостатъци, но да обичаме в него Божественото. Бог е възлюбил Истината в човека. Вследствие на това и в най-лошия човек, при всички времена и условия на неговия живот, все има нещо, което може да се обича. Ако Истината не дойде и не обхване целия свят, тогава и домовете, и обществата и цялата Земя ще изчезнат. Изчезне ли всичко това, Земята ще представлява гробница на някакво минало, на някаква минала култура.

Мнозина казват: Ние трябва да бъдем свободни! Казвам: Колкото и да се сили човек, той не може да бъде свободен. Казвате: Как е възможно това? Ще ви докажа. Представете си, че вие сядате пред трапезата да ядете. Какво е положението ви в този случай? Вие се намирате в положението на слуга, комуто господарят е дал 32 чука на разположение, зъбите, с които той трябва да начука на малки парченца всичко онова, което е на трапезата пред него. И той, с помощта на тези чукове, трябва да натроши тези големи камъни, с които да павира улиците на своята държава. Той чука, чука, докато свърши работата си и предаде на господаря си всичко, което е счукал. Ако господарят намери работата добра, той ще я приеме, но ако намери, че не е добра, не я счукал както трябва, ще я повърне назад и ще каже: Да се научиш втори път да чукаш добре! Ако господарят е доволен от него, той ще му заплати с малка

почивка. Почивката представя удоволствие в живота. Ако почивката не води към забрава, към унасяне, тя е истинско удоволствие за човека.

Ще ви предам един малък разказ да видите, че почивка, която води към забрава, не разрешава въпросите на живота. Един пътник, като минавал през пустинята, бил подгонен от голям, страшен бик. Като бягал и търсел място да се скрие от него, попаднал в един дълбок сух кладенец и там се приютил. По едно време, той вижда в кладенеца, близо до него една змия. С това положението му се влошило повече: отгоре седял бикът, а отдолу змията. Като се намерил при две големи злини, най-последно успял да се хване за една шубръка, на която забелязал малко мед, от който започнал да си поблизва. Така той се успокоил малко, починал си и по този начин забравил, че отгоре седи бикът, а отдолу – змията. Обаче забравянето още не разрешава въпросите. Така и хората понякога близват малко медец от щастието, но това е само близване, отгоре пак ги чака бикът, а отдолу – змията. Питам: Де е вашият идеал? Има ли поне един човек, когото обичате, както трябва? В своите изследвания из България аз не срещнах нито една фамилия, в която мъжът или жената да не са казали една лоша дума едни за друг. Де са техните идеали? Не само за мъже и жени мога да кажа това, но и досега още аз не съм срещнал нито един свещеник или владика, който да вярва в Христа, както трябва. Това може да се каже не само за българите, но и за чужденците; нито в странство съм срещал истински хора, които да са последователни в своите идеи.

Някой казва: Що е Любов? Що е Истина? Когато човек се намери пред най-големи сътресения и изпитания в живота си, и сърцето, и умът му не се разколебаят и раз-

клатят, казваме, че този човек има Любов, има Истина в себе си. Най-малкото смущение в сърцето на човека и най-малкото колебание в неговия ум показват, че той живее още в свещения егоизъм и мисли само за себе си. Значи животът започва от онзи велик акт, да съзнае човек Истината. Животът, с който разполагат съвременните хора, може лесно да им се отнеме, което показва, че той още не е техен; този живот принадлежи на някое напреднало в развитието си същество и щом рече да си замине, те изгубват този живот. Може да се направи изчисление от преди колко милиона години е започнал вашият живот. Някога вие сте били мъртви, но някои от тия възвишени същества, които са завършили своето развитие, като минавали покрай вас, дали са ви от изобилието на своя живот, с което са помогнали и на вашата по-нататъшна еволюция. Казвате: Кои са тези същества? Някога вие сте ги знаели, но после сте ги забравили и сте почнали да живеете по стария начин. И като не помните нищо от тези времена, вие пак наново запитвате какво нещо е Истината. Истината е обект на Любовта. Единственият обект, без който никаква Любов не може да се прояви, това е Истината; единственият обект, без който никаква светлина не може да се прояви, това е Истината; единственият обект, без който никаква свобода не може да се прояви, това е Истината. И ако сегашните общества и народи търсят свобода без Истината, те се самоизмамват. Свобода без Истина не може да съществува. Кажете ми едно общество или един народ, който да е имал свобода без Истина. Някой ще рече, че римската империя имала свобода. Не, римските затвори и сега, и на времето си са били пълни със затворници и с роби. Ако отидете сега в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, както и в малката България, навсякъде ще намерите затворите

пълни със затворници. Не само затворите, но и домовете са пълни със затворници.

Някой казва: Дотегна ни вече да слушаме духовни беседи, както и разни поучителни сказки. Питам: Не ви ли дотегна да ходите по театри и по концерти? Какво особено има в театрите? Ще отидете в един театър, дето на сцената представят убийството на някой човек и цялата публика се трогва от положението му, плаче, че станало някакво нещастие. Казвам: Когато хората виждат на улицата да убиват човек като някое куче, тогава те не плачат и не се трогват, а като отидат в театъра, плачат за съдбата на някакъв фиктивен герой. Този герой или тази героиня, за които вие плачете, в действителност не съществуват. Има смисъл да ходите и на театър, но след като излезете от там, трогнати от неправдите и насилията в живота, като срещнете някой страдалец, беден човек, да го заведете у дома си, да се разговорите с него, да го нахраните и облечете. Какво правят съвременните хора? Те ходят тук-там за удоволствие и после гледат да се наредят, да си направят къща, да се осигурят. Казвам: Хиляди къщи да съградите, пак същи ще си останете; хиляди деца да родите, пак същи ще си останете; и първи места да заемате, пак ще си останете същите. Външната обстановка не изменя положението на нещата. Това са само временни забавления. Някой станал владика, това е забавление за него; друг станал проповедник, това е забавление за него; трети станал поет, написал няколко стихотворения, това е забавление за него; четвърти станал актьор, и това е пак забавление. Истински поет е само онзи, който след като завърши своето развитие, слезе на Земята, за да напише само един стих, от който цялото човечество да се подигне; истински философ или учен е този, който след като завърши своето развитие, слезе на

Земята, за да напише само една мисъл, която да подвижи цялото човечество напред. Доказателства трябва да имаме от онези хора, които можем да наречем поети, философи, учени, музиканти или художници в света. Ако нямате такива разбирания в живота си, вие ще се развивате бавно, постепенно, при което 5 – 10 години ще вярвате в Бога, а после ще се усъмните и ще мислите, че сте се измамили. Такъв живот е живот на самоизмама, живот на забавления. Казвам: Сегашните вярвания на хората в Бога, съдържат самоизмама; сегашните религии съдържат самоизмама; сегашната наука съдържа самоизмама. Това не са принципи, на които човек може да се опре. Съвременните хора нямат доблестта да кажат Истината, вследствие на което виждаме всички тия нещастия и страдания в живота.

Сега ще поговоря малко върху координация на човешките органи, мисли и чувства. Във всеки дом, във всяко общество, във всяка държава, във всяка религия или в наука трябва да има координация. Който иска да знае точното значение на думата координация, може да я намери в някой речник. Да се координират нещата, това подразбира да се хармонират, да се подведат под онзи основен закон, при който всички органи могат взаимно да си помагат. Например всички органи в човешкия организъм трябва така да се координират, че всеки поотделно да помага на другите, като всеки от тях да изпълнява самостоятелно своята служба, без да се меси в работата на другите. Това е истинска наука! Науката на бъдещото човечество, която е наука на шестата раса, ще започне именно със закона на координацията. Всеки орган в човека трябва да се координира с всички останали органи. Например, ако някой човек заболее от разстройство на корема си, той непременно трябва да знае коя е причината на това разстройство. Щом

човек заболее от някакво стомашно или коремно разстройство, това се дължи на две противоположни чувства, които са се сблъскали в него. Тези две противоположни чувства внасят нарушение в координацията на органите. Когато пък се яви нарушение в координацията на мускулите, тя се дължи на някакъв страх, който се явява в човека. Например някой се страхува как ще завърши живота си. Вследствие на този страх, в органите, които имат предназначение да извършват известна служба, се явява едно лъжливо положение, че те не могат да извършат тази служба и постепенно отпадат. С тези мисли, с този страх човек дава криво направление, крива посока на службата на своите мускули. По закона на координацията на човека е определено да изминава дневно 2 – 3 – 5 – 10 километра път. Ако той се уплаши и не изпълни това, което Природата му е определила, няма да се мине много време и тя ще му наложи глоба за неизпълнение на нейните закони. После Природата е определила на човека да се храни с чиста и проста храна. Веднъж изпратила човека на Земята, тя е предвидила с каква храна трябва да се храни. Следователно човек сам трябва да си избере храната, предвидена за него от самата Природа. Не избере ли тази храна, не се ли подчини на законите на Природата, тогава и другите органи в неговия организъм няма да се координират със стомаха му и ще настане нарушение в общия ход на организма. Освен това, определено е на човек колко пъти трябва да диша в минута. Днес съвременните хора почти не дишат правилно и равномерно. Някои поемат въздух безразборно, дишат неравномерно, вследствие на което няма координация и между другите органи. И при яденето също така трябва да се спазват законите на разумната Природа. Някои хора ядат много бързо, гледат да се нахранят час по-скоро, за

да продължат работата, която ги чака отвън. Вследствие на бързото ядене пак се нарушава координацията на органите. Когато човек яде, той не трябва да бърза; в яденето трябва да има известна пластичност. В дъвкането трябва да взимат участие всички мускули, за да има пълна координация и между тях. Няма ли пълна координация между всички органи, както и между всички мускули на тялото, ще се образува известно противодействие, вследствие на което пък ще се родят ред болезнени състояния.

Религиозните учители на миналото, за да възстановят тази координация, са давали на учениците си ред правила и методи, едни от които се отнасят до храненето, други до правилното дишане, трети до правилните отношения, както и до човешките мисли и чувства. Те са препоръчвали на учениците си молитвата като метод за възстановяване на пълна хармония, пълна координация на органите. Преди всичко, когато човек започне да яде, той трябва да бъде напълно убеден да приеме ли храната, която му предлагат неговите близки или не; той трябва да знае дали тази храна ще му се отрази добре върху организма. Ако някой човек, още като тури първата хапка в устата си, каже че, жена му не е сготвила добре, той трябва да престане да яде. Който пък иска да завърши добре храненето си, той трябва да вземе една хапка хляб, да я потопи в сол и да я глътне. Така той ще ликвидира с яденето и същевременно с всяко недоволство, което се е породило в него през време на яденето. Ако човек се храни и изпитва недоволство от нещо, това недоволство ще предизвика някакво разстройство в мозъка. Недоволството внася лъжливи мисли и чувства в човека. Например, ако някой мъж е недоволен от яденето, което жена му е сготвила, той ще започне да мисли, че тя е нещо недоволна от него, че не е внимателна, не му об-

ръща внимание, не се интересува, не мисли за него и т.н. Тези лъжливи мисли са вече на път да внесат разногласия и между вътрешните органи на този човек, което пък се отразява върху правилната им служба.

Следователно, първата работа, която се изисква от човека, е да въдвори известна координация в своите мисли и чувства. Тази координация ще регулира и правилната служба на неговите органи. Например някой тръгва на път, иска да направи една екскурзия. Ако още при тръгването си започне да мисли, че ще се умори и няма да издържи дълъг път, по-добре нека спре да не продължава по-нататък пътя си. Ако направи само една крачка след като се разколебае, той ще си причини по-голяма вреда, отколкото, ако би продължавал да ходи. Спре ли се да обмисли, че тази разходка му е необходима, че тя ще му принесе голяма полза, той ще координира своите вътрешни сили и ще може да продължи пътуването си. Ако някой каже, че има по-важна работа от екскурзията, по-добре да не предприема никакво пътуване. Следователно при самовъзпитанието си, всички хора са длъжни да координират дейността на своите органи. Някой ще каже: Как е възможно да се координират вътрешните органи? Възможно ли е да им се заповядва? Не е въпрос да се заповядва на органите, но може да им се говори разумно. Органите са създадени от живи клетки, на които може да се говори като на хора. Щом органите се убедят в това, което им се говори, те започват взаимно да си помагат. Тази взаимна помощ създава координация на органите. Наруши ли се координацията между клетките, пораждат се разни болести като разстройство на черния, на белия дроб и вследствие на това разстройство органите престават да си помагат едни на други. От различни разстройства в организма се явяват много отрови,

много излишни вещества, каквато е например пикочната киселина. От тези излишъци в организма става втвърдяване на артериите, втвърдяване на мускулите и хората губят своята пластичност, своята подвижност. Това пък създава неправилности и в кръвообръщението, в дишането, докато най-после човек замине на онзи свят. И ние виждаме този същия човек втвърден, вцепенен, без никакъв живот. Това наричаме ние смърт. Всички хора, които са заровени в земята, се вцепеняват и се превръщат на сухи мрамори. Много мрамори са направени от живи хора. Даже най-хубавите мрамори са направени от най-видните философи на миналото.

Казвам: Природата е създала човека върху разумна база. Той трябва да започне с видимото, със своето тяло. Докато човек не координира органите на своето тяло, всички негови усилия да въздейства върху чувствата и върху мислите си ще отидат напразно. Човек може да започне с ума си да координира своите органи, но ако умят му не е в състояние да извърши това, този човек е слаб. Затова той трябва да намери друго, който да координира органите му. Затова обаче от човека се изисква смирение. Придобие ли човек координация на своите органи, порите на тялото му ще се отворят и дишането ще стане правилно. Тогава и в ума, и в сърцето на човека ще настане известна лекота, и той ще схваща лесно онова, което Природата му е предначертала. Често хората се безпокоят за неща, които не са в тяхна компетентност да разрешат. Например те не могат да разрешат въпроса как ще живеят. Животът на хората ще се изрази така, както е определен. Това обаче не е фатализъм. Чудни са съвременните хора, като мислят, че те могат да изменят своя живот. Може ли котката да измени своя живот? Може ли вълкът да измени своя живот? Може

ли овцата да измени своя живот? Може ли ябълката да измени своя живот? Може ли тигърът да измени своя живот? Може ли китаецът да дойде в Европа и да се приспособи на всички условия, при които европейецът живее. Или може ли европейецът да отиде в Китай и да живее, както китайците живеят? Може ли европейецът да се приспособи на условията, при които черните живеят? – Не може. Нито мъжът може да се приспособи на условията на жената; нито жената може да се приспособи на условията на мъжа; нито братът може да се приспособи на условията на сестрата; нито сестрата може да се приспособи на условията на брата. Казвате: Който обича, той може да се приспособи. Който е разрешил този въпрос, той трябва така да обича сестра си например, че да е готов на всички жертви за нея; той трябва да е готов да жертва и живота си за нея. Който обича хората, той трябва да е готов да жертва живота си за всички, а не само за одного. Някой казва: аз обичам сестра си и съм готов да се жертвам за нея. Ако наистина обича жена си и сестра си, той трябва да е готов да се жертва за всички жени, а не само за една жена. Ако една жена е готова да се жертва само за един мъж или ако един мъж е готов да се жертва само за една жена, това е губене на време. Така могат да постъпват само ония хора, които се занимават с изучаване смисъла на вътрешния живот.

Казвате: Тогава как може да се съгради домът? Ако един дом се съгражда върху Истината, в него няма да има никаква измама, никаква лъжа. Тогава, дето и да изпратите вашите синове и дъщери, няма да се безпокоите за тях. Ако синът пише писмо на баща си искрено, чистосърдечно, в което да се чете дълбочината на душата, ще се разбере, че той предава Истината, както тя е поставена в неговата душа. Ако пък синът пише едно, а върши друго, лесно ще

се познае, че Истината отсъства от неговата душа. Съвременният свят е пълен с измами, а при това знаем, че той се нуждае от мекота. Мекотата е качество на Любовта. За да обичаш някого, ти трябва да бъдеш мек. Мекотата пък ще внесе координиране на органите в тялото на човека. Има известни органи в човека, които са предназначени за изразяване на милосърдие; други са предназначени за търпението; трети – за вярата; четвърти – за Любовта и т.н. Всяко чувство в човека има специфични органи, чрез които се предава. Човек не може да прояви Любовта си чрез своя стомах. Рече ли да прояви Любовта чрез стомаха си, той ще създаде най-голямото нещастие. Съвременните хора създават нещастията си само чрез своята лакомия. Питам: Какъв идеал може да има в яденето? Някой ще възрази: Тогава какъв смисъл има в глада? Гладът е сила, внесена от самата Природа за продължение на живота. Яденето пък е фактор, който трябва да прави връзки, съединения между Любовта и живота. Тъй щото, който яде, той трябва да знае, че прави връзка между Любовта и живота. При яденето връзката първо е само физиологическа, а после и духовна. Това не е само идея, но действителен факт. Всеки, който се е опитвал да яде по този начин, той ще види, че в него умът се развива по един начин, а сърцето – по друг начин. Следователно, който иска да бъде силен и мощен, той трябва да възстанови координацията между своите органи.

И тъй, хора у които няма координация на органите или у които справедливостта не е фактор в живота им, те се намират в пълна дисхармония със себе си. Тази дисхармония се забелязва главно в пръстите на ръцете им, а също така и в ноктите им, които са изкривени, деформирани. Казвате: Красива е тази жена! Когато се произнасяте за една жена,

че е красива, вижте първо какви са пръстите и ноктите на ръцете ѝ. Ако те са изкривени, в нея липсва координация на органите. Щом и липсва тази координация, тя не може да бъде красива. Освен това гънките, линиите, на ръцете и отвътре трябва да бъдат правилни, добре съчетани. Когато се говори за красотата на една книга, тази красота изисква, щото книгата да бъде хубава по съдържание. Същото може да се каже и за човека, който в това отношение е написана книга: колкото по-съдържателна е книгата, толкова и човек е по-красив. Цената на книгата седи в това, което тя съдържа. Моята ръка е дотолкова важна, доколкото има съдържание в нея; вашата ръка е дотолкова важна, доколкото има координация в нея. Изгуби ли съдържанието си, тя вече се деформира и вместо да принесе полза, тя причинява вреда на човека. Например някога искате да направите едно добро, но изведнъж се изплашите от това и си дръпнете ръката назад. Или искате да дадете пари на някой беден, но като погледнете в кесията си, виждате че нямате дребни и казвате: Нямам дребни, не мога да му помогна. – Като нямате дребни, дайте му сто лева, които имате в кесията си. – Ами защо трябва да се помага на бедните? – За координиране на вашите органи. Имате десет хиляди лева в джоба си, дайте ги на някой беден. Има смисъл да дадете тези пари на някой беден, ако можете да координирате органите си. Ако можете да запазите Божествената координация, това струва повече, отколкото ако дадете всичките си пари на бедни. Да обичате себе си, значи да обичате Истината. Казвате: Може ли човек да не мисли за себе си? – Който мисли за себе си, той мисли и за смъртта. Покажете ми един човек, който като е мислил през целия си живот само за себе си, да е останал като образец на щастлив човек за цялото човечество! Който мисли за себе

си и който не мисли за себе си, представят два противоположни характера. И двамата обаче са еднакво виновни. Преди всичко, човек трябва да мисли за Истината. Откакто стане сутрин, докато си легне, през целия ден той трябва да мисли само за Истината. Някой се оплаква, че никой не го обича. Казвам: Докато този човек не обича Истината, никой не може да го обича. Това значи: докато не държиш Истината в ума си, никой не може да те обича. На такъв човек може да се даде много нещо: може да го облекат, да му се дадат пари, да му се четат най-хубави поезии, да го учат, но всичко това още не е Любов. Любовта е великото в света, което прави човека силен, мощен, благороден. Тя хвърля светлина в ума на човека. Който има Любов в себе си, той вижда нещата.

Мнозина се интересуват да знаят какво нещо е реалността. Някои считат, че условията, в които живеят, представят истинската реалност. Да се мисли така, това значи да се намирате в един свят пълен със задушливи газове, които неизбежно ще ви уморят. Такова нещо представят мислите и чувствата на повечето от съвременните хора, вследствие на което, ако не излязат от този свят, те неизбежно отиват към смърт. Каква реалност тогава има в този живот? Доколко хората живеят със съмнения в своите мисли и чувства, се вижда по следното: вървя с един господин, разговарям се и изведнъж бъркам в джоба си, вадя нещо. Той веднага се усмихва; леко съмнение минава през ума му, че ще извадя някакъв кобур от джоба си. Аз веднага му подавам една малка, ценна книжка и му казвам: Заповядайте! Мисля си: Това е кобурът, от който вие се плашите. Казвам: Отношенията, които съществуват между хората, трябва да водят към мисълта, че всеки човек е роден за нещо велико, а именно, той трябва да знае Истината, той

трябва да възстанови координацията на своите органи, за да се увери, че наистина, като човек, той е създаден по образ и подобие Божие. Тогава, като срещнете някого, ще видите, че в неговия ум, в неговото сърце има нещо особено, което го поставя в положението на истински човек. Често хората говорят за Бога. Обаче те не трябва само да говорят за Бога и да произнасят Неговото има напразно. Добре е, човек да произнесе Божието име само един път в годината и като го произнесе, то да произведе известен резултат. Също така и за Любовта трябва да се говори малко: само един път в годината трябва да се произнесе името ѝ и това да произведе някакъв ефект.

Питам: От какво произтичат страданията? Страданията произтичат от отсъствието на Истината в живота. В живота има и Любов, и Мъдрост, и Правда, но Истината я няма. Обаче, дето има Правда, има и безправие; дето има Любов, има и омраза; дето има живот, има и смърт. Когато един живот се прелива в друг, това става причина да се унищожи външната форма. Това състояние хората наричат смърт. Засега смъртта съществува на Земята като нещо необходимо, но един ден, когато настане пълна координация между органите, тогава броят на хората, които се раждат, ще бъде точно определен. Тогава ще се раждат само толкова хора, колкото са потребни. Ние нямаме нужда от много хора. Ако е въпрос да се раждат хилави хора, по-добре да не се раждат толкова много. Светът няма нужда от хилави хора. Животът е училище, в което малко хора могат да се родят, т.е. малко хора могат да се учат. Ако в света има малко болни, те ще влязат между здравите и ще оздравеят. Здрав човек може да ходи, но болният може ли да ходи със здравия? Здравият трябва да носи болния. Някой казва: Без лъжа не може. Питам: Прав ли е този морал?

Всъщност без Истина не може, а без лъжа може. Казвате: Без ядене не може. Не, без ядене може, а с ядене не може. Наистина храната носи живот, но ако човек се координира, той може да приеме храната и по друг начин, а не само чрез устата си. Ако човек координира своите органи, той може да приеме храната и чрез въздуха, и чрез светлината. Много хора се препоръчват за скромни. Казвам: Не се препоръчвайте за скромни. Преди всичко с вашия обяд могат да се нахранят милиони пеперуди или най-малко, с вашия обяд една пеперуда може да прекара цял живот. Кой е по-скромен тогава? Сега, след като сте яли и пили цял живот, казвате: Животът няма смисъл. Щом намирате, че животът няма смисъл, значи вие отричате и Бога, Който е създал живота. Щом отричате Бога и казвате, че няма никаква координация в света, това показва, че вие считате себе си за първо божество. Ако това е вярно, тогава дайте правила, по които може и трябва да се живее. Казвате: Няма Правда в живота. – Като казвате, че няма Правда, кажете тогава вие каква трябва да бъде Правдата в живота?

Казвам: Хората трябва да освободят ума си от всякакъв страх, за да бъдат готови да говорят Истината. Аз не подразбирам грубата Истина, но имам предвид онази Истина, която освобождава човека. Някой казва: Аз искам да кажа Истината, да изповядам своите грехове. Да се изповяда човек, подразбирам да изповяда онзи първичен грях, който е причина за всички останали грехове, а не да изповяда онези грехове, които се явяват като следствие на първичния грях. Затова при възпитанието на хората в духовно отношение, първо се изисква координация на органите. Израждането на съвременната европейска култура се дължи именно на това, че хората са изгубили съвършено координацията на органите си, вследствие на което

се раждат ред болести. Съвременните учени и лекари са дошли до там, че казват: Ако в развитието си хората вървят, както досега, броят на нервните болести ще се увеличи толкова много, че светът ще се превърне на болница от нервно болни или на лудница. Аз превеждам: Днес цяла Европа е изгубила координирането на своите органи, на своите мисли и чувства. Вземете например какво представят съвременните християнски народи, били те православни, протестанти или католици. Между тях няма никаква координация и затова дребнави въпроси, дребнави раздори или спорове стават причина за внасяне на омраза помежду им. Де е Истината, де е Любовта между тези хора? Нали те трябва да проповядват Истината? Нали те трябва да покажат на света Великия Закон на Любовта? Когато се казва „не убий“, ние разбираме, че всеки който убива, той не обича Истината. Истината изключва всякакво убийство. „Не убий“ – това подразбира да не се убива онази душа, в която е вложено красивото, хубавото. Никой няма право да спре такава душа от нейния път на развитие. Оставете всяка душа да се развива така, както Бог ѝ е определил. Направите ли първото престъпление в това отношение, върху вас ще дойдат всички нещастия. И затова, който иска да върви в правия път, нека се поощрява от живота на старите християни. Те са били доблестни: претърпявали са големи мъчения и всичко са понасяли с достойнство. Те са умирали с доблест и самоотверженост. Съвременните християни обаче, които се явяват носители на Истината, не могат да понесат и най-малката обида.

Често се казва за някои хора: Тези хора се заблудили; те вървят в кривия път. Казвам: Покажете ми един философ, който да се е заблудил. Не е въпросът само да напишем едно съчинение и да мислим, че много нещо

сме направили, но от това съчинение трябва след време хората да се ползват. Ако аз направя една къща с няколко прозорци, за какво ще ми служат прозорците? – Да влиза през тях светлина. Следователно ние сме прозорци, през които трябва да влиза светлина, за да можем да се ползваме от тази светлина, както ние, така и нашите ближни. Ние не сме дошли на Земята само да ядем и да прием. Нашите органи са удове на Бога и затова трябва да координираме тия удове. Като казвам, че сме органи на Бога, разбирам, че сме органи на живата Природа. Живата Природа пък от своя страна обича координацията. Когато вие се координирате, живата Природа ще ви заговори на свой език. Заговори ли ви живата Природа, всички мъчения, всички страдания ще изчезнат в един миг, в една нощ или в един ден. Тъй щото, запитате ли кога ще дойде възкресението на душите, ще знаете, че възкресението на душите ще стане само тогава, когато те обикнат Истината. Някой казва: Аз много обичам приятеля си. Питам: Вашият приятел има ли Истината в себе си? – Не зная това, но и той много ме обича. – Щом мислите, че толкова много ви обича, кажете му да продаде къщата си заради вас. – Надали ще я продаде. – Щом не е готов на такава жертва, той не ви обича, както вие си мислите. Не е въпрос да се налагате. Любовта не търпи никакво налагане. Когато някоя жена се ожени за един мъж и почне да му се налага, това да ѝ купи, онова да ѝ купи, Любовта си заминава, Истината си заминава, Мъдростта си заминава и те остават свършено празни. Докато хората се женят по този начин, както днес, докато в женитбата и в отношенията между мъже и жени има насилие и несъгласие, това показва, че отсъства координация според законите на живата Природа.

Първоначално Бог е казал: Живейте според закона на Любовта, която ще внесе живот между вас. Които живеят по този закон, само те могат да се нарекат женени. Хората трябва да живеят съвместен живот, без да се женят. Какво става днес? Мъжът, като се ожени, още на другия ден вижда дефектите на жена си; жената, като се ожени, още на другия ден вижда дефектите на мъжа си. Това не е женитба, това е поквара. Моисей е казал на евреите: Това, което вие наричате женитба, то е разкриване на голотата. Съвременните хора сами разкриват своята голота и после се ужасяват от това положение. Когато мъж или жена се женят, в това отношение те трябва да имат Истината и да разкрият тази Истина пред себе си. Когато една жена се запознае с някой мъж, тя трябва да си каже Истината. Нека каже: Аз не познавам този човек. Познала съм едва една десета от него. – Това обаче, което тя е познала, представя човешкото, но не и Божественото в човека. Някой мъж пък казва: Каквото и да мисли жена ми за мене, това не ме засяга. – Ако мъжът мисли така, утре той ще каже същото и за Бога: Каквото и да мисли Бог за мене, това не ме засяга. Не е така. Ако мнението на Бога за нас не ни засяга, ние ще умрем; ако мнението на нашите ближни не ни засяга, ние пак ще умрем. Кои са нашите ближни? Нашите ближни са онези съвършени същества, които са завършили своето развитие на Земята. Ако нашите ближни не мислят добре за нас, ние ще умрем, няма да имаме кредит. Днес всеки човек мисли за кредит, всеки иска да го обичат. Питам: Какво могат да си дадат двама болни хора? В Евангелието се казва, че длъжникът, на когото господарят простил дълговете, като срещнал един от своите длъжници, веднага го хванал за гушата и заповядал да го затворят.

Съвременните религиозни са се спрели при едно положение и постоянно запитват кой има по-правилни вярвания? Кой е познал Истината? Някои твърдят, че са познали Истината. Питам: Онези, които казват, че са познали Истината, готови ли са да жертват живота си не само веднъж, но откак са се родили, докато умрат, животът им да бъде жертвоприношение? Да служи човек на Истината, това подразбира целият му живот да стане жертвоприношение. Той трябва да счита това нещо за привилегия, като свещеникът или владиката счита за привилегия положението си, да се облече в своите най-хубави дрехи, да влезе в олтара и да изпълни своята служба. Когато видя някой беден човек, аз се радвам, че той разкрива душата си и му казвам: Ти не си беден, но не си се научил да живееш, както трябва. – Ама аз съм отчаян, обущата ми са скъсани. Не, аз виждам, че обущата ти са здрави, ти на друго място си скъсан. – Ама хората не ме зачитат. – Много лесно могат да те зачитат. Достатъчно е да дам на твое име 200 000 лева в банката и всички хора ще се произнесат за тебе, че си почтен човек. Не, парите не правят човека почтен. Има друго нещо в душата на човека, което го подига в очите на хората. Това е обичта към Истината. Когато говориш на човека, в душата му трябва да се зароди обич към Истината и желание да не лъже нито себе си, нито ближните си, нито Бога.

И тъй, казва се в Писанието, че този човек, на когото господарят простил дълга, като излязъл оттам, срещнал едного, който му дължал само сто пенязи и му казал: Плати ми дълга! Плати ми това, което ми дължиш! Този стих е свързан със закона на координирането. Този слуга, комуто господарят простил десет хиляди златни таланти, не бил в състояние да прости на своя дължник само сто пенязи.

Казвам: Ако искате, вие още днес можете да отворите нов лист. Мнозина казват: Старата религия е вече прос-

та работа; старата наука е проста работа; старият живот е проста работа; всички стари неща са все прости работи. Питам тогава: Коя е новата религия? Новата религия е религия на Истината, религията на новия живот. Тази религия ще внесе свобода, светлина, знание и живот. Който има Истината в себе си и в чутурата да го турат, да го сгрухат, той пак ще стане. Човека на Истината не могат да го убият; човекът на Истината във вода не са дави; човека на Истината огън не го хваща; и сто пъти да го горят на клада, той пак жив остава. Той се скрива, смаява се. Тъй щото, когато се говори за закона на смириенето, ние подразбираме закона на смаяването. Казвате: Какво нещо е смириенето? То е закон на смаяването. Човек може толкова много да се смали, че никой да не го види. И после, той може да стане толкова голям, че всички да го видят, но да не могат да го уловят. Като видите такъв голям човек, да ви обхване страх и трепет, да не можете да се приближите до него. Смириенето съдържа в себе си и милосърдие. Смириеният човек може да се смаява, да става невидим, но той може и да се увеличава, да стане толкова голям, че погледът на човека да не може да го обхване. Някой казва: Много малък станах, много се смалих. – Колко се смали? Като бръмбар стана ли? Ако си станал като бръмбарче, ще трябва да станеш още по-малък, като микроба. След това ще станеш още по-малък, като атом, и най-после ще станеш още по-малък, като йон. Станеш ли като йон, ще можеш да влезеш в главата, в мозъка на някой учен и ще научиш всички тайни в Природата, ще научиш защо се смущаваш. После пък ще научиш изкуството да се увеличаваш, да ставаш голям. Някой казва: Да мога да се увелича, че да бръкна в някоя каса. Щом бръкнеш в някоя каса, ти ще станеш видим и ще те уловят. – Искам да науча Истината. – Щом научиш Ис-

тината, ти ще се зарадваш. Някой студент казва: Искам да свърша университет, но нямам средства. Който е намерил Истината, той и средства ще намери, да свърши не един, а четири факултета. И каквато длъжност пожелае после, той ще може да я вземе. – Искам да стана министър. И това не е мъчно.

Казвам: Когато човек иска да стане министър или да заеме някаква почетна работа, която да подигне неговото реноме, това значи да изпадне в смешно положение пред себе си. Да искате някаква почетна служба само за известно положение, то е равносилно да изпаднете на мястото на онзи българин, който свършил в Америка и отишъл при княз Батенберг да иска някаква добра служба. Този българин бил родом от Свищов. Князът го запитал: Каква служба искате? Той имал предвид да го назначи пръв министър. – Искам да ме назначите директор на една от софийските гимназии. – Тогава ще отидете при министъра на просвещението, той се занимава с такива служби. Съвременните хора се намират в същото положение: Бог иска да ги назначи министри, а те искат да станат директори на някоя гимназия или градоначалници, или пристави, да носят по една звезда, да обръщат внимание на хората. И тогава Господ казва: Ще отидете при министъра, той ще ви назначи на такава служба.

И сега, когато хората се запитват, има ли Господ или не това подразбира, че те питат има ли Истина или не, може ли да се намери Истината, или не. Бог съществува само за онези хора, които вярват в Истината. Които не вярват в Истината, за тях Бог не съществува, те сами за себе си са богове. Онзи, за когото има Бог, той има вяра, има религия. Не е въпросът за формата на вярата и на религията. Важно е, че в каквато форма и да признава религията, за него Бог съществува.

Често между хората се говори, че трябва да обичат държавата си, да зачитат обществения строй. Казвам: Само този човек може да поддържа обществения строй и да обича държавата си, който има Истината в себе си. Аз не говоря за човека на насилието, когато имам Истината в себе си и минавам покрай някой въоръжен стражар или войник, те веднага слагат оръжието си пред мен. Когато имам Истината в себе си и минавам покрай затворите, вратите на затворите се отварят и затворниците се пуцат навън. И като срещна някой затворник, аз го питам: За Бога ли страдаш или за себе си? Ако каже, че страда за Бога, аз му казвам: Ти можеш да отидеш в затвора, да проповядваш на хората за Бога. Който каже, че страда за себе си, той носи ножа си нагоре. На този човек казвам: Ти трябва да имаш в ума си само една идея – идеята за Бога. Войникът, който върви след затворника, въоръжен със своя нож, насочен нагоре, с това иска да му каже: Ако ти, като влезеш в затвора, бъдеш така смел като мене, който сега те карам, и ако твоят нож на Истината бъде така остър и насочен нагоре, ти ще бъдеш ангел-хранител между всички затворници. Като влезеш при своите братя в затвора, които са обезсърчени от човешките неправди, ти им кажи: Иде ден на вашето освобождение! Всички затворници могат да излязат от затворите, обаче важно е и за самите тях дали ще могат да изпълнят волята Божия. Още днес всички затворници могат да се освободят, но въпросът е дали като излязат от затвора, ще могат да изпълнят волята Божия. Ако не изпълнят волята Божия, те могат повторно да сгрешат и тогава наказанието им може да се удвои: вместо 20 години, да прекарат в затвора 40 години. Днес всички затворници струват на България милиони. И ако тя би могла да ги пусне на свобода, какво по-добре от това?

Те ще работят за нея, ще станат честни и почтени хора. Кога? – Само ако са готови да изпълнят волята Божия. Как могат тези хора да се обърнат? Религиозните хора казват: ние трябва да се обичаме. Досега и аз съм проповядвал на хората да се обичат едни други, но отсега нататък оставям този въпрос настрана и казвам: Хората трябва да обичат Истината! Сега вече аз проповядвам Любов, обич към Истината. Това е кардиналният въпрос, който може да освободи хората от робство. Затова у всекиго трябва да се зароди желание да даде всичко, а не да даде само от изобилието на своята душа. Както онзи, който е раздал имането си на бедни, така трябва да постъпи и всеки човек, който има обич към Истината. Ние не искаме това от бедните, но от богатите. И онези от богатите, които искат да служат на Истината, трябва да се върнат назад и да раздадат всичко, каквото имат. Които не искат да се върнат, нека продължат пътя си, но поне да кажат това на онези, които остават да живеят на Земята, както и на онези, които искат да дойдат отново на Земята. Обич към Истината – това е бъдещият идеал, към който всички трябва да се стремят.

Сега аз искам първо да ме разбирате, да не би някои да кажат: Много строга работа е тази. Значи, ние досега не сме вярвали в нищо! Не, в много неща сте вярвали, но не сте обичали Истината така, че да сте били готови да пожертвате всичко за нея и то не само за един момент, но през целия си живот. При това не трябва да обичате само тези, които са ви приятели, но да обичате всички и да сте готови, както Бога, да дадете своето благоволение на всички същества. И това трябва да направите не само за доброто на другите хора, но за координиране на своята душа, на своето тяло, да бъдете в съгласие с великата Истина. Координирането е основен закон, който всеки трябва

ва да знае. Координирането представя онази канализация, която трябва да се прекара в човешката душа, за да може всеки подтик да преминава през нея и да дава ход на общото развитие на силите в човешкия организъм. Без тази канализация човек може да се пукне; щом се прекара тази канализация, тя ще даде път на Божието благословение да тече в него. Опитва ли се човек да спре тази Божествена енергия, той ще подпуши всички пътища в себе си, а с това ще наруши координацията на силите в организма.

Казвате: Човек не трябва да люби. – Вие още не сте любили. Човек не трябва да говори Истината. – Вие още не сте говорили Истината. От опитността, която досега сте имали, по всичко се вижда, че вие още се намирате на границата между стария и новия живот. На първо място вие искате да бъдете здрави. На второ място вие искате да имате здрав ум и здраво сърце, за да можете да постигнете идеалите на вашите ум и сърце. За да постигне всичко това, човек трябва да има Любов към Истината. Имате ли Любов към Истината, вие ще можете да заемете и най-доброто положение. Тъй щото, искате ли да прокарате в живота си великата идея – Любов към Истината, вие трябва да имате Любов към работата. В живота ще срещнете много граждани, които почти никак не работят; същевременно ще срещнете много селяни, които работят извънредно много. И едното е престъпление, и другото е престъпление. И онзи, който много работи, се притеснява, както и онзи, който не работи. Обаче Природата изисква да се впрегне на работа само толкова енергия, колкото е необходимо. При това, когато човек дава от себе си, той също така трябва да получи нещо. Трябва да става правилна обмяна. Казвам: Човек трябва да води правилен религиозен живот или правилен духовен живот. Някой казва: Смисъ-

лът на живота седи в това да пожертва човек всичко. Така проповядват и владиците, и свещениците, и проповедниците. Кои владици, свещеници и проповедници говорят така? Така говорят и са говорили онези, които заминават и са заминали за онзи свят. Живите имат друго мнение. Като дойдат новите служители на Бога, те ще служат по особен начин, а не като сегашните. Преди всичко те ще се обличат по съвсем друг начин. Облеклото на съвременните Божии служители не е нищо друго, освен парадиране. Докато човек парадирва с облеклото си, той не може да бъде истински Божи служител. И забележете, когато човек започне да остарява, той започва и да се дегизира. Човек трябва да стане като малкото дете. Вземете пример от Христа. Той не се обличаше с цел да парадирва. Той носеше римска тога, а на краката си имаше обуца, подобни на сегашните сандали. Христос имаше ли корона на главата си? – Нямаше. Аз не съм против короните, но Истината трябва да бъде корона на главата на човека.

Казвам: Трябва да ме разберете правилно! Някой казва: Значи старата религия трябва да се разруши. Питам: От осем хиляди години насам кой е причина за разрушение на религията? Някой отдавна е разрушил религията, но кой е той? Човекът, който говори Истината, и Слънцето, което грее, не могат да рушат нещата, те само ги разтопяват. И когато нещата се топят, това не става по наша воля, но законът е такъв. Понеже много хора искат да придобият вътрешния смисъл на живота, питам: Как ще се домогнат до това нещо? Например някой иска да напише нещо много хубаво, но не може. Друг иска да изсвири едно музикално парче много хубаво, но не може. Защо? – Защото в целия живот, както и в Природата, от хиляди години има преповторение на нещата. Вземете например какво е казал Пла-

тон от толкова хиляди години и досега се повтаря. Всички говорят за обективен, за субективен свят, за субстанция, за понятия и т.н. Казвам: Животът не се заключава в понятията, но той се изразява чрез тях. Преди всичко, когато двама души се срещнат, те трябва да имат обща база на опознаване. Тази база осигурява правилните отношения, които се създават между тях. Отношенията между тях трябва да бъдат такива, както между окото и ухото. Как се запознават окото и ухото помежду си? Окото гледа, а ухото слуша. Следователно, между окото и ухото има известно координиране. Окото може да покаже посоката, отдето иде гласът, а ухото може да схване какъв е гласът, който се чува. И затова, когато тези два органа могат да се координират, между тях има обич, Любов; не могат ли да се координират, никаква Любов не може да съществува и между тях. В такъв случай, ако двама души могат да се координират, те ще могат и да се обичат.

Сега, като слушате да се говори по този начин, мнозина ще се натъкнат на едно противоречие. Обаче, които могат да схванат дълбокия смисъл на думите ми, те ще изпитат голяма радост. Например говори се за самоотричане, за отказване от старото. Някои ще кажат: Какво ще стане с нас, ако се откажем от старото? Питам: Когато човек умре, не се ли отказва от всичко? Нашите дядо и баба не се ли отказаха от всичко? Тогава, не е ли по-добре да се откаже човек доброволно от всичко старо още приживе, отколкото да чака смъртта и тогава, иска не иска, да се откаже? В това отношение Толстой беше ясновидец. Той предвиждаше, че този закон ще се наложи и затова предварително казваше на жена си: Хайде да се откажем от всичко старо, да се откажем от богатството си. Жена му обаче не се съгласяваше. Не мина много време, дойдоха болше-

виките и наложиха този закон насила. Казвате: Страшно нещо са болшевиките! Да, страшни са, но те са ангелите на смъртта, които дойдоха и без да питат някого, взеха всичко до стотинка. Че били владици, попове или управляващи, те насила наложиха този закон. Казвате: Кой ще ни избави от болшевиките? Само Истината е в състояние да спаси човечеството от болшевиките, като внесе между тях законите на Любовта, Мъдростта, Правдата, Добродетелта, милосърдието, кротостта, въздържанието, търпението и т. н. Само Истината може да освободи човека, никакви други илюзии не трябва да си правите. Дойдат ли болшевиките, те ще ви хванат за гушата и ще ви поставят в затворите. Обаче Истината ще освободи всички хора, ще ги извади от затворите и ще ги пусне на свобода.

И тъй, обект на Любовта е Истината. Човек не може да люби, докато няма Истината. Ако искате да любите и да ви любят, непременно трябва да имате Истината в себе си. Който люби, той търси Истината. Някой казва: Аз любя. Значи, ти търсиш Истината. Друг казва: Защо не ме любиш? – Защото нямаш Истината в себе си. Казва се в Писанието: „Възлюбил е Истината в човека.“ На друго място се казва: „Бог толкова възлюби света, щото пожертва своя еднороден син, за да не погине всеки, които вярва в Него.“ И от този стих се разбира пак същото. Истината у нас, която Бог е възлюбил, това е Любовта. И тъй, подигнете се, вложете Истината в себе си и не бивайте вече раби на миналото, на вашите деди и прадеди. Стъпете на нозете си кажете: Отсега нататък аз ще търся само Истината! Когато намерите Истината, вие ще знаете вече да любите, но и вас ще любят. Тогава и животът ви ще се осмисли, и ще се освободите от всички болести и недъзи от миналото. И като говорите в името на Истината, ще престанете да се

занимавате с греховете на другите хора. Да се занимавате с греховете и престъпленията на хората в името на Истината, това значи да се цапате. Какво могат да ви интересуват умрели хора? Нека умрелите почиват в гробовете си! Нека богатите почиват в своите богатства! Какво ще ме интересува това, че някой умрял? Или какво ще ме интересува това, че някой писал нещо невярно за мене? Нека той бъде доволен от това, което е писал. Който има Истината в себе си, той се радва и на малките блага, които Бог му е дал.

„Възлюбил е Бог Истината в човека“. Това подразбира закон на координация. Например заболеете от някаква болест. Първата работа е да намерите причината на тази болест. Като намерите причината на болестта, вие веднага ще се координирате и болестта ще изчезне. Някой ще каже: Ами като се лекуваме сами, какво ще правят лекарите? Няма защо да се грижите за лекарите. Вие ще постъпвате, както сега правят испанците. В Испания при лекарите не ходят само болни, но и здрави хора. Там болните хора не плащат на лекарите. Всеки здрав обаче внася в една касичка по два лева за лекар. Като се съберат около стотина абонати, лекарят събира тия, пари. Дойде ли пред касичката и види, че в нея няма нищо, той знае, че някой болен е дошъл да се лекува. Значи, докато сме здрави, ще плащаме на лекарите за съвети, да не заболяваме. Щом сме болни, няма да плащаме нищо на лекарите. Следователно оттук виждаме, че добро може да прави само здравият човек. Болният човек не може да прави никакво добро. И затова само здравият човек може да плаща; болният нищо не може да плаща на лекаря. Сега аз ви поощрявам да плащате на лекаря си, докато сте здрави. Щам сте болни, нищо няма да плащате, ще се лекувате даром. Бъдещият ви идеал е да научите какво нещо е Любовта. Човек не може да обича, не може да бъде силен,

докато няма Истината в себе си. Не си правете илюзии, че без Истината можете да бъдете силни хора. Казвате за някого: Този човек може да заповядва на духовете. Казвам: Той не може да заповядва на органите си, че ще заповядва на духовете! За да може човек да заповядва на духовете, той трябва да научи законите на материята и да знае как да я владее. Докато не научи законите на материята, не само че не ще може да заповядва на духовете, но те ще си играят него. Духовете са ни научили на всички отрицателни прояви, на всички лоши занятия: на омраза, на кражба, на тунелство и т.н. Рече ли някой да работи, те веднага ще му кажат: Няма какво да работиш, нека другите работят за тебе. Съвременните хора се възпитават от духовете. Когато дойдат до положение те да заповядват на духовете, в света вече ще дойде нова култура – култура на великата Истина, която ще внесе свобода в живота. Тогава всички хора ще бъдат еднакво свободни; училищата ще бъдат отворени за всички хора и ще им доставят нужното знание, което води към освобождение и просвета. Тогава всички хора ще придобият живота, ще знаят колко да живеят; те ще живеят, колкото искат, и ще бъдат свободни да заминат, когато искат. Тази е новата религия, която ще дойде в бъдеще и по която ще може да живее всеки, който търси Истината. Не казвам, че другите хора трябва да се мразят. Преди всичко, омразата не разрешава въпроса. Любовта разрешава всички въпроси. Казано е: „Да възлюбиш ближния си, както себе си!“ Обаче Любовта чрез Истината носи правилното разрешение на въпросите. И тогава, като обикнете някого, вие ще знаете защо го обичате. Обичате ли някого, трябва да намерите в него една черта, на която напълно да разчитате: нито той да си играе с вас, нито вие да си играете с него. Тази черта ще представи истинската връзка помежду ви.

Сега аз ви говоря за науката на Любовта, както и за науката на Истината. Тази Любов и тази Истина, за които ви говоря, те не се проявяват отсега, те са проявени от хиляди години насам. Сега ние трябва само да си ги припомним. Ако се обърнете към вашето минало и си спомните за Любовта, за Истината и ги приложите в живота си, вие ще придобиете новата светлина. Тогава всички хора ще се разберат. Ако не се приложи тази Любов и тази Истина, в живота на хората винаги ще има противоречия.

И тъй, не очаквайте светът да се оправи по механически начин. Няма какво да се оправи светът, той е оправен. Едно насърчение ще ви кажа: Вие трябва и можете да се оправите. Смъртта никога няма да изчезне от живота, но насърчителното за вас е, че вие можете да станете безсмъртни. Лъжата никога няма да изчезне от живота, но вие можете да намерите Истината, която да ви направи свободни. Сиромашията никога няма да изчезне от живота, но вие можете да станете богати. Невежеството никога няма да изчезне от живота, но знанието може да бъде ваше достояние. Ето защо казвам: Не примирявайте противоречията в живота, защото има сили вън от живота, които уреждат всички противоречия. Мравите не уреждат живота, но те могат да уредят само своите мравуняци. Човек не може да се разпорежда със себе си, има други същества, които уреждат живота. Когато дойдат културните ангели в света, те правят с хората същото, каквото хората правят с дърветата. Те казват: Еди-кое си поле трябва да се окоси; съберете 20 000 левенти момци и ги окосете като трева! Казвате: Колко са жестоки. Те са жестоки, а когато вие режете дърветата, не е ли жестокост? Ще кажете, че това не е жестокост, а култура. Ако вашата дъщеря е в някое леко заведение и продава себе си, не е ли по-добре тия култур-

ни същества да я откъснат от тази среда и да я занесат в техния свят? Не е ли по-добре за един министър, който подписва смъртната присъда на 20 души, да замине за другия свят, между висшите същества, преди да е подписал тази присъда? По-добре е такива хора да се отрежат, като дървета, от своята среда и да се занесат на по-добро място. Ние не искаме хората да умират, но да отиват в онзи свят, да се учат.

И тъй, ние сме за разумния живот. Казвате: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота седи в това да се възлюби Истината. Като възлюбите Истината, тя ще отвори всички врати, ще ви направи свободни. Това е проста задача, в която всеки за себе си, индивидуално, ще разреши следните важни въпроси: ще живеете или ще умрете, богати ли ще бъдете или сиромаси, умни ли ще бъдете или прости. Разрешите ли тези въпроси, ще намерите и смисъла на живота.

Писанието казва: „Бог е възлюбил Истината в човека“. Щом Бог е възлюбил Истината у вас, тогава вие сте в положението на онзи блажен човек, на когото господарят прости дълга. Нямо по-хубаво нещо за човека от това да възлюби Истината.

Аз желая сега Бог да възлюби Истината, която е в душите ви, а вие да се радвате!

29. неделна беседа от Учителя, държана на 8 май 1927 г. гр.София

ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ

„Давайте, и ще ви се даде!“

(Лука 6: 38)

При сегашния развой на живота хората са изучили само науката на взимане. Всички казват: Взимай! Тъй щото, безсъзнателният живот започва с науката „взимай“, а съзнателният живот започва с науката „давай“! Това не подразбира, че единият процес има преимущество над другия, но с това се изнасят два процеса в развитието на живота. От знанието на тези и на ред още процеси в живота се създава философия, с помощта на която могат да се примирят всички действия, които изглеждат противоречиви. Често страданията в живота на хората произтичат от факта, че те разбират интимните, подбудителните причини на Природата. По-право казано, те не разбират интимните, подбудителните причини на Бога. Когато се говори за Бога, съвременните хора имат особени понятия; когато се говори за живата Природа, те пак имат особени понятия. Обаче каквито и да са понятията им за живата Природа или за Бога, един ден те все ще се изправят. Да се говори за морализиране, за възпитание, за изправяне или за просвета, това не е достойние на хората. Хората са само носители на култура, но те сами не създават културата. Който иска да разбере смисъла на своя живот, най-първо той трябва да

разбере отношенията си към живата Природа и към Бога. Той трябва да разбере себе си, т.е. да познае себе си. Какво представя човек сам за себе си, т.е. каква е неговата отличителна черта, това е един от важните въпроси. Той трябва да започне с видимото. Казват: Човек има ум, сърце, воля. Умът е нещо отвлечено; сърцето е нещо отвлечено; и волята е нещо отвлечено. Човек трябва да започне от себе си, от един конкретен факт. Кое е това „себе си“ в човека? – То е видимият човек. Кое представя видимият човек? – Това е неговото живо тяло, върху което Природата въздейства и то отвсякъде възприема нейните мисли, желания и действия. При това човек трябва да знае коя е неговата най-важна част от тялото му, т.е. коя е неговата опорна точка. Някои мислят, че опорната точка в тялото на човека са краката. Не, опорната точка в тялото на човека е неговата глава. В съвременната техника правят опити да създадат желязна кола, която да пътува по една релса, а не както досега на две релси. Тази кола ще бъде поставена на две колелета и ще върви по права линия. На тази кола отгоре ще има една топка, която ще се върти. Докато топката се върти и колата ще се движи по права линия. Престане ли топката да се върти и колата ще престане да се движи или пък ще се преобърне. Колкото по-бързо се върти топката, толкова по-бързо ще се движи и колата. Учените отдавна са забелязали същото нещо по отношение на човека: и човек се движи по права линия, на две колелета и с една топка отгоре. Двата крака представят двете колелета. Човек се движи дотогава, докато и неговата глава мисли Праволинейното движение в света е движение на правата мисъл. Триъгълникът е хармонично разпределение на силите в духовния свят. Квадратът е хармонично разпределение на силите във физическия свят. Точката пък представя опора на мисълта.

И тъй, човек трябва да има ясна представа за себе си. Ако ние имаме ясна представа за себе си, тогава и всички науки ще имат известно съотношение към нас. Докато ние не познаваме себе си и Природата ще ни бъде чужда, и светлината ще ни бъде чужда, и топлината ще ни бъде чужда; яденето, пиенето, приятелството, всичко ще ни бъде чуждо. Разберем ли себе си, ще знаем, че ние никога не можем да умрем. Например картината, която художникът е рисувал, може да се изгори и разруши; къщата, в която човек живее, и тя може да изгори, но що се отнася до самия художник, до създателя на нещата, никой не може да го разруши, никой не може да посегне на него. Това е основна мисъл, която всички трябва да имат предвид. Мисли ли човек, че някой може да го разруши, светът за него вече нищо не струва. Мнозина мислят, че като умрат, всичко ще се свърши. И затова те казват: Понеже след смъртта всичко се свършва, сега поне да ядем и да прием, да си отживеем. Щом тези хора мислят така, ние няма какво да се разправяме с тях. Те са свършили вече. На тези хора ние пожелаваме да си вземат своите дипломи. На всички хора, които са свършили университета на Природата, тя дава диплом, като пише отдолу „диплом на смъртта“. Защо? – Понеже тези хора са свършили всички науки на смъртта: те са свършили науката на страданието; те са свършили науката на греха; те са свършили науката на лъжата; те са свършили науката на измамата; те са свършили науката на личността. Лъжата е велика наука: тя е наука на дипломатията. Като говоря за науката на лъжата, тя не е още тази, която хората познават. Някой казал няколко лъжливи думи, това още не е лъжа. Някой бръкнал в касата или в джоба на някого и извадил няколко лева, сто лева например, това още не е кражба, то е само опит за кражба. Когато някой

представя известни неща като верни, а всъщност не са верни, това още не е лъжа, то е само опит за лъжа. Когато човек се опитва да лъже, той изследва само естеството на лъжата. Това е само опит до съзнанието на човека, да познае дали в даден случай той е казал Истината или не. Следователно, за да има човек постоянна мярка за нещата, той трябва да познава себе си, да познава своите отношения към живата Природа и към Бога.

Сега, като говоря за познаването, аз не разбирам обикновеното познаване, което ни доставя ред страдания. Когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще престане да страда; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще престане да греши; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира с невежеството; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата; той ще ликвидира с безсилието; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира със смъртта; когато човек познае себе си, той ще започне с Истината, с великото и славното в живота. Човек не може да познае Истината и да започне с нея, ако не познае себе си. Ако той не познае единицата себе си, как ще започне с тройката, т.е. с Истината, с Бога? Следователно човек, като единица, като космически човек, трябва да излезе от своето инертно състояние. Допуснете, че в Природата има такова инертно състояние на материята, при което тя нито се дели, нито се умножава. Какво трябва да се направи с нея? При това състояние материята трябва да се осмисли. Такова е състоянието на човека. И затова, за да се осмисли животът му, в него трябва да се роди някакво противоречие. Противоречието не се ражда в Бога. То се ражда в хората. Това противоречие се заключава в познаване на материалното в живота. То

се явява като естествено последствие на стремежа в хората да опитат всички желания. Желанията пък представляват материала, с който ние трябва да съградим нашето тяло, главно външната страна на нашето тяло.

Мнозина се спъват по въпроса за желанията и казват: Защо ни са желанията? Казвам: В живота на хората трябва да има много желания, за да съградят телата си. Щом се съградят телата, тогава ще се дойде до чувствата, които представляват облекла на телата. След това ще се дойде до вътрешния процес, който представя мазилката на телата. Затова именно Моисей казва: „Не туряйте желанията в сърцата си, понеже те са твърди и ще ги наранят“. Като твърд материал, желанията трябва да останат вън, за да може с тях само да се гради. Значи всяко желание трябва да се постави на своето място, да се използва като материал за градеж на тялото. Щом дойдем до чувствата, човек трябва да има известен терк, известна форма, която да им предаде. Обаче при сегашните разбирания на живота, хората считат желанията като нещо много важно. Вследствие на което ги поставят в сърцето си и по този начин си създават големи нещастия. Желанията, както и чувствата, сами по себе си, нямат живот. Както много дрехи трябва да се скъсат, докато се развие и израсне нашето тяло, така и много чувства и желания трябва да се изгъркат, да умрат, докато се прояви животът на душата. Чувствата са най-хубавото облекло, с което душата може да се облече. Някой казва: Моите чувства са скъсани. – Нищо от това. Ако днес се облечеш с една дреха, утре можеш да облечеш втора, после трета и т. н. Вие не трябва да се спъвате от това, че вашите чувства и желания се разрушават. Те трябва да се разрушат, да се направят на дребен материал, за да се поставят на своето място при градежа на тялото.

Сега трябва да се спра върху човека, главно върху неговата глава. Преди всичко той трябва да обърне внимание върху способностите си. Защо? Групирането на няколко способности съставят силата на човека. Също така и няколко желаня, няколко чувства, сгруппирани на една място, съставят подтика на самия човек. На първо място човек трябва да оказва известно влияние върху своите способности. Той трябва да разграничава личните си чувства от висшите. Личните чувства у човека не представят никаква способност. Те представят само потоци. Любовта към Бога също така не е способност, но чувство, което дава силен тласък, подтик в живота на човека. Въпросът за способностите пък може да се разреши само тогава, когато се разреши Питагоровата теорема. Въпросът за способностите може да се разреши само тогава, когато човек се научи да свири, да смята, да мисли за причините и последствията на нещата. Тъй щото, дойдем ли до способностите, ние трябва да разбираме причините на явленията, които съществуват в Природата, както и законите, които са свързани с тях. След това трябва да разбираме и последствията на тия причини. При това, забелязано е, че всяка способност дава известна пластичност на човешкото тяло. Например силният човек трябва да има добре устроено тяло. Като говоря за силен човек, аз нямам предвид този, който може да се боксира, да надвива другите във физическо отношение. Според мене, такъв човек още не е силен. Ако такъв силен човек се намери пред човек със силна мисъл, последният може да го повали на земята. Човек, който има силна мисъл, може да се бори и с най-големия юнак. Някой голям юнак може да се бори с 20 – 30 души, но той не може да устои на човек със силна мисъл. Не е механическата или физическата сила, която побеждава човека. Следователно

има ред сили в живота, на които трябва да се знае естеството. От непознаването на тези сили произтичат страданията, които хората имат ежедневно. Една от тия сили е гневът. Знае ли се например от какво произтича гневът на човека? И гневът има свой произход. Той се е явил в най-ранни времена, когато у човека се събудило желание да излезе от своето инертно състояние и да произведе единицата. Обаче явят ли се две единици, ражда се злото в света, не както хората го разбират, но злото като творческа сила, като творчески принцип. Адептите от древни времена още са считали всички числа от 1 – 10 като реално добро, понеже произтичат от единицата. Всички числа пък, които произтичат от двойката, те са считали за лоши числа, понеже имат лоши фатални последствия.

Днес, като се наблюдават отношенията между мъжете и жените, мнозина казват: Жената може да примири двама скарани мъже. Не, жената никога не може да примири двама скарани мъже. По-скоро жената може да скара двама мъже, но не и да ги примири. Само майката е в състояние да примири двама скарани мъже. Защо? – Понеже в нея има сили, които действат благотворно върху мъжете. Те имат Любов към нея. На същото основание и мъжът не може да примири две скарани жени. Бащата само е в състояние да примири две скарани жени. В това отношение мъжът и жената представят страни в един триъгълник. Тези две страни в триъгълника се основават на един вътрешен принцип, който дава подтик на тяхното движение. Мъжът и жената са излезли от майката или от онази равнодействаща Божествена линия, която дава подтик на човека да мисли и да чувства. В своето развитие човек си поставя като идеал известни идеи, които иска да постигне. Най-първо той иска да развие своето физическо тяло,

да създаде в себе си добра устроен стомах, добре развити ръце и крака, добре развити очи и уши, правилно развити бели дробове и добре разработен и развит мозък. Човек знае, че като има добре развито тяло, от това зависи и неговото бъдеще щастие. След като развие добре физическото си тяло, той има желание да развие и разработи в себе си известни добродетели. Например седне до вас някой човек, който не е досетлив и ще се доближи с крака си толкова близо до вас, че ще ви причини болка, но не се досеща да се отстрани малко. Ако пък до вас седне някой досетлив човек, той запази известно разстояние, ще седне най-малко един метър далеч от вас. Казвате: Какво от това, че единият човек е досетлив, а другият недосетлив? От голямо значение е това. Досетливият човек на физическия свят ще бъде досетлив и в духовно отношение. Недосетливият във физическо отношение ще бъде недосетлив и в духовно отношение. Качествата на човека се пренасят от физическия свят в духовния.

Христос казва: „Давайте и ще ви се даде!“ Какво трябва да дава човек от себе си? Човек трябва да даде всичко онова, което Бог е вложил в него. Следователно, духът, който сам по себе си е неделим, трябва да слезе в материята и да придобие от нея едно качество, каквото сам не притежава. Например материята е инертна, тя се дели, но не може да се разширява. Обаче духът не се дели, но се разширява. В разширението се заключава човешката еволюция. Следователно щом духът слезе в материята, той ѝ придава това, за което тя не е способна. Той започва да я разширява, да образува от нея множество форми. Създаването на много форми представя хубавата, красивата страна на живота. Това именно осмисля и самия живот.

И тъй, докато даваме, нашият живот има смисъл. Щом престанем да даваме, тогава беднотията започва. Няма лошо нещо в света от това, да остане човек сам, да ходи тук там, да очаква хората да му дават. Казвате: Какво имаме да дадем? Всеки може да даде нещо. Когато ученикът влиза в училището и той може да даде нещо на учителя си: първо той дава вниманието си към учителя, като го слуша, а после започва да работи върху уроците, който учителят му преподава. Правилно ли е, след като учителят е предавал уроци няколко часа наред, ученикът да каже: Господин учителю, реши ми задачата! Ако учителят всеки ден решава задачите на своя ученик, в края на краищата той нищо няма да научи. Учителят ще стане по-учен, а ученикът – по-голям невежа. Следователно първото нещо, което се изисква от човека, е да знае какво представлява той като човек. Човекът е първото число, единицата, която не се мени. От единицата са произлезли чувствата и способностите в човека. Тази единица постоянно радиира; тя е живата душа, от която е произлязло всичко в света. Аз не говоря за тази единица, която може само да се напише на черната дъска или на хартия, но под единица подразбирам всеобемашето съзнание, което непрестанно изпуска от себе си лъчи. Всеки лъч, който излиза от човека, се означава с числата едно, две, три, десет, хиляда, до милиони; всеки лъч има свое предназначение. В този смисъл всеки човек включва, т. е. съдържа в себе си единицата. Казвате тогава: Да се обичаме, да говорим Истината! Питам: Какво нещо е обичта? Какво нещо е Истината? Да се обичате, да говорите Истината, това са все още материални работи. Например вие сте хлебар, продавате някому хляб и този човек ви пита: Пресен ли е хлябът? – Пресен е. Тъй щото, да кажеш, че обичаш някого, това подразбира да имаш го-

товността и разположението да говориш с него искрено, чистосърдечно, да го приемеш дома си поне за две-три вечери, да го нагостиш добре и т.н. Ако това чувство на обич не може да се прояви отвътре навън и мислите на хората не могат да действат.

Много от съвременните културни хора са слезли до най-ниското положение, вследствие на което се намират в противоречие със себе си. Каквото и да правят, в края на краищата те казват: Ние все ще умрем един ден и всичко ще се свърши с нас. Като се натъкнат на някой въпрос за разрешение, те казват: Този въпрос не е за нас. Като дойдат до въпроса за Господа, те пак казват: Дали съществува или не съществува Господ, това ни най-малко не ни интересува. Като дойдат до въпроса за женитбата, те казват: За нас е важно да се оженим, а за каква жена ще се оженим и какви деца ще имаме, това не ни интересува. Каквито Бог даде, такива ще бъдат. Да, но тия хора трябва да знаят, че в женитбата има и тъжни работи. Тогава какъв смисъл има такъв живот? Да се разсъждава така, то е все едно човек да се намира в положението на старите турци, които имат обичай да женят младия, без той да знае коя ще бъде неговата избраница. Младият, като знае този техен обичай, казва на своите близки: Щом искате, оженете ме. При това, той очаква, че те ще му изберат млада и красива мома. Един турски бей се оженил според този обичай именно, и неговата избраница трябвало да си свали булото едва след оженването си. По този случай тя запитала своя мъж на кого да се показва и на кого да не се показва. Той ѝ казал: Показвай се на когото искаш, но само на мене не се показвай! Защо ѝ казал така? – Защото тя била много грозна. Питам: На какво се дължи нещастieto, което сполетяло този турчин? То произтича от обичаите, които съществуват в живота.

Според обичаите на турците този човек нямал право да си направи свободен избор. Понякога и ние се намираме в същото положение: речем да се покажем пред хората, но с това създаваме и на себе си, и на тях нещастие. Затова и ние трябва да запитваме: На кого да се показваме и на кого да не се показваме? Обаче при такъв въпрос и на нас ще отговарят: На когото искате се показвайте, само на нас не се показвайте. Ти имаш една свещена идея в себе си и такъв, какъвто си грозен, запитваш: На кого да се показвам? Тази идея ще ти отговори: На когото искаш се показвай, само на мене не се показвай. Най-последно ти се чувстваш нещастен и казваш: Аз съм човек без идеи. Питам: На какво прилича човек без идеи? Или, на какво прилича човек, когото идеите напускат? Той прилича на жена или на мъж, които са напуснати – жената от мъжа си, а мъжът от жена си. Той прилича още и на жена вдовица или на мъж вдовец. Обаче не е правилно да съществуват в света вдовици или вдовци. Да съществуват вдовици и вдовци, това е аномалия в живота. Според великия закон на живота, нито жена без мъж може, нито мъж без жена. Казвате: Господ дал, Господ взел. Не е така. Човек не трябва да бъде нито вдовец, нито вдовица. Ако децата на някоя майка измират, това не е по волята Божия. Какво представя дом без деца?

Сега, като говоря така, не трябва да се взима само външната страна на тия думи. Вие трябва да ги разглеждате в техния духовен смисъл. Децата представят нещо хубаво в живота. Защо? – Защото децата създават най-хубавите неща. И те представят известна интелигентност от себе си. Те са тактични, знаят как да постъпват с родителите си. Често виждате някое дете да влиза в стаята на баща си. Бащата пише, работи нещо, а то дойде полека при него, приближи се, целуне го и седи, чака. Какво чака това дете?

То знае, че баща му е купил кутия с локум и ще получи едно локумче. И наистина, бащата ще му даде едно локумче. Като получи локумчето, детето си излиза. На другия ден пак отива при баща си, целуне го и чака. Така прави то всеки ден, докато кутията с локумите се изпразни. Щом кутията се изпразни, и детето престава да влиза в стаята на баща си. Защо? – Локум няма в кутията. Като пристигне нова кутия с локуми, детето пак започва да посещава баща си. Тези неща са обикновени наистина, материални работи, но те стимулират човека в неговия път. Докато му трябва локум, той и при баща си ходи, и на църква ходи, и на Бога благодари; щом кутията се изпразни, и той престава да ходи при баща си, престава да ходи на църква и на Бога вече не благодари. Казвате: Какво трябва да правим? Напълнете кутията с локум и с бонбончета, и бащата ще бъде посещаван от децата си, и църквите ще бъдат пълни с богомолци, и на Бога ще се благодари. Ето философия, която трябва да се приложи в живота на хората. Църквата представя човешкото сърце, което трябва да се отвори.

Съвременните хора са много невежи. Те мислят, че като излъжат някого, ще придобият нещо. Не, срещне ли ви някой човек и ви запита нещо, кажете му Истината. Този човек ви пита например: Кой е пътят за село Раднево? Ти не знаеш пътя за това село. Но не искаш да се изложиш, че не знаеш и объркаш човека. Щом не знаеш пътя, кажи си Истината. Ако пък искаш да му послужиш, намери някой човек, който знае пътя и го помоли да му послужи. Или пък тръгни заедно с него, да търсите пътя за това село. Вземете работата му присърце, като ваша. Ако човекът, който се е заблудил в пътя, е умен, всеки ще бъде готов да му помогне. После срещате един беден човек и той веднага започва да ви разправя за своето нещастие, за да го съжалите. Ис-

тински бедният е умен човек. Още като ви срещне, той веднага ще ви предложи своя труд. Ще вземе мотиката заедно с вас и ще се опретне на работа. Като свърши работата си, ще се усмихне, с което ще покаже своята добра воля, че всякога е готов на работа. Тогава и този, при когото е работил, ще се усмихне ще му благодари и добре ще го възнагоди. И двамата са умни хора, а умните хора всякога могат да се споразумеят. Бедният човек ще каже: Знаеш ли, защо съм дошъл при тебе? Три дни съм гладувал. – Радвам се на този случай, защото той те застави да дойдеш при мене, да се запознаем и да завържем добри, приятелски отношения. Сега вземи мотиката, да ми покажеш разбираш ли от това изкуство. Той взема мотиката и аз взимам мотиката; аз му показвам, че разбирам от изкуството да обработвам земята, но и той го познава. Казвам: Докато не научим езика на мотиката, т. е. езика на работата, ние няма да станем хора.

Някой казва: Аз не обичам черния труд. Ние не говорим за черния труд, но за работата. В работенето с мотика има известни закони за възпитание на младото поколение. Който не разбира тези закони, и аз съм съгласен с него, че няма по-тежка, по-грозна работа от работенето с мотика. Да работиш цял ден с оралото или с мотиката, това е наистина черен труд; това е труд, който огрубява хората. Затова именно днес всички селяни бягат в градовете и казват: Дотегна ни този черен труд, тази тежка, непоносима за силите ни работа! Който разбира законите обаче, той ще намира в този черен труд, както някои го наричат, нещо особено, някаква особена философия. Всяка тревица, всяко дръвче, които израстват, представят проводник на Божествената интелигентност. Съзнаете ли това, всеки от вас ще се заеме да ограда, да запази всяко новоизрасло стръкче, да му даде условия да цъфне и да даде плод. След време това

стръкче, което е станало голямо дърво, ще каже: Много ти благодаря, че беше така благороден да пожертваш 1 – 2 часа от времето си за мене! Аз ще ти се отплатя, като ти дам възможност да се почерпиш от мене колкото енергия имам, било като топлина, било като храна и т.н.

Питам: Знаете ли, какво представят всички цветя и плодни дървета, които ви обикалят? Те представят синове и дъщери на ангелите. Те са слезли от Небето с единствената цел да помагат на съвременното човечество. Тъй щото, децата на ангелите днес стават жертва за подигането на падналото човечество. И след всичко това ще дойде някой и ще каже: Дайте ми една брадва да отсека това дърво! Не е така, приятелю. Ти ще вземеш едно дърво, ще го отсечеш, ще го изгориш, но ще знаеш, че и ако днес хората страдат толкова много, това се дължи на изсичането на горите. Всички изчезнали култури се дължат все на изсичането на горите. Защо например в Сахара няма никаква култура? В растенията се крие известна енергия, без която нито животинското, нито човешкото царства могат да прогресират. От това гледище именно обработването на земята е необходимо за хората. Без растенията няма никакъв прогрес. Човек трябва да работи земята дневно поне от 2 – 10 часа и след това да разпусне воловете си на свобода. Колко килограма жито трябва на човек! Не е нужно човек да има пълни хамбари с жито. При това и земята има свои особености. Тя казва на хората: Доста вече сте ме мушкали със своите лопати и мотики! Какво искате от мене? Кожата ми съдрахте вече! Вие казвате: Земята се радва, когато я копаем. Не, земята не се радва, тя не е доволна, когато хората я копаят и орат повече, отколкото трябва. Тя не обича много да я разорават. Ако хората обработват земята за прогреса на човечеството изобщо, тя е доволна, но

ако се оре и разкопава с цел за разбогатяване, тя не иска да страда. Съвременните хора не искат да се убедят в това, но милиони хора изплащат тази своя неразумност, като пълният гробовете. Със своя живот те изплащат неразумността си. Следователно време е вече да се впрегне човешката интелигентност на работа, за да може той да се освободи от чрезмерния труд. Казвате: Ние трябва да бъдем богати и затова трябва да работим повече. Вярно е, че богатството дава условия за развитие, но затова се изисква разумност. Само разумният човек може да използва добре своето богатство.

Сега ще направя аналогия между растителността в Природата и растителността в човешкия организъм. Човек трябва да живее добре! Защо трябва да живее добре? Добрият живот представя растителността в човешкия организъм. Следователно, от това гледище, човек постоянно трябва да върши добри дела, както земеделецът постоянно трябва да седи семена в своята градина, ако иска да придобие богатства. Добрите дела представят горите в човека, които привличат влага, необходима за неговия растеж. Те не могат да спасят човека, но му дават условия за развитие. Така седи въпросът в научно отношение. Тъй щото, ако някой иска да знае какво представят добродетелите в морално отношение, той трябва да има предвид, че те са нещо подобно на растителността. И тогава, ако в морално отношение се изсекат горите в човека, каква култура ще има той? – Никаква култура.

Следователно първото нещо, което се изисква от всички добри хора, е да насаждат гори. Щом горите се насаждат и запазват, след тях ще се явят изворите. Засега Земята е доста суха. Някой казва: Сърцето ми е студено. Какво означава студеното сърце? Това показва отсъствие

на гори. Места, дето няма гори, там климатът е студен, суров. Същото нещо се забелязва и в характера на човека. Когато няма гори, растителност в човека и характерът му е студен, суров. Когато срещнем някой груб човек, ние казваме, че горите в този човек са изсечени. Какво трябва да се направи тогава? Трябва да се подобри състоянието на неговите морални гори. Когато се отсекаат горите в моралния живот на човека, неговото лице се деформира. Щом човек престане да върши добро, престане да дава и да взима, и тогава настава деформиране на неговото лице. Брадата му, която представя нещо велико, започва да полягва малко навътре. Вдлъбнатината, която се намира на брадата, показва устойчивост в човешките чувства. Такъв човек е издръжлив в чувствата си. Нечистите мисли в човека представят порои вода, които се стичат от височините и падат по брадата, като по този начин измиват и отнасят всичко, каквото намерят по повърхността ѝ, вследствие на което тя постепенно полягва навътре. Тинята, всичката пръст, която представя добри условия за растителността, постепенно се измива и остават само камъни. След няколко поколения от брадата на този човек т.е. от тази местност остават да стърчат само няколко чукари. Тогава казваме, че този човек се е деформирал в лицето си. При изсичането на моралните гори и скулите на лицето започват да изпъкват навън, а страните хлътват навътре. Носът също така се деформира. Някой казва: Не зная, защо скулите ми са изскочили навън. – Защото горите ти са изсечени. У някои хора пък в такива случаи носът се пречупва или скъсява; челюстите започват да се издават навън като у животните; черепът спада надолу; челото постепенно се изгубва и този човек се прегърбва и казва: Тежък е животът ми! Щом центърът на тежестта на

човешкия мозък mine отзад на главата, и животът на човека става тежък; щом центърът на тежестта mine отпред на главата, животът на човека става лек. Това нещо може да се подложи на научен опит. Който казва, че животът е тежък, той може да прекара теченията от задната част на мозъка си в предната част и по този начин да измени своите състояния. Измени ли състоянията си и животът му става по лек. Понякога електричеството и магнетическото течение в организма вървят перпендикулярно на гръбначния стълб, вследствие на което става силно сътресение в мозъка. Това се забелязва у хора, които като ходят, удрят силно на петите си. Токовете на обувката у такива хора са много изядени и такива хора обикновено биват неврастеници. За да не удря силно в петите си, такъв човек трябва да познава законите на ходенето. Злото не е в изждането на токовете, но това ходене става причина за големи разстройства в нервната система.

„Давайте и ще ви се даде!“ Въз основа на този закон и ученикът трябва да дава на учителя си, за да бъде от него научен. Когато отивате при някой банкер, вие трябва да му дадете нещо от себе си, ако искате и вие да получите нещо от него. Сега Природата насила заставя хората да дадат онова, което те не искат. Страданията ще ги заставят да дават. Въпреки това те се питат: Защо страдаме? Ако не искаш да страдаш, трябва да дадеш, защото хамбарът ти е пълен. Някой има 100 – 200 милиона лева. Нека даде част от това богатство и на други хора. Не е въпросът да раздаде всичкото си имане на бедните, но поне излишното. Ако пък има и богат ум при това, нека впрегне ума си в работа, да направи една фабрика, едно училище или един чифлик, чрез който да създаде работа на много хора. Това е правилният начин на даване.

Съвременните учени трябва да намерят един метод за правилното възпитание на младото поколение. Много от учените искат да приложат старите методи, но с тях нищо не може да се постигне. Със старото е ликвидирано вече, невъзможно е да си служим с него, невъзможно е връщане назад. Условията, при които се намираме днес, не позволяват вече връщане към старото. Всяко връщане към старото ще внесе смут в целия живот. В съвременните учени хора се заражда желание да се подмладят. Има един правилен, естествен път за подмладяване. Съвременната медицина, например, прави опити за подмладяване с присаждане на някаква жлеза, но това е временно средство. След това човек пак остарява. Истинското подмладяване седи в това, да влезе човек във връзка с целокупния живот. Това вече не е подмладяване, но стимулация. Бащата и майката не трябва да гледат на децата си като на средство за прехрана, да мислят, че на старини ще живеят на техен гръб. Казвам: Синовете и дъщерите са разумни души, които са дошли да живеят при родителите си, не да ги поддържат, но да изпълнят известни закони, да разрешат известни задачи. Ако те доброволно, от Любов, от съзнание помагат на родителите си, това е благо за самите тях. Същото може да се каже и за държавите. Те не са създадени от хората, но са творение на Бога. Когато една държава се създава и тук виждаме същия закон. Ето защо, всяка държава, която не се подчинява на Божия закон, тя се заличава. Когато един дом не се подчинява на Божия закон и той се заличава. Когато един човек не се подчинява на Божия закон и той се заличава. Отде се заличава. – От лицето на Земята. И когато един учен човек не се подчинява на разумните закони, по които мисълта се развива, и той се заличава. Това не значи, че той не трябва да мисли, но нека да бъде искрен,

да се занимава с положителната мисъл. В положителната мисъл се заключава Истината, а Истината не може да се отрича. Да отречем Истината, това значи моментално да умрем. Дали има Истина в света, дали тя може да се отрича или не, това е опитал един от съвременните учени. Той свикал голямо събрание от хора и започнал да отрича Истината, да отрича Вселената, да отрича Бога и всякакъв смисъл в живота, като добавил: Ако наистина съществува някаква сила, ако съществува Бог, нека ме порази в този момент! Едва изрекъл тези думи и той наистина паднал на земята мъртъв. Американските вестници веднага изнесоха този важен факт пред американската публика. Не само един американец умря, но много хора пострадаха като отричаха Истината и съществуването на Бога. От тогава много американци станаха внимателни. Много пъти човек може да се отрече от Бога, но при това отричане случва се някога и да умре. Питам: Ако се отречете от Бога, от Истината, от Висшата интелигентност и разумност, кому ще служите тогава?

С това аз искам да ви дам едно изяснение, та да се откажете от старите възгледи на живота. Съвременният човек трябва да се откаже от своите стари разбирания и възгледи за нещата. Преди всичко той трябва да се заеме с изучаването на своя мозък. Човек трябва да изучава своите състояния, както и енергиите на своя мозък, за да може правилно да ги трансформира. Когато човек е гневен, сърдит или неразположен нещо, той трябва да знае, че това гневно състояние се дължи на енергия, събрана около ушите, в задната част на главата и той трябва правилно да разпредели, да трансформира тази енергия, да не стане някакъв взрив. Ако не успее да я трансформира, още този ден той ще се скара или с жена си, или с децата си, или със слуги-

ните си. Затова, разгневи ли се, нека влезе в стаята си, да се съсредоточи и по някакъв начин да трансформира тази енергия. Тя може да се впрегне в работа и разумно да се използва. Че се е разгневил човек, в това няма нищо лошо, но то показва, че Марс го е посетил и му казва, че трябва да воюва. На, той не трябва да воюва с близките си, но да воюва със злото в себе си. На другата сутрин пък го посетил Сатурн и този човек става подозрителен, страхлив, започва да се съмнява във всичко и очаква най-голямото нещастие. Още като върви по пътя, той започва да мисли, да не би някой да го срещне, да го убие или пък да го сполети някакво нещастие. У българите има много суеверия. Например, когато някой селянин тръгва рано сутрин на работа и срещне поп, той мисли, че ще му се случи някакво нещастие или пък работата му няма да върви добре и се връща дома си. Питам този селянин: Защо се връщаш от пътя си? Той ме пита: Тебе срещал ли те е поп? – Не ме е срещал. – Тогава нищо не знаеш. Казвам: Ти трябваше да излезеш или преди да е тръгнал попът от дома си, или след като замине той. Други пък вярват, че ако срещнат пълна кола с дърва или човек с пълни кофи вода, това е на добро. По този случай псалмопевецът казва: Чакайте да мине злото, да минат лъжливите числа, да минат нещастията, че тогава да излезете от дома си. Умният човек предвижда нещастията. Ако минава през някоя гора, дето има разбойници, той веднага схваща, че му се готви някаква засада и затова минава от друг път или се обръща към Бога с молитва: Господи, моля Ти се, отпрати тези хора по друг път, защото работата им не е тук. Нека отидат при някой богат човек. Мнозина мислят, че молитвата не е работа. Важна работа е молитвата; тя може да допринесе много нещо на човека. Да се молиш, това е работа; да любиш, това е рабо-

та; да мислиш, това пак е работа. Музиката, науката също така са работа. Който работи, той може да бъде свободен. Който не работи, той пък е всякога роб. Защо човек става роб? Защо го затварят в затвора и му турят пранги на краката? – Защото не знае да люби. Някой казва: Дотегна ми вече да любя. Казвам: Ти още не си любил. Да любиш, значи душата ти да се разцъфти като цвят, на който да накацат Божествените пчелички и да започнат да събират мед. Казвате: Много се радваме! – Щом се радвате, вие трябва да давате. Забележете например, когато пъпешът узрее, той отдалеч още започва да мирише. Това показва, че той обича да дава. С миризмата си той привлича, готов е да дава. В това отношение динята е много горделива, тя още не е научила закона на даването. В културно отношение пъпешът седи по-високо от динята. Той отдалеч вика: Аз съм узрял вече, давам ви своя плод. Елате да ме отрежете. Като ме отрежете, всичко можете да направите с мене, но искам семето ми да запазите, да го посадите отново в земята. Понеже динята е горделива, и да узрее, тя никому не съобщава. Тя казва: Който ме намери, може да ме отреже, ако никой не ме намери, аз ще остана на корена си. Хората, като не знаят това, казват, че динята е по-скромна. Не, тя е по-слаба в културно отношение.

Казвам: От всички растения, от всички извори ние можем да извадим морал. Светът е пълен с образци, които могат да дадат някакъв морал на хората. Като наблюдавам проявите на съвременните хора, казвам: Колко много още има да живеят и да се учат хората, докато дойдат до Божествения морал, докато придобият будно съзнание! Колко внимателен трябва да бъде човек, когато отива до някой извор! Той трябва да следи, да не стъпче и най-малкото листенце на цветята около извора. Освен това, той не трябва

ва да бърза да пие от водата му, но да се огледа, да види какво направление има тази вода, дали тече от изток или запад, дали от север или от юг и като се увери в доброто разположение на този извор, тогава с благоговение да се приближи и пие от водата му. Много от болестите на съвременните хора се дължат на това, че като пътуват някъде из планината, изпотени пият студена вода; или както са били натоварени с някаква тежка, лоша мисъл, набързо пият студена вода. Пият ли вода в такова състояние, те непременно ще се разболеят или ще ги сполети някакво голямо нещастие. Пийте вода от извори, които са изложени на юг, а не на север. Южните извори са пълни с живот. Може да се пие вода и от северни извори, но само при специални условия. В България има извори, които действат добре на хората. Те са опитвали това нещо. Всеки учител може да направи ред опити в това отношение, за да потвърди истинността на думите ми. Учителят може да изведе около 50 – 60 деца в някоя планинска местност, при някой хубав, чист извор и там да прекара няколко часа. Като се върне, той ще забележи, че и в най-непослушните деца е станало някакво преобразование, макар и несъзнателно. За да се доберат до тази положителна наука, хората трябва да познават себе си. Те трябва да познават всички промени, които стават в техния живот, както и всички промени, които стават в тялото им. После те трябва да разбират доколко техните устни са възприемчиви към енергията на живата Природа. Забележете, има хора, които постоянно си свиват устните, човек трябва да държи устните си свободно, да не ги свива. Свиването, изкривяването на устните, на устата говори за някаква аномалност в организма. В това отношение учителите трябва да следят зорко върху своите ученици. Защо? – Защото в свободното и естествено държане

на устата се крие правилното възпитание на децата. Ще видите хора, които се почесват тук-там, бъркат в ушите си и т.н. Изобщо, много хора правят движения, които не са правилни и носят лоши последствия за тях. Човек трябва да прави хармонични и съзнателни движения. Например, ако човек пипа главата си с втория пръст, показалеца, от този пръст излиза енергия на благородство, която може да възбуди съответна енергия и импулс в самия него. Тъй щото, трябва да има съответствие между импулсите на самия човек и енергиите на неговите пръсти.

Като говоря тези работи, мнозина ще кажат, че това е суеверие. Не, това са научни данни, които могат да се проверят. Много от съвременните учени поддържат, че човек може да се възпитава чрез физически упражнения. Питам: Как може чрез физически упражнения да се въздейства на човека и в морално отношение, когато той преди всичко не може и не знае как да държи ръката си? Някой започне да съчинява някаква поезия и не знае как е правилно да постави ръката си върху хартията. Как е възможно да напише хубава поезия, ако той не знае как да постави ръката си? Или как е възможно цигуларят да свири хубаво, ако той не знае как да държи лъка на цигулката си? Ръката на писателя и на цигуларя трябва да бъдат съвършено свободни. Истинският цигулар не трябва да стиска силно цигулката си с брадата. Ако цигуларят е майстор, цигулката му ще прилепне добре и естествено до брадата му, и ръката ще се движи свободно. При свирене на цигулка има две течения, едно нагоре и друго надолу, които течения цигуларят трябва да уравни. Ако тези две течения са правилни, тогава и съзнанието на цигуларя ще бъде будно; ако те не са правилни, съзнанието му няма да бъде будно. Ако цигуларят няма будно съзнание, той силно ще притиска

цигулката до брадата си, но тогава ръката му няма да бъде свободна в движенията си.

Казвате: Какво ни интересува въпросът за цигулката и за цигуларя? Говоря ви за цигулката и за цигуларя, защото ги уподобявам на хората и на техните отношения. Имате приятел, когото държите като цигулка до себе си и казвате: Той трябва да бъде под мое влияние! Какво разбирате под думата „влияние“? Влиянието е закон, който се отнася до висшето съзнание. Може да упражнява влияние върху някого само този, който води чист и свят живот. Не води ли такъв живот, той може да събуди в хората само известни стимули, но не и влияние. Влиянието носи най-великите неща в света. Всеки би желал да му повлияят добрите, великите хора. Като отидете на планината, там ще ви повлияят дърветата, цветята, изворите, върховете, светлината и т.н. Влиянието в живота не може да се избегне, но поне да е добро. В светлината има възвишен морал, добро влияние, понеже чрез нея се изразява мисълта на възвишените същества. Любовта пък на възвишените същества се изразява чрез топлината. Следователно, в онези елементи, които не разбират Любовта, се образува силно горение, вследствие на което някой път температурата се подига на хиляда, на две, на три и на повече хиляди градуси. Според съвременните учени кои са причините за повишението и за понижението на температурата? Аз няма да се спирам върху въпроса за промяната на температурата. Това спада към друга област. Едно е важно обаче: горение без изгаряне носи живот, горение с изгаряне носи смърт.

Христос казва: „Дайте, и ще ви се даде“! В живота кой дава? – Майката дава, бащата дава, учителят дава, Слънцето дава, изворите дават, горите, дърветата дават. От тяхние ще научим закона за даването. Първото нещо в живота

на човека е да се научи той да дава, но не безразборно. Като видя един карамфил и го помириша, аз изпитвам голямо удоволствие, нещо приятно лъха от него. Значи той дава нещо от себе си. И при най-лошо настроение, като се помирише карамфил или друго някакво цвете, неразположението изчезва. Аз бих препоръчал на всички да си насадите по едни карамфил в саксийка, че като сте неразположени да го помирисвате. Този карамфил ще ви каже: Не бързайте, не се безпокойте, въпросът ви ще се уреди. И аз така разрешавам въпросите на своя живот. Казвам: Нека младите моми и момци се кичат с карамфили, но не откъснати, а живи, поставени в малки саксийки. Ще кажете, че това не е модно. Тази именно е последната мода. При това, в този карамфил има живот, той не е откъснат от стъблото си. Като го поносите на гърдите си ден-два и той ще бъде доволен, и вие ще бъдете доволни. Щом прецъфти, на другата година пак ще цъфне. Какво правят днес с младите булки? Турят на главата им венец от откъснати цветя, дадат им в ръката букет от откъснати цветя и след това искат да бъдат щастливи. Цветята, поставени на главите им, казват: Както ние ще увехнем след няколко часа, такъв ще бъде и вашият живот. Ние не сме и за изкуствените цветя. Ако направите нещо или ако приложите нещо в живота си, нека то бъде такова, в което да има живот. Нека носят на младите булки саксии с карамфилчета и с рози, а не откъснати цветя. И ако през целия си живот младата булка може да запази всички цветя, които са донесли на сватбата ѝ, каквото да пожелае тя, каквато работа и да започне, във всичко ще има успех. Такова трябва да бъде възпитанието на младото поколение!

„Дайте, и ще ви се даде“! Ако ние не даваме, ще се деформираме. Ако пък се научим да даваме правилно, ние

ще дойдем до онзи вътрешен правилен строеж, коренно да преобразим себе си. Сега, като наблюдавам съвременните хора, аз се чудя защо се плашат. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви помогна!“ Казано е още: „Прославете ме и аз ще ви прославя!“ И наистина, ако някой е лишен от Мъдрост, да проси от Бога. Например има студенти, които професорите им постоянно ги късат, не могат да си издържат изпитите. Защо ги късат? – Понеже нямат вяра. Има един вътрешен разумен закон, който е свързан със съществата на вярата. И ако човек спазва този закон и се ръководи от него, той ще може да разреши много въпроси, които го смущават; той ще може да подобри състоянието на своя ум и на своята памет. Съвременните хора не са добре в това отношение. Казват за някого, че имал силна памет. Ако наистина този човек има силна памет, нека каже де сме се срещали с него преди две хиляди години. Ще каже, че това е от много далечно минало. Питам: Как може да се нарече тогава силна памет тази, която не може да помни неща, станали преди две хиляди години само? Значи най-първо ние трябва да възкресим в себе си красивата памет на доброто, та като срещнем един човек, веднага да си обясним защо го обичаме или защо имаме неразположение към него. Ако го обичаме, трябва да си припомним всички обстоятелства на миналите животи, които ни свързват с тези хубави чувства; или пък, ако имаме неразположение, да си спомним всички обстоятелства, които са създали това неразположение и да разберем как можем днес да поправим тези отношения. С такава силна памет човек ще може да изправи не само своите лоши отношения с хората, но ще може да помогне и на другите. Красивото в религиозния, в духовния живот на хората е да се отвори живота на миналото, на настоящето и на бъде-

щето, т.е. да можем едновременно да живеем в миналото, в настоящето и в бъдещето. Затова и Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде“!

Казвам: При възпитанието на децата съвременните учители трябва да започнат с елементарната геометрия. Изобщо, децата обичат геометрията и ако учителят може нагледно да ги запознае с много основни положения в живота, той ще може и да насади между тях истински морал. Всяко дете има в душата си написан морал, който седи като скрита сила в него. Моралът е съвкупност от строго определени положения, в които се крият разумни сили, които чакат времето за своето развитие. Да се стремим към този морал, това подразбира да отворим вратата, отдето разумните същества могат да дойдат и да ни упътват. Затова се казва в Писанието: „С каквито дружим, такива ставаме“. Каквото и както мислим, такива ставаме. Като четете Посланията, какво разбирате под думата „послание“? Под думата „Послание“ се разбира миналото, в което е вложено всичко онова, което е служило за щастието и нещастieto на човечеството. И ние трябва да се освободим от лошото минало. Всяка мисъл, която спъва човека в неговото развитие, тя е едно послание; всяка мисъл, която го подига, и тя е едно послание. Всяко неприятно чувство, което спъва човека, това е едно послание; всяко възвишено чувство, което го повдига, пак е едно послание. Какво трябва да се направи с една мисъл или с едно чувство, които спъват човека? Той трябва да ги хване с щипци като нещо отровно, вредно за него, и да ги изнесе вън от своята градина. Това не значи, че трябва да се унищожат, но да се изхвърлят навън. Такава мисъл или такова чувство представят прасета, които непременно трябва да излязат вън от градината на човешката душа. Те нямат право да се настаняват в душата

на човека и да препятстват на неговите красиви стремежи. Например, вие четете философията на Шпенглер, който казва, че европейската култура вече залязва. Питам: Какво ще дойде след този залез? Ние знаем какво наставка след залеза. След залеза винаги настъпва почивка. Залезът на една култура е начало на друга култура. Изгрев и залез са два процеса, които вървят последователно. Значи в тях има смяна. И изгрев, и залез същевременно са две състояния. Като се казва, че европейската култура залязва, това подразбира, че тя е изхарчила всички морални припаси, които е имала на разположение, и сега не може да ги набави, по-неже върви по един крив, неестествен път на развитие.

Сега, като се говори за благоприятни условия за развитие на народите, всички европейци, главно англичаните, казват, че бъдещето е на славяните, които изхождат от Русия, макар че те не гледат с разположение на нея. Един англичанин казва: Ние, западните народи, сме станали много безчувствени. Бъдещето е на славяните. Защо именно бъдещето е на славяните? Той изнася следния факт: в едно село, в една руска губерния, обвинили една бедна жена вдовица с четири деца, че запалила къщата на един богат помещик. Осъдили тази жена на доживотен затвор и я изпратили в Сибир. Научил се за това един беден, млад човек, който нямал нийде никого: нито баща, нито майка, нито жена и си казал: Аз нямам никого в този свят. Моят живот няма смисъл. Ето, тази жена е майка на четири деца, които се нуждаят от нея, а сега тя лежи в затвора. Той отишъл в съда и казал: Аз съм извършил престъплението, за което осъдихте бедната вдовица. Аз запалих къщата на богатия помещик. Тогава съдът решил да освободи жената, а младият човек да се изпрати в Сибир на доживотен затвор. Обаче след години се оказало, че нито вдовицата

била виновна, нито този млад човек. Защо се пожертвал той? От съзнание, от разбиране на положението, в което се намирала тази жена с четири деца. След години пред един свещеник се явил истинският престъпник и се изповядал, че той е запалил къщата на помещика. Потърсили тогава младия човек в затвора, да го освободят, но се оказало, че е той вече се е поминал. Вдовицата обаче и до това време била жива, останала да изгледа своите малки деца.

Питам: Какво заключение може да се извади от този пример? – Че в новата култура се изисква самопожертване. Казвате: Ние се жертваме за отечеството си. Мислите ли, че такова пожертване е истинска жертва? Да се пожертва човек на бойното поле, това е насилие, а не жертва. Аз бих желал хората да отиват на бойното поле да се бият доброволно, а не по закон. Нека държавата разчита само на тези, които доброволно отиват на бойното поле. От идейно гледище от всички се изисква жертва, но доброволно дадена.

И тъй, бъдещето е на славяните. В този смисъл славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи, защото културата на западните е култура на насилие. Значи, време е да се даде място на Истината. Някой казва: Трябва да уредим живота си! Не, хората трябва да придобият Истината, а не да мислят за уреждане на живота си.

Придобият ли Истината, и животът им ще се уреди. Намери ли се Истината, човек ще разбере, че в света съществува само една сила, която управлява. И тогава той трябва да подчини волята си на тази Висша воля и разумност. Не се ли подчини на волята Божия, неговата воля ще бъде раздвоена: от една страна ще бъде добра, а от друга страна – лоша. Обаче в Природата не е така. В Природата зла воля не съществува. Да се говори за зла воля, това подразбира да се реагира срещу волята Божия. Когато хората

противодействат на волята Божия, те създават злото. Иначе, само по себе си, злото не съществува. Съвременните хора имат неправилно понятие за злото. Да се мисли, че злото съществува като сила в Природата, то е все едно да се мисли като онези хора, които като пътуват в пустинята, дигат прах с краката си и казват, че цялата местност зад тях и пред тях е само прах. Не, това е криво схващане за нещата. Ако съвременните хора, по закона на жертвата, се отрекат от своите лични желания и започнат да дават, в тях ще настане вътрешен мир; и там, дето са мислили, че Природата е мъртва, тя още живее; там, дето условията са били най-лоши, растителността веднага ще се поправи и всичко ще започне да расте и да се развива правилно. Само по този начин сърцата на хората ще се облагородят. Писанието казва: „Бог държи сърцата на всички хора“. Ако е така, не могат ли всички хора да отворят сърцата си? Щом сърцата на хората са затворени и корави, това показва, че те са причина за това. Да ходиш в църква, това още не е даване; да направиш едно добро дело, това още не е даване. Това е само временно разположение на душата. Важно е обаче да знаеш какво е твоето отношение към Бога. Когато говоря за Бога, за отношенията на душата към Първата Причина, аз имам предвид съзнателния живот, който се проявява в човека. В това отношение целият Космос не е нищо друго освен израз на човека. Като се говори за ангелите например, трябва да се знае, че те са разумни същества, подобни на хората, с тела приблизително като техните, с тази разлика само, че те нито се женят, нито се размножават, нито се раждат, нито умират. Сега, каквото и да ви се говори за ангелите, вие ще си съставите крива представа за тях. Те са разумни същества, които седят по-високо от човека. Когато ангелът се храни, той използва всичко, което е приел

като храна в себе си и от нея не остава никакъв излишък. При това те ядат много малко, понеже познават добре всяка клетка на организма си и съзнателно се разговарят с тях.

Ангелът има грамадни знания и възможности, каквито човек засега още няма. Един ангел мисли и с краката си, така както и с главата си. От наше гледище ангелът ни се представя като сфера, но всъщност не е сфера. От центъра на тази сфера излизат безброй светли лъчи, които представят неговата разумност, неговата интелигентност. Сферата изразява съвършения живот, формата, която имат хората, говори за тяхното несъвършенство. Засега ние сме в квадрата, а квадратът показва великата мярка на Правдата, която изучаваме в живота си. От квадрата ще минем в петоъгълника, после в шестоъгълника и най-после в триъгълника, дето е Бог. Значи квадратът представя абсолютната Божия Правда. Той е място на труда. Като минем през всички степени на труда, ще влезем в свободата. Ето защо, като се знае това, не трябва да се плашите от страданията в живота, но трябва да работите. Ще дойде ден, когато ще се справите и със страданията. Трябва ли да се дават примери за страданията на хората и за резултатите от тези страдания? Най-великите хора в света са страдали най-много. Обаче след като са работили усилено върху себе си, те са преодолели страданията.

Ще ви приведа един пример за страданията на един американски студент, да видите какво всъщност представят страданията, бил млад, красив момък, обичал една от своите състудентки в университета. Докато го обичала и тя, той имал разположение да работи, да учи, имал импулс в живота си. Един ден обаче, тя решила да го изпита. Написала му едно писмо със следното съдържание: От сега нататък аз те напускам. Ти не си за мене. Потърси друга

някоя мома, която да те обича. Като получил това писмо, младият момък изведнъж посърнал: животът му изгубил смисъл, науката – също и каквото започвал да учи или да работи, намирал, че няма защо и за кого да учи и да се развива. Започнал да ходи чорлав, със скъсани обуца, недобре облечен – с една дума съвършено се напуснал и отчаял. Два дни след това тя му написала: аз исках само да те изпитам. Ти си пак моят обичан. Щом получил това писмо, той отново заживял с радост и осмислил живота си. Такова нещо са страданията в живота на човека. Докато човек страда, и животът му няма смисъл; щом страданието го напусне и животът му се осмисля. Страданието е първото писмо на момата. Радостта е второто писмо на момата.

Питам: Де се крие магическата сила на второто писмо, т. е. на радостта в човека? Магическата сила на второто писмо се крие в думите: не се обезсърчавай, аз исках само да те изпитам. Той повярвал и веднага се насърчил. Не трябва ли да имате и вие такива отношения към Бога, каквито този студент имал към своята състудентка? Ти си посърнал, обезсърчил си се в живота, не знаеш какво да правиш. Казвам: Повярвай, че Бог те обича, и веднага се насърчиш, ще се изправиш. Повярваш ли, че никой не те обича и веднага ще се свиеш. Преди всичко, при вас трябва да дойде една разумна душа, която да ви обикне, за да се почувствате мощни и свободни. Дето има горение, там има и Любов. Любовните работи стават все из горите, дето има ядене и пиене. Като говоря, че любовните работи стават из горите, аз не разбирам, че които се обичат, там трябва да се крият, нито пък считам, че в горите се крият разбойниците. Под думата „гора“ аз разбирам място, дето се развива и расте най-красивият живот. Да те обича някой, това значи де те срещне една разумна душа и да ти помогне, и то в та-

къв случай, когато ти се намираш в най-голямо отчаяние. Представете си един баща, човек с четири деца, останал без всякаква служба, ходи гладен, бос, търси прехраната си. Отиде на едно място, изпъдят го; отиде на друго място и от там го изпъдят. Най-после той отива в гората, отчаян, обезсърчен, не знае какво да прави. Започва да се моли на Господа: Боже, на Тебе само ми е надеждата. Казано е, че Си Любов. Помогни ми по някакъв начин! След малко той среща на пътя си един човек, който влиза в положението му и му помага. Из американския живот има много такива примери.

Ще ви приведа един от тези примери, да видите какви са резултатите на вярата и на справедливостта. В един американски град живял един беден, но много честен и вярващ човек, който бил работник в една от тамошните големи фабрики. Той минавал между всички за много ексцентричен човек, защото имал обичай, като влезе в стаята си, да отвори прозореца и да се моли на Бога. Които го виждали, смеели се на неговите вяра и упование в Бога. По едно време във фабриката настанала голяма криза и господарят на фабриката уволнил много от своите работници, между които и този беден, честен работник. Той обаче не се отчаял и не престанал да се моли на Бога. Един ден дохожда при него един от работниците в същата фабрика, уволнен като него, подхвърля пред краката му една умряла гарга и му казва: Ето, вземи тази гарга, Господ, на когото се молиш, ще ти помогне! Той искал по този начин да го подиграе. Бедният човек взема гаргата, но като хваща случайно за гръкляна, усеща, че нещо твърдо има в устата ѝ. Отваря устата ѝ и издърпва от там една скъпоценна огърлица. Като я вижда, разбира, че тази огърлица е на бившата му господарка на фабриката. Той измива огърлицата със

сапун и вода и я занася на господаря си. Господарят, като видял честността на своя работник, отново го назначил на работа, като си казал: Такъв честен човек не трябва да се изпуска. Друг на негово място би задържал огърлицата за себе си. Кое беше по-добре да направи този работник: да продаде огърлицата и да задържи парите за себе си или да я предаде на господаря си?

Казвам: При сегашните трудни времена на живота, тази огърлица е дошла точно навреме. Това са моменти, чрез които се познава Божията Любов. Само при трудните условия на живота ще познаете, че има една душа в света, която ви търси. Тази душа именно е вашият спасител. Само по този начин ще познаете и великата Истина в живота. Ако не можете да намерите онзи, който ви обича, тогава и животът ви няма да има смисъл. Ако ние трябва да се родим само и да умрем, без да намерим великата Истина, тогава и животът е безсмислен. Казвам: Само в Любовта има смисъл; само в науката има смисъл; само в изкуството има смисъл. За коя наука и за кое изкуство се говори? Наука с Любов, изкуство с Любов дават смисъла на живота. Не е достатъчно само да се мисли за Любовта, за Мъдростта, за Истината, но светлината, която днес иде отгоре, минава през прозорците ви и предава думите на Онзи, който ви е пратил на Земята: Отворете сърцата си на дневната светлина и цъфнете като цветята! Онзи, който ви обича, казва: Растете, развивайте се и завържете плод като плодните дървета, за жертва на другите! Онзи, който ви обича, казва: Бъдете като изворите, които непрерывно изтичат навън, и давайте като тях! Ако човек не може да направи това, тогава в какво се заключава неговото благо-родство? Ако ние не сме готови да изпълним това, в какво седи готовността ни да прославим Бога? Не е въпросът

себе си да прославим, но Бога трябва да прославим с делата си. Не е достатъчно да носим името човек, но и да го оправдаем. Да носим името човек, без да сме такива, то е все едно, да се наричаме Ангел, Христо, Мария и т. н. Ангел например е хубаво име, но всеки, който носи това име, ангел ли е? Христо е хубаво име, но всеки, който носи това име, Христос ли е? Сега ние имаме нужда от истински вярващи хора, които да приложат новото учение.

Казвате: В какво седи новото учение? Новото учение седи в следните няколко положения: не изсичайте горите, но всеки ден насаждайте по една семка от плодни дървета! Всеки ден изчиствайте по един тревясал извор! Всеки ден превързвайте счупения крак на едно животно! Всеки ден гледайте да насърчите поне един беден или нещастен човек! Ако пък вие имате някакво голямо нещастие, идете при някой човек, който страда повече от вас и се постарайте да го утешите. Малкото нещастие се лекува с голямото. По този начин вашата скръб ще се асимилира, а скръбта на вашия ближен ще се намали. Вие трябва да постъпвате като онзи американски майстор, който по време на работа изгубил първата фаланга на един от пръстите си. Като показвал на работниците си как да дигнат един голям камък за корниза на един прозорец, камъкът паднал върху ръката му и веднага откъснал първата фаланга на един от пръстите. Той подигнал погледа си нагоре и казал: Благодаря Ти, Господи, че не ми даде по-голямо нещастие! И с радост продължил по-нататък работата си. Дойде ли ви някакво нещастие, веднага благодарете на Бога, че се е спряло само дотам, не се е продължило по-нататък, да дойде по-голямо зло.

„Давайте, и ще ви се даде“! Дошло е време вече за даване, понеже иде съдба на света. Господ иде в света! Като

дойде, Той ще погледне в хамбарите, в главите и в сърцата на хората и ще каже: Толкова нещо вложих в сърцата и в умовете ви! Какво направихте за мене? Какво ще намери Господ в хамбарите на богатите хора? Какво ще намери в тефтерите на търговците? В тефтерите на търговците ще намери, че толкова и толкова имат да взимат и да дават. Какво ще намери в складовете на военните? В складовете на военните Бог ще намери, че хиляди пушки и милиони килограми барут се подготвят за бой. Какво ще намери Господ в църквата? – Еди-колко си килограма тамян, восък и въглища са изгорени. Като отиде Господ при вярващите, какъв отчет ще Му дадат? Бог няма да съди хората, както те мислят, но ето каква ще бъде съдбата. Господ ще се изправи пред всеки едно, ще го погледне в очите, ще види всичките му прегрешения и ще каже: Ти ще се върнеш отново на Земята, да научиш уроците, които досега не си научил. Който е научил уроците си и изпълнил волята Божия, той ще отиде на Небето, да работи при по-добри условия. Като се говори за вечен огън, в който душите на грешните ще пребъдват, това подразбира лошите условия на живота, които човек сам си е създал. Само веднъж да ви погледне Бог в очите, вие ще съзнаете своята грешка и ще кажете: Съжалявам за милионите години, които прекарах на Земята, без да използвам добрите условия, които имах! Съжалявам, че не бях полезен нито на себе си, нито на ближните си, нито за Бога.

Като говоря така, аз не искам да се самоосъждате, защото сега са най-хубавите минути, най-хубавите часове и дни, когато човек може да изправи живота си. Това може да стане и в един ден само. Казано е в Писанието: „Ако грешникът се изправи и се върне от своите грехове, те няма да му се вменят; те ще се заличат от книгата на не-

говия живот“. Христос казва на едно място в Евангелието, че работниците, които дошли в единадесетия час, получили толкова, колкото и онези, които работили от сутринта. По това именно се отличава Божията Любов. В това отношение всички съвременни хора имат събрана опитност от миналите векове и сега трябва да я използват. Изучавайте себе си! Вярвайте в онова, което е вложено в душата ви! Вие имате желание да правите добро, искате да бъдете красиви, да бъдете разумни. И прави сте. Няма човек в света, който иска да бъде лош. Ако има лоши хора в света, причините за това не седят в желанието им да бъдат лоши, но те се крият другаде някъде. В съзнанието на всички хора живее Божествената идея за доброто, за красивото, за разумното. Когато някой човек направи едно лошо дело или когато през него минават лоши мисли и чувства, той веднага се смущава и казва: Какво ли ще каже обществото за мене, значи, той разбира кое е добро и кое зло, различава доброто от злото.

„Давайте, и ще ви се даде!“ Правете добро, и ще ви правят добро! Бъдете справедливи, и към вас ще бъдат справедливи! Новото учение изисква никой никого да не съди. И в Писанието е казано: Всеки сам трябва да се съди. Всеки сам трябва да изправя погрешките си. Ако видите погрешка в някого, оставете го сам да я изправи. Вярвайте, че всеки е в състояние сам да изправи погрешката си. Видите ли погрешка у някого, оставете сам да я изправи. Не мислете, че той не я вижда и не я знае. Често от нетактичност хората искат едни други да изправят погрешките си, а с това повече влошават положението си. Единственият начин, по който можете да си изправите погрешките, е да се сприятелите помежду си и да си кажете погрешката като на себе си. Речете ли да спорите помежду си, това няма да

ви доведе до положителен резултат. Така не се поправят погрешки. По този начин нито държавата, нито църквата, нито училището, нито домът са в състояние да изправят погрешките на своите близни. И държавата е възпитавала, и църквата е възпитавала, и училището е възпитавало, и домът е възпитавал, но по този начин светът и до днес не се е изправил. Под думата „възпитание“ се разбира питание, хранене. Следователно, ако за физическото развитие или възпитание на човека е нужна доброкачествена храна, колко повече е необходима такава за неговото духовно възпитание. Духовното възпитание седи в разумното слово, което пък се изразява в чисти мисли, чувства и действия.

Мнозина казват: Тоягата ще спаси света. Тоягата не може да оправи света. Това, което може да създаде хармонични отношения между хората, то е абсолютната вяра в Бога, без изнасилване едни-други. Аз говоря за вяра на съзнанието. Казвате: При такава вяра хората могат да ни изнудват. Питам: Кой може да изнуди слона? Никой не може да го изнуди – комарът може ли да изнуди слона? Не може. Никой не може да изнуди добрия, силния човек. Следователно човек трябва да дава даром. Положителната вяра иска от нас да даваме всичко, каквото имаме. Направете опит в това отношение и постарайте се да изчистите тялото си, да изчистите ума и сърцето си, да се видоизмените и ще видите резултатите от чистото даване. Който е гърбав, да изправи гърбицата си! Старият дядо да стане млад момък! Аз съм против гърбицата. Тя може да се изправи. После, вие трябва да се пазите от големите натрупвания. Ако имате големи натрупвания, по някакъв начин трябва да се освободите от тях. Също не е за препоръчване и чрезмерното изтъняване. Човек трябва да бъде нито много пълен, нито много слаб. Има нормални мерки, на които

трябва да отговаряте. Вратът трябва да бъде два пъти по широк от размера на ръката. Като хванете ръката си, от нейните размери съответно тялото, вие ще познаете в какъв път вървите. Тъй щото, човек трябва да работи върху физическото си тяло и от него постепенно да върви към духовното. Освен това, при пипането на ръката, по нейната нормална топлина се познава и здравословното състояние на организма. Ако ръката е студена или гореща повече, отколкото трябва, това говори за аномално състояние на организма. Усетите ли някакво аномално състояние на организма си, вземете мерки да го подобрите: прекарайте един-два дена в пост, пийте повече гореща вода, дишайте чист въздух и се излагайте на светлина!

Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде!“ Този е новият начин на възпитание. Истински религиозните и духовни хора трябва да живеят хигиеничен живот. Този живот е необходим, за да могат порите на тялото да бъдат отворени.

„Давайте, и ще ви се даде!“ Ако ние даваме, и Бог ще ни дава.

И тъй, пожелавам на всинца ви, като давате, и на вас да се даде!

30. неделна беседа от Учителя, държана на 15 май, 1927 г. гр.София

ЩО ИСКАТЕ?

Що искате: „С тояга ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“

(I Послание към Коринтяните 4: 21)

„Що искате: с тояга ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“ Този стих е изказан от апостол Павел, който е бил учен човек. Той е говорил на хората и с тоягата си. Ако тълкуваме думата тояга в буквален смисъл, ще дойдем до положение на смърт. С тояги хората се убиват; с тояги хората се наказват. В друг стих на Евангелието Христос казва: „Когато тръгвате на път, не взимайте нито тържик, нито дреха, нито обуца, нито тояга.“ Това е казано пак на научен език. Какво нещо е тоягата? Какво нещо е дрехата? Какво нещо са обущата? Човек трябва да разбира нещата в техния дълбок смисъл, както трябва да разбира и своето естество, а именно, какво представя той като личност, като индивид и като душа. Това са три различни положения, които трябва добре да се разбират. Като личност човек се представя във физическия свят. Като индивид – в духовния свят, и като душа – в Божествения свят. Щом се говори за живот на личността, подразбира се материалният живот. Божественият свят пък представя главата, мозъка на човека, който е най-важното нещо в организма. Когато казваме,

че някой човек живее материален живот, ние имаме предвид неговата стомашна система, която е тъй необходима, както и мозъчната.

В Битието се казва: „Първоначално Бог създаде небето и Земята. А земята беше неустроена и пуста“. Земята представя материалния свят на човека, неговия стомах. Ето защо след създаването на Земята е трябвало да минат шест дни, цели шест периода, за да се създаде връзка между духовния и материалния свят, т. е. между стомаха и дробовете на човека.

И тъй, под думата тояга се разбира някаква външна сила в човека. Който уповава на тоягата, той е слаб човек. Тоягата е преходна сила, с която днес ти можеш да налагаш другите хора, но утре тебе ще налагат. Съвременните хора мислят, че който има тояга в ръцете си, той е силен човек. „Нито дреха“. И дрехата е преходна сила. Който има топла дреха и тялото му е топло. Обаче утре времето се стопли и тази дреха вече не е необходима. Тоягата представя кармата на хората, за която индусите говорят. Те изразяват закона, с който искат да покажат, че ще накажат някого. Като влезете в някоя българска къща, дето има деца, непременно ще видите на стената закачена тояга – законът на този дом. Щом детето погледне към тоягата, веднага му казват: Ако направиш някаква погрешка, ето, виждаш ли тази тояга? Това подразбира, че който сгреси в нещо, той трябва да изпее една минорна песен. Бащата, като налага детето с тоягата си, ще види дали то знае да пее хубаво или не знае. Когато детето пее, бащата, като капелмайстор, се произнася за песента дали е хубаво изпълнена или не. Когато детето греси и пее, предизвикано от тоягата, това показва, че то не се е научило хубаво да пее и затова трябва да се упражнява. Пението е наука и който не знае да

пее, ще остане голям простак. Някой казва: Аз не искам да пея. – Тогава ще останеш простак. – Ама аз не искам да се храня. – И при това положение пак ще останеш простак. – Аз не искам да се занимавам с тези или с онези работи. – Не, ще се занимаваш с хубавите работи в живота; иначе ще останеш простак. – Аз съм се отрекъл от много неща. – Ти можеш да се отречеш от всички твои глупости, но не можеш да се отречеш от Любовта, от Мъдростта, от Истината, от кротостта, от въздържанието и от ред още добродетели – с тях ще богатееш. Когато казвате, че не искате някои неща, казвам: Не трябва да искате стари неща, които са отживели времето си. Не трябва да искате стари дългове, стари полици, с тях да се разправяте. Не искайте комарите да ви посрещат. Някой казва: Знаете ли как ме посрещнаха комарите! И до днес още имам възпоменание от техните медали.

„Що искате: с тояга ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“ Питам: По какво конкретно се отличава Божественият живот, по какво – ангелският и по какво – земният живот? В човешкия живот има два полюса: полюс на доброто и полюс на злото. Когато злото е отвътре и преодолява, а доброто е отвън, тогава има зло на Земята. Значи, адът господства на Земята. Когато пък доброто преодолява и е отвътре, а злото отвън, тогава Небето управлява. Тъй щото, на Земята постоянно се сменят две камари – камарата на Небето и камарата на Земята, т. е. камарата на ада. Ту едната камара се разтуря, ту другата. Днес Земята се управлява от камарата на ада, но хората вече се приготвят за нови избори; време е да дойде на власт камарата на Небето. Камарата на ада се отличава от камарата на Небето по следното: в камарата на ада злото е и вътре, и вън, а в камарата на Небето доброто е и вътре, и вън. Какво нещо е

адът? – Място, дето и вътре е зло, и вън е зло. Какво нещо е Небето? – Място, дето и вътре е добро, и вън е добро. Какво нещо е човешкият живот? – Място, дето понякога отвътре е добро, а отвън зло, а понякога отвътре е зло, а отвън добро. Това показва, че в човешкия живот има два полюса.

Следователно, ако злото преодолява у хората, те ще имат една мярка, едно разбиране и за живота, и за науката. Всичко ще бъде съобразно разбирането на злото. Всъщност злото не е някаква глупава проява и разбиране. То е проява на висша интелигентност, която дава правилни разбирания на Божиите закони. Ако пък доброто преодолява, тогава хората ще имат други разбирания, друга мярка за нещата. В такъв случай всеки човек, според живота, който води, спада или в единия, или в другия полюс. Какво се забелязва в човека, в сърцето на когото е злото? Такъв човек живее в голямо безпокойствие. Отвън той може да разполага с големи богатства, да има почитанието на хората, но отвътре той е неспокоен, не може да спи, има лоши предчувствия и смущения, започва да губи здравето си: краката му отслабват, очите му потъмняват и т. н. Това показва, че злото е вътре в този човек. Когато пък доброто е в сърцето на човека, той може да няма пет пари в джоба си, но е радостен и весел. Значи условията са лоши отвън, но добри отвътре. Този човек има нещо мощно в себе си, заради което всички хора го обичат.

Апостол Павел казва: „Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“ Той още не засяга ада, но само запитва: „По човешки ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“ Аз отнасям тези думи към стиха, който Христос е казал на учениците си: „Когато тръгвате на път, не взимайте със себе си нито тържик, нито тояга,

нито обуща“. С тези думи Христос е искал да каже: Не угаждайте на стомаха си – на тържика си; не угаждайте на своенравието си – на своята тояга. Дето има тояга, там има и своенравие. „Не взимай със себе си нито обуща, нито две дрехи“. Това подразбира: ако имаш два чифта обуща или две дрехи, все ще се намери някой да бръкне в торбата ти и да вземе единия чифт. Вземе ли нещо от тебе, тогава ще има спор. Който носи тояга, пак се предвижда спор, борба. Дълбокият смисъл, който Христос вложил в този стих, е следният: който иска да се справи със себе си, той трябва да се освободи от закона на противоречията. Като се казва „с тояга ли да дойда при вас“, не се подразбира физическа тояга, каквато хората познават. Тази тояга, за която апостол Павел е говорил, тя се намира в Божествения свят. Тя представя ума на човека в по-висок свят от физическия. Тъй щото, когато човек иска да се опре на нещо, нека се опре на своя Божествен ум. На физическия свят хората се разправят с физическа тояга.

И тъй, стремежи има във всяка личност, във всеки индивид и във всяка душа, но тези стремежи се различават. Личността е създала стомаха; индивидът е създал дробовете, а душата е създала мозъка. Значи дробовете са съединителната връзка между стомаха и главата. Главата и стомахът са двата противоположни полюса в организма на човека. Когато говоря за стомаха, аз не го разбирам, както хората го схващат, но подразбирам една сложна система в живота на човека. Между стомаха и главата на човека има тясна връзка, затова като се разстрои стомахът, разстройва се и главата. На същото основание има тясна връзка и между Божествения и материалния живот. Земният живот представя велика лаборатория, в която трябва да се изучава великият живот в своята целокупност. И Божественият

живот е велика лаборатория, в която не се правят опити, но се проверяват опитите, правени на Земята. Който иска да се учи, той непременно трябва да слезе на Земята. Даже и напредналите същества има какво да учат на Земята, защото и те търсят начин да слезат в материалния, в земния живот, да продължат своето учение. Някои слизат доброволно, по закона на жертвата; други слизат по убеждение, а трети чрез насилие. Някой казва: Веднъж да отида на Небето, не слизам втори път на Земята. Не, доброволно или не, човек все ще слезе на Земята. По-добре е той да слезе доброволно, по свое желание да се жертва, да помага на другите, отколкото да го заставят насила. Който не иска да слезе доброволно, това подразбира, че той не иска да се подчини на волята Божия.

Има една философия за човешкия организъм, която непременно трябва да се проучи. Например, трябва да се изучи устройството на главата, защото тя е едно от условията за проявленията на Божествения живот. Главата е причина за живота на човека. Каквата е главата на човека, такъв е и неговият основен капитал. Лицето на човека представя капитала, турен в обръщение. То показва какъв капитал е изработил човек. Ръцете пък показват не само какъв е капиталът, турен в обръщение, но още печалбите и загубите, които те допринасят. Тялото показва изработеното и придобитото през хилядите и милионите години, които са минали преди нас, както и онова, което сме спечелили и изгубили. Тялото говори не само за видимите, но и за невидимите придобивки и загуби, вследствие на това и след заминаването си от този свят, пак ще бъдем свързани с хората. Казвате: След смъртта тялото се стопява, изгнива и изчезва. Не, има нещо, което и след смъртта на човека не изчезва от тялото. Напротив, след като умре човек, тогава

именно той даже по-силно чувства, че е свързан с хиляди и милиони още същества. Значи, с каквито хора сте били свързани преди смъртта си, тази връзка ще чувствате най-силно. Ако сте били свързани с хора на стомаха например, тази връзка ще чувствате най-много. Ако сте били свързани с хора на дробовете, с тях ще чувствате най-силна връзка. Тъй щото, не мислете, че като отидете на онзи свят, ще бъдете свободни. Ако на Земята сте били свързани с хора, които живеят само за стомаха си, и на другия свят ще бъдете свързани с техните желания, които непрекъснато ще ви пекат. Да се измъчвате от тези желания, това е равносилно на положението, в което може да изпадне човек с изтънчен, развит слух, когато се намира между хора, които постоянно се карат помежду си. Или ще мязате на човек със силно развит литературен вкус, с вкус към поезията, а при това сте принудени да четете някакъв роман или друга някаква книга без идея и съдържание. Такъв човек, без да иска, ще набръчка лицето си, челото си, ще свие веждите си. Защо? – по този начин той изказва своето недоволство. Има начин, когато човек може да чете някоя книга, която не задоволява вкуса му, без да набръчка лицето си и без да свива веждите си. Какво от това, че някой автор употребил по-рано глагола, а после местоимението? В българския език поне много неща се търпят в граматическо отношение, когато особено в някои езици това не е така. Изобщо всеки език има свои особености. Например англичанинът не може да каже две думи, без да употреби личното местоимение „аз“. В него личността е силно развита. Той казва: Аз съм англичанин! Законът на Англия е закон на Природата. Каквито са законите на Англия, такива са законите и на Природата. Англичаните имат високо мнение за себе си, те са подобни на старите римляни. Отдето мине англича-

нин, той все ще фотографира. Англичанинът е практичен човек. В Европа има главно четири типа народи, с четири различни характеристики. Те са: славяни, англосаксонци, латини и тевтони.

Ще приведа един пример за характерните прояви на някои от тия народи. Пред една маса, под открито небе, седят и се разговарят англичанин, французин, германец и славянин. По едно време и четиримата виждат в небето нещо като птици, но не могат отдалеч добре да различат, какво е. Англичанинът веднага взима чантата, тръгва към мястото, изважда бинокъла си и започва да изследва какво е това, което хвърчи. Французинът веднага отива в най-близката редакция да види дали няма нещо писано във вестниците по появяването на тези птици. Германецът се запътва към някоя библиотека да почете дали някой учен не е писал нещо в миналото по този въпрос. Славянинът обаче, полегнал на гърба си върху росната зелена трева, погледнал към небето и спокойно казал: Орли са това! Той проверил този факт чрез своята интуиция. Там е философията, да може човек направо, без ничия помощ да провери Истината. Това не е подигравка, но казвам, че всеки народ има специфичен начин на изразяване на своите психологически стремежи и състояния. Англичанинът от паметивека още е образувал тези качества в себе си. Всеки човек има качества, които сам е изработил в себе си от далечното минало още, и днес ги носи готови в себе си. Тъй щото, всеки човек може да изследва нещата или като англичанина, или като французина, или като германеца, или като славянина. Важният въпрос е човек да се добере до Истината, а по кой начин ще се домогне до нея, това е второстепенна работа. И като англичанин да се добере, не е лошо; и като германец да намери Истината, не е лошо;

и като французин да намери Истината, не е лошо; и като славянин да намери Истината, не е лошо. Французинът бърза да прочете вестниците, да види какво те пишат за Истината; германецът отива да провери в библиотеките, да види какво е писано от учените върху Истината; англичанинът гледа с бинокъла си на небето, да види дали този факт няма да го доведе до някаква търговия. Забелязано е, когато англичаните открият някакъв остров, те веднага турят на това място знамето си и казват: Този остров е наш! Славяните пък, понеже имат много земя, те казват: Не ни трябва повече от това, което имаме. Туй, което виждаме на небето, са птици; нека си хвъркат, както знаят и дето искат. Нека бъдат свободни!

„Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“ От този стих се вижда, че истинският живот може да се развива само при известни условия. Можете да кажете, че така е писано и в Евангелието. Да, на думи много неща са писани, но в Писанието едновременно има и закони за разбиране на всичко писано в него. Например вие можете да четете кой и да е поет, можете да изучавате кое и да е изкуство, от какво и да е гледище, но при това се изисква и дълбоко разбиране на нещата. Сега например, мнозина изучават гръцкото изкуство. Питам: Защо изучавате именно гръцкото изкуство? На този въпрос се дават разни отговори. Някои пък изучават египетската архитектура. Изобщо всеки човек си има известен план, известна цел, защо изучават тази или онази област от изкуствата или от науката. Египтяните представят физическия, човешкия живот. Ако е имало държава в миналото, в която хората да са живели идеално, това е египетската държава. Някои дават за пример индусите, но те не могат да се сравняват с египтяните. Ако е въпрос за истинска култура, такава

са имали само египтяните в миналото. Ако биха могли на времето си да се запазят от чужди влияния, те и до днес щяха да задържат своята държава. Докато бяха запазени от чуждо влияние, те имаха държава, на която поданиците живяха в мир и съгласие цели 5 – 6 хиляди години. Влезе ли чуждото влияние между тях, те се развалиха. Същият закон се отнася и до личния живот на човека. Докато човек се подчинява на закона на Любовта, той може да запази своя вътрешен мир и съгласие; щом престане да се подчинява на този закон, той изгубва всичко.

Мнозина схващат Бога като личност, искат Бог лично да им говори. Не, Бог не е нито личност, нито индивид. Като личност, Той се представя между хората; като индивид – между ангелите. Как ще си представите Бог като душа? Да си представите душата, това е невъзможно. Всяко нещо, което можете да си представите, има форма, а щом има форма, то не е Божествено. Божествените неща нямат никаква форма; те имат само съдържание. Ако се говори за форми в Божествения свят, там формите се отличават по това, че имат светлина, т.е. те са само светлина. Влезете ли в Божествения свят, вие ще се намерите изключително в светлината, която може да изпълни изцяло и сърцето, и ума и душата ви. От тази светлина вече вие можете да си създадете колкото форми искате. Обаче тези форми ще бъдат пак ваши, а не Божествени. По същия начин и ние в живота си създаваме наш свят. Съвременните хора например мислят, че все има нещо на Небето, но кой от тях има ясна представа за Небето? Преди всичко хората не помнят преди колко хиляди години са излезли от Небето. Те отдавна са излезли от Небето и ако днес се върнат назад, ще намерят големи реформи. Не мислете, че в Божествения свят не стават промени. Напротив, там

стават даже по-големи реформи и преобразувания, отколкото на Земята. В Божествения свят стават такива промени, но така хармонично, че не се раждат никакви лоши последиствия, никакво зло.

Сега аз не искам да отвлека вниманието ви във форми, които са непонятни за вас, но казвам, че тези форми са свързани и с физическия свят, вследствие на което Божественият живот се влива във физическия. Всички това трябва да знаят, за да могат да си помагат. Три източника има, чрез които Божественият свят ни влияе: чрез храната, която иде от растителното царство; чрез въздуха, в който влизат светлината, топлината, магнетизмът и електричеството, и чрез мисълта и чувствата. Следователно тези са трите най-важни притоци, които постоянно идат от Божествения свят. Ако затворите кой и да е от тези притоци, вие ще се намерите в голямо противоречие. Значи, човек може да възприема Божественото чрез храната, чрез светлината, топлината, електричеството и магнетизма, и най-после и чрез всички останали сили, които действат в Природата. Човек може да възприема Божественото и чрез най-възвишената и чиста мисъл. Божественото се възприема и предава специално чрез най-чистата и възвишена мисъл, защото и в мислите има различни категории. Например често хората смесват едно състояние на приятност с вярата. Не, приятното състояние, предизвикано от хубави и приятни чувства, още не е вяра. То е само едно приятно състояние на добри чувства и на чисти мисли, когато истинската вяра е принцип на ума, нещо съвършено отделно от чувстванията. Някога човек може да има добро разположение на духа, но духът, сам по себе си, не може да бъде добре или лошо разположен. Дали сте добре или лошо разположени духом, това е по отношение на вашите чувства.

Когато Духът дойде между хората, той има две намерения: ако ги намери зле разположени, той ще употреби един метод на въздействие; ако ги намери добре разположени, той ще употреби друг метод на въздействие. Според състоянията на хората, той гледа да намери съответен метод, да им въздейства. Той може да им въздейства или чрез храната, или чрез топлината, светлината, електричеството и магнетизма, или най-после чрез мисълта и чувствата.

Съвременните хора често си задават въпроса: по кой начин може да се поправи светът? – Светът може да се поправи по три начина. Ако е разстроена стомашната система на човека, ще се лекува чрез храната. Ако е разстроена дихателната му система, ще се лекува чрез светлината, топлината, електричество и магнетизма; и най-после, ако е разстроена мозъчната му система, той ще се лекува чрез мисълта и чувствата. Искате ли да лекувате мозъка си, вие не трябва да допускате в себе си никаква отрицателна мисъл, като се основавате на закона, че Бог е абсолютна Любов, абсолютна хармония. Отхвърлите ли всички отрицателни мисли от ума си, веднага ще възстановите в себе си всичката си сила и мощ. Паметта ви ще се усили и вие ще почнете да изучавате музика, поезия, изкуство, наука – всичко това ще започне у вас да цъфти, да се развива. Само при Божествения живот човек мисли и чувства правилно. Изгуби ли човек Божествения живот в него остава само животинското. Това е необходимо да се знае, защото в повечето съвременни хора няма чувства, в пълния смисъл на думата. У тях има само елементарни желания, които са така разпокъсани, че не носят нищо полезно за човека. За себе си те носят нещо, но за самия човек не носят нищо хубаво. Божественият живот е необходим за всички хора. Той носи здраве за клетките, за мислите и за чувствата на

човека. Както храната може да разстрои стомашната система на човека, така и желанията на човека понякога са в състояние да разтворят неговите клетки, неговите мисли и чувства. Ние трябва да знаем, че и клетките са живи същества; и в тях има личности, индивиди и души. Следователно, щастието на човека зависи от това голямо, безбройно количество малки души, групирани в едно цяло. Не мислете, че вие можете да живеете само за себе си. Никой не може да живее за себе си, нито да мисли само за себе си. Ако мислите, че човек може и трябва да живее и да мисли само за себе си, вие ще се натъкнете на философия, която носи нещастие. Всички живеем за Бога, за Божията Любов; умираме за Бога и възкръсваме за Бога. Да любиш, това е великият смисъл на живота. Аз не говоря за обикновената, за човешката Любов, но говоря за възвишената, за Божествената Любов, която носи новия живот и лекува хората от всичките им рани. Докато човек има рани, Любовта му не е свършена; докато човек има язви в мозъка си, Любовта му не е свършена; докато човек има язви в стомаха си, Любовта му не е свършена; докато човек се безпокои, Любовта му не е свършена; докато човек завижда, Любовта му не е свършена.

Казвам: Божественото учение иска да обърне хората в правия път, който Бог е определил от памтивека. Някои хора са разбрали Бога, някои не са Го разбрали, а някои тепърва ще Го разберат. Някой пита: Какво нещо е Любовта? – Бог е Любов. – Ама как ще Го разберем? Как ще Го познаем? – Със стомаха си. Щом разберем и познаем Бога със стомаха си, тогава сладко ще ядем, сладко ще прием, сладко ще спим, ще разбираме езика на всички плодове и растения – на царевицата, на житото, на ориза, на ябълките, на крушите, а също така ще разбираме езика и

на всички животни и птици. Казвате: Всичко, каквото Бог е създал, може да се яде. – Да, съгласен съм с това, но ако се ръководите от закона на Любовта. Ако ти изядеш едно агне по закона на Любовта, то ще оживее в тебе; ако не го изядеш по закона на Любовта, то ще умре в тебе. Тъй щото можем да ядем и птици, и агнета, но само по закона на Любовта. Можете ли, след като изядете една птица, да я направите безсмъртна? Ако можете да я направите безсмъртна, тя ще сама ще се съгласи да стане жертва.

Апостол Павел казва: „С що искате да дойда при вас – с тояга ли, или с Любов и кротък дух?“ Тоягата подразбира старото учение. Значи, да се яви спор кой е правият път; има ли вечен живот или не; коя църква е по-права; мъжът или жената има повече права; кой дом е на правата страна? Това са все елементарни въпроси, стари работи. Истински вярващият, истински религиозният, истински духовният човек е разрешил тези въпроси. Обаче, който е влязъл в новия път, той трябва да знае тези неща; няма защо да се смуцава той от старото и да запитва какво е Господ, съществува ли Той и т. н. ако ти познаваш Бога със своята дихателна система, ще имаш отлични дробове, ще бъдеш отличен певец. Само ония пеят хубаво, които имат добре устроена дихателна система. Само ония могат да мислят и да чувстват правилно, които имат добре устроен мозък. Задната част на мозъка се занимава с обикновените чувства; горната част на мозъка се занимава с възвишените чувства, а предната част на мозъка се занимава с мисълта. Да любиш Бога, това не е способност, това е изкуство, това е чувство. Да философстваш, това вече е способност. Музиката е способност, тя не спада към областта на сърцето. Казват някому: Ще пееш от сърце! Не, със сърце не се пее, с мозък се пее. Долната област на мозъка се занимава със

стомаха, т. е. с грубата енергия. Следователно, в мозъка има три важни области. Ако главата на някой човек е продълговата и се развива главно задната ѝ част, такъв човек е силно чувствен. У някои хора предната част на главата, челото, е силно развито; те са умствени хора. У някои хора главата е широка. Значи у тях е развита стомашната система. Тъй щото, като погледнете главата на човека, ще познаете коя система преобладава в него. Като знаете това, няма да изпадате в грешки и ще можете правилно да градите и работите върху себе си. Всеки човек има недовършена работа, за което се изискват хиляди години, докато я завърши. Зад всеки човек седи усилена работа за съграждане на новото. Някои очакват да отидат на Небето, да вземат участие в тържествата, които се готвят там. Те могат да вземат участие в тези тържества, но преди всичко от тях се изисква велика работа за Бога. Съвременните хора още не са работили за Бога. Те само са се мъчили и трудили и отсега нататък те ще работят за съграждане, за устройване на новото. Как ще се работи за съграждане на новото? Няма да се започне с тояга, но ще се започне със закона на Любовта, с кротък дух. Само по този начин човек може да се абстрахира от старото и да живее с новото в себе си.

Казвам: За да постигне това, човек трябва да е готов да се откаже от старите обичаи, да престане да се занимава с хората. Ако вие се интересувате от това, какво прави този, какво прави онзи, ще можете ли да преминете Ниагарския водопад само по едно въже и с една върлина в ръка? Искате ли по този начин да преминете водопада, вие трябва да се концентрирате, да забравите ръкопляскането, да не виждате кой как ви гледа или какво говорят за вас. Вие трябва да вървите напред, защото от концентрирането на вашата мисъл ще зависи благополучното преминаване

на водопада. Ако гледате на всички страни и се интересувате от хората, вие ще паднете долу, отдето никой не може да ви избави. Докато сте на въже, ще мислите само за себе си. Щом преминете водопада, свободни сте да гледате какъдето искате. Следователно и съвременните хора днес са поставени на такова тънко въже и ако се интересуват от това, каквото правят другите около тях, те ще паднат долу и никой не ще може да ги извади. Ето защо, те трябва да бъдат внимателни. Някой се занимава с музика, а другите му казват: Защо се кривиш така? Той трябва да им отговори: Елате на моето място, опитайте какво е, и ако можете, свирете по-добре от мен. Ако е въпрос за смелост, мога да ви приведа пример за двамата американци, които преминали Ниагарския водопад по въже; единия от тях с върлина в ръка, но сам, а вторият с другаря си на гръб. Питам: Кой от двамата е по-смел: който е на гръба на другаря си или този, който го пренася по въже? По-смел е този, който е на гръба на другаря си, защото той трябва да има голяма вяра в него. Следователно ние трябва да имаме такова присъствие на духа, че без страх да преминем през всичките мъчнотии. Казвате: Знаете ли, какви мъчнотии имам? Казвам: Каквито мъчнотии да имате, колкото и да се клатушкате на една или на друга страна, никой няма да ви съди, никой няма да ви намира погрешки, само вървете напред. В продължителното пътуване все ще направите някакво отклонение, но това да не ви спира в пътя.

Казвам: Не се смущавайте от отклоненията, които стават в пътя ви. Казвате: Между нас няма Любов. – Да, това е едно малко отклонение. – Ама ние не се обичаме. – Това е друго отклонение. Тези отклонения са в реда на нещата, затова не трябва да говорите за тях. Ще бъде чудно, ако пуснете един параход в океана и той да не се клати. И па-

раходът ще се клати и пътниците ще се клатят, ще помнят кога са минавали с параход през океана. И нашият организъм е параход, с който ние пътуваме. Земята е бурно море или океан, през който минаваме. Казвам: Здрав е параходът ви, ще издържи на бурите и вълните. Не може да потъне параход, който Бог е направил. Това всеки трябва да има предвид и да не се смущава. Възможността за потъване на такъв параход е изключена не сто на сто, а сто и едно на сто. Някой казва: Един ден аз ще умра. – Това са твои заключения. Ако не грешиш, няма да умреш; ако грешиш ще умреш. – Ама мога ли свърша училището? – Ако учиш, ще свършиш училището; ако не учиш, простак ще умреш. – Дали ще придобия съвършенство? – Ако живееш добре, ще придобиеш съвършенство; ако не живееш добре, няма да придобиеш съвършенство. Това зависи от трите системи на човека, от вътрешното разположение на неговия мозък, на неговите дробове и неговия стомах. Това зависи от тези три главни връзки в човека: от дейността на неговата глава, на неговите дробове и на неговия стомах. Другояче казано: ако поставим Бога за глава на нашия живот, всичко можем да постигнем. Някой казва: Да вярвам в Господа, това е глупава работа. Питам: Приятелю, глупаво ли е да живееш с глава? Глупаво е да живееш без глава, но не е глупаво да живееш с глава. Казвате: може ли да се вярва в духовете, които живеят в задгробния живот? Питам: Можете ли да живеете без дробове? Казвам: Да вярвате в ангелите, това е възвишен живот, то значи да дишаш. Да вярваш в другите хора, това подразбира нисш живот: това е живот на минералите, на растенията и животните. Това е живот още и на стомаха. Обаче всичко това е необходимост. Човек трябва да вярва в Бога, защото Той е неговата мозъчна система. Той е главата на неговия живот. Човек

трябва да вярва в ангелите, защото те са дробовете на неговия живот. Човек трябва да вярва и в хората, защото те са неговата стомашна система. При това положение всичко придобива смисъл. То ще послужи за основа на бъдещата философия, която ще се развие във всичката си красота и ще донесе нов ред и порядък в света. Бъдещите хора ще се радват в тази нова философия, ще се възпитават от нея и ще заминават за другия свят пак с нея. Тогава няма да има смърт, но ще има само идване и заминаване от единия в другия свят.

Казвате: Как да приемем това нещо? То е превръщане на енергията от едно състояние в друго. За такова превръщане на енергията говорят и съвременните учени. Например, когато въглищата горят, те се превръщат в топлинна енергия. От тази топлинна енергия водата се превръща в пара, а от водата можете да получите електрическа енергия. От превръщането на енергията от едно състояние в друго и ние се ползваме, като трансформираме енергиите в нашия организъм. Когато не знаем как да ги трансформираме, в нас се зараждат ред болезнени състояния. Значи много от болестите на съвременните хора се дължат на незнание, вследствие на което те подпушват енергиите в организма. Днес най-даровитите, най-великите хора, както и обикновените хора са подложени на големи страдания. Въпреки това, много хора казват: И аз ли трябва да страдам като другите? – Ако не страдаш, ти си по-долу от обикновен човек. Някои казват: Хората от новото учение са големи мистици, много замислени хора. Чудно! Нима само новите хора са мистици? Нима само новите хора са замислени? Всеки търговец е замислен. Срецаш един търговец, нищо не разбира от мистицизъм, но замислен е човекът. Някой чиновник, уволнен от служба, и той мисли,

и той става мистик. Някой ученик не си знае урока, и той мисли, и той става мистик. Всички съвременни хора са все мистици. Хора, които нямат полици, са реалисти. Тази реалност обаче не е истинска.

Ще ви приведа един пример, да видите как някои хора гледат на духовните. Офицер и войник вървят по пътя и се разговарят. Срещат някои хора от религиозно, от духовно общество, и войникът запитва офицера: Тези хора от кои са? – Тези хора са от изгубените. – Кои са изгубени хора? – след време ще разбереш това. Аз прибавям: Действително, много право казва офицерът, че тези хора са от изгубените. Всички хора, които са излезли от рая, са все от изгубените, но отпосле намерени. Едно време те бяха изгубени в греха, но сега са намерени. Блудният син не беше ли изгубен? – Изгубен беше, но се намери. Мнозина се докачат от това положение и казват: Как, нима ние бяхме изгубени? Да, изгубени бяхте, но трябва да се радвате, че сега сте намерени. Радвайте се, че намерихте правия път. Тъй щото, питат ли ви от кои сте, ще кажете: От изгубените някога, а сега намерени. Тази е правата философия. Нима откриването на тайни в Природата не говори за изгубени неща? Сега всички хора се стремят към безсмъртието, да придобият новия живот.

Павел казва: „Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с Любов и кротък дух?“ Аз казвам: С Любов. И невидимият свят, и Бог идват при хората все по закона на Любовта. В Бога няма абсолютно никаква тояга и помен не съществува от нея. В Небето тоягата съществува, но само като приятен спомен. Някой ангел, като види тояга на Небето, целува я и казва: Много неща ме научи тази тояга! Ако не беше тя, не бих научил Божията Любов. А ние какво правим с тоягата? – Начупваме я на няколко пар-

чета, хвърляме я в огъня и я изгаряме. Ангелът върши обратното: взима тоягата със себе си, тя му служи в живота като магически жезъл. Добре е всички да имате тази тояга, но вътре в себе си, а не отвън.

И тъй, всички трябва да изучавате системата на вашата глава, системата на вашите дробове и системата на вашия стомах. Всички трябва да изучавате влиянието на разните храни, влиянието на въздуха, влиянието на мислите и чувствата, и да видите каква мощна сила упражняват те върху кръвта на човека. Те съставляват три велики фактора, които, ако не приложите в живота си, нищо не можете да научите. Това се отнася и до всички велики хора. И те трябва да вървят по тези три пътища. Само по този начин може да се очаква идването на новата култура. И трите метода са добри и за личността, и за индивида, и за душата. Те ще ви свържат с миналото, с настоящето и с бъдещето.

31. неделна беседа от Учителя, държана на 22 май 1927 г. в
гр.София

БЛАГО И ЛЕКО

„Защото моето иго е благо, и моето бремене е леко“.

(Матей 11: 30)

„Защото моето иго е благо, и моето бремене е леко.“ Ако всяко живо същество, което е дошло на Земята, мисли, че може да прекара живота си в щастие, без мъчнотии и страдания, то живее в илюзии, в самоизмама. Всяко живо същество, веднъж дошло на Земята, трябва да знае, че най-важното нещо за него е да разбере същината на живота. Животът на Земята не може да бъде нито без иго, нито без бремене. Който търси лесния път, той очаква на другите хора те да свършат неговата работа. Съвременните хора например не са си задавали въпроса даром ли идат слънчевите лъчи на Земята или трябва да плащат и за тях. Мнозина дори и не подозират колко усилие, колко труд се полага за образуване на светлината, от която ние се ползваме днес. Мислите ли, че светът, който е тъй разумно създаден, трябва даром да се ползва от слънчевата светлина? За всяко нещо в живота трябва да се плаща – нищо не се дава даром. Природата е предвидила един грамаден бюджет за разходи, но същевременно тя е предвидила един бюджет и за приходи, който трябва да се събере оттук-оттам във вид на данъци или доброволни пожертвувания. Някои

разумни същества имат строго определена задача да събират данъците от всички ония, които се ползват от благата на Природата. Те събират данъците в определено време.

Мнозина мислят, че светлината, топлината и животът се дават даром на хората, затова нито животът си пазят, както трябва, нито светлината ценят и използват правилно. За всичко, което Природата тъй изобилно дава, трябва да се плаща: за живота, за светлината и топлината, за въздуха, за водата и т.н. Животът е сила, вложена още от паметивека в човешката душа. От осем хиляди години насам съществуват ред лъжливи теории, от които се вижда, че животът се дава даром, вследствие на което всеки може да живее, както той разбира. Тези теории са създадени от същества, които са останали назад в своето развитие. Днес тези същества се намират в мрак и тъмнина, тъй че в техен интерес е да държат и другите хора при същите условия. Много от съвременните научни теории, както и някои религиозни системи, са създадени все от тия същества. И ако днес почти цялата Земя е покрита с кости от умрели хора, това пак се дължи на тия същества. Голяма част от катастрофите по Земята, които стават от осем хиляди години насам, се дължат пак на тях.

Сега, като говоря за „осем хиляди години“, аз нямам предвид наши официални години, но говоря за научни години. Всяка научна година се състои от 25 000 официални години. Вие сами можете да изчислите на колко се равняват тия осем хиляди научни години. Може да се яви спор какви са тези научни години, но това не е важно. Целта на разумната Природа е да разшири кръгозора на съвременния човек. Едни могат да вземат тези осем хиляди години в буквален смисъл; други – в преносен смисъл, но и при първия и при втория случай Истината остава една и съща.

Един американски професор, д-р Стронг, имал смелостта да разглежда въпроса за създаването на света в буквален смисъл. Той казвал, че Бог наистина е създал света в шест дни, както се казва в Битието. Обаче той заминал за онзи свят без да докаже на хората истинността на своето твърдение. Той нямал достатъчно данни за доказване на своята теория. Друг американски професор, председател на Бостънския университет, твърдял, че първият човек не се е явил в Мала Азия, но някъде на северния полюс, дето бил рай. Обаче и той не могъл да докаже своето твърдение, защото нямал положителни данни. Казвам: И при едното, и при другото твърдение Истината по тези въпроси остава незасегната. Един ден хората ще се доберат до нея, но сега само я напипват.

И тъй, много неща могат да се твърдят, но не могат да се докажат. Следователно и Христовите думи „Моето иго е благо, и моето бреме е леко“ могат само да се твърдят, но не и да се докажат. Те трябва да се преживеят. Забележете например, никой не иска да носи иго, нито бреме, а при това хората имат иго, имат и бреме. Кой човек днес не е бременен? Кой човек днес няма иго? Ако някой има 100 – 200 000 лева дълг, това не е ли иго, не е ли бреме? Който има такъв дълг, той вече се е ограничил, навел се е под неговата тежест. Дължиш някому една голяма сума. Той те дава под съд, осъждат те да изплатиш дълга си и ти губиш своето достойнство. Това не е ли бреме? Ти свършваш университет, но още нямаш служба. Беден човек си, обръщаш се за подкрепа тук-там, но един твой познат те нагрубява, обижда те, казва ти някои горчиви думи и ти не можеш да възстановиш честта си. Защо? – Защото нямаш средства да го дадеш под съд. Това не е ли бреме? Обаче това са странични въпроси, само за изяснение. За човека

е важно да разбира истинския смисъл на живота. За да го разбере, той трябва конкретно да разбере своите първични желания, които играят важна роля в живота му. Например някой човек има едно конкретно желание да учи, обаче, ако той е гладувал няколко дни, не може да учи. Иска да се яви на изпит, не може, краката му не го държат, свят му се вие, губи съзнание. Следователно, първо човек трябва да задоволи нуждите на своя организъм, да се нахрани, а след това да задоволи своите второстепенни желания. Също така едно от първичните желания у човека е нуждата да диша. Ако не може да диша правилно, той всеки момент рискува да се задуши. Друга първична нужда у човека е стремежът му да мисли и то правилно да мисли.

Много от съвременните хора са изоставили своите първични желания и нужди и мислят за големи, за велики работи. Те не се занимават с всекидневните си идеи и желания, но говорят за блага, за щастие, за велики идеи, които не могат да се реализират дори след хиляди години. Преди всичко трябва да се знае, че Онзи, Който е поставил конкретните желания и нужди в човека, Той ги е преценил като важни и необходими. Например как може човек да мисли за велики идеи, ако той е гладен и ако не може правилно да диша и да мисли? Ето защо, първо той трябва да изучи естеството на глада. Гладът е най-добрият учител и съветник на човека. По-добър съветник за човека от глада няма. По-добър професор за човека от чистия въздух няма. И най-после, няма по-добър професор за човека от светлината. Само светлината може да научи човека да мисли правилно.

Сега, аз като говоря за светлината, аз не разбирам отражението на светлината в очите. Когато човек казва, че вижда нещата, това не е нищо друго освен възприемане

отражението на светлината. В този смисъл човек вижда много малко. Той възприема само няколко слънчеви лъчи, които влизат направо в очите му, получава няколко външни впечатления и казва, че вижда света. Това още не е истинско виждане. Например, ако аз кажа, че ви виждам, и вие казвате, че ме виждате, това могат да бъдат само предположения. Или, ако аз кажа, че ви чувам, и вие казвате, че ме чувате, и това могат да бъдат предположения. Защо? Представете си, че пред вас е поставен грамофон, на който се свири или говори нещо. Вие можете ли да кажете, че виждате или чувате еди-кой си певец или говорител? Не, гласът, който слушате да пее или да говори, е само отражение от гласа на еди-кого си. Нима този човек е влязъл в грамофона?

Питам: Ако е вярна теорията, че човек живее в тялото си, защо той постоянно се мени? Значи, у човека, както и на грамофона, плочите всеки ден се менят, вследствие на което и той се мени. Днес туриш една плоча, мислиш по един начин; утре туриш друга плоча, мислиш по друг начин. Днес свири плочата на баба ти, утре свири плочата на дядо ти и ти започваш да мислиш като тях. Около мозъка на човека има една игличка, като тази на грамофона, която, като започне да се върти, докарва в движение цялата мозъчна система и той мисли вече според плочата, която е поставена в неговия мозък. Когато тази игличка спира движението си, в мозъка се забелязва едно спиралообразно движение, вследствие на което и мисълта моментално спира. Тогава човек усеща виене на свят, губене на съзнание и той пада на земята. Щом движението на игличката се възстанови и човек дохожда отново в съзнание.

Казвате: Докажете това! Това не може да се доказва, то е твърдение. За в бъдеще може да се докаже, но засега

не е възможно. Преди години вървя с един приятел из града и се разговаряме. Аз му казвам: Според моите изчисления Мусала е най-високият планински връх на Балканския полуостров. Той е по-висок даже от Олимп. Той се засмя и ми отговори: Има изчисления от учените, според които се знае, че Мусала не е най-високият връх, както ти казваш. – Изчисленията на тези учени не са верни. Ще се увериш някога, че съм прав. Обаче не се мина много време, и някои германски учени направиха свои изчисления и доказаха, че Мусала е с 33 м. по-висок от Олимп. Преди години един виден български геолог минавал покрай Провадия и забелязал, че на някои места от земята излизала солена вода. Запитали го дали близо до това място има сол? Той казал, че имало само солена вода, но не и сол. Аз казах на тия хора, че на това място именно има толкова много сол, че всички българи могат да се осолят с нея. И наистина след време учени доказаха, че на това място има голяма площ от сол, с около 30 м. дълбочина. Значи, всяко нещо, което се твърди с положителност, може да се докаже, макар и след време. Това, което ние знаем, няма защо да го доказваме. Де се намира сол или де се намира злато – това нещо ще дойде на своето време. Има хора, определяни специално за тази работа, да покажат де се намира сол, злато или други природни богатства. Това не е работа за учените хора. На един светия, на едни благочестив човек не е определено да управлява или да урежда социалния строй на държавите. Това не е тяхна работа. Трябва ли да се доказва на един човек, който цял живот е ял, пил и заборчлял, че не е на прав път? След като цял живот е ял и пил, той вече е достатъчно опитен сам да оправи работите си. Той знае вече кой е правия път. Трябва ли друг някой да оправи работите му? Който знае да яде и пие, той знае и да плаща.

Често съвременните хора не успяват в своите работи, защото се месят в неща, които се явяват ни в клин, ни в ръкав в живота им. Например, те искат да докажат дали човек е праведен и доколко е такъв. Този въпрос е неразрешим. Преди всичко човек при разбиранията, които има днес, не може да бъде праведен на Земята. В света има само Един праведен – Той е Бог. В света има само Един учен – Той е Бог. Всички други са ученици, които учат сега. В света няма и гениални хора. Да се казва, че едичкой си е гениален, това е човешко предположение. По какво се отличава гениалният човек? Гениалният човек, в пълния смисъл на думата, трябва да познава своите сили и способности, да разбира устройството на организма си, да е пълен господар на своята съдба. Истински гениалният човек, който създаде някаква научна теория, той трябва да я обясни и докаже на хората, да я направи приложима в живота. Да бъдеш гениален човек, това подразбира да започнеш нещата отново. Има гениални хора в света, но те идват и си заминават, без да оставят гробове и паметници на Земята. Гениалният човек няма гроб. Ако хората му направят гроб, ако те му издигнат паметник, това е друг въпрос. Обаче той сам нито гроб, нито паметник оставя.

Христос казва: „Вземете моето иго, защото е благо, и моето бремe, защото е леко.“ Съвременните хора търсят живот без иго, без бремe. Игото представлява ограниченията в живота. Мислите ли, че ако нямате никакво иго, никакво бремe, животът ви ще бъде по-щастлив от сегашния? Игото, което съвременните хора имат, съответства на напрежението на силите, които действат в техния организъм. То е съобразно с идеите, които те имат. Колкото идеите са по-силни, толкова и тяхното иго е по-силно. Игото

същевременно съответства и на чувствата у човека. Вследствие на това, който има по-силни мисли и чувства, той изпитва и по-големи противодействия. Всяко тяло, което се движи с по-голяма бързина, изпитва и по-голямо съпротивление. Щом е така, схващанията ви за живота трябва да бъдат поставени на съвсем друга основа от тази, на която сега живеете.

Сега ние няма да се спираме върху посредствените схващания на човека. Защо? – Защото с тях нищо не може да се постигне. Има хора, които постоянно се безпокоят, тревожат, че могат да изгубят живота, щастието, благото си. Майката се безпокои да не изгуби детето си; банкерът се безпокои да не изгуби капиталите си; момъкът се безпокои да не изгуби своята възлюбена; учителят се безпокои да не изгуби учениците си; ученикът се безпокои да не изгуби своето учение; богатият се безпокои за своето богатство; здравият се безпокои за своето здраве и т.н. Няма човек на Земята, който да не се безпокои за нещо. Обаче тези тревоги, тези безпокойствия не са реални. Защо? – Понеже в живота, както и в Природата, нищо не се губи, нещо не се придобива. Като казваме, че нищо не може да се придобие, разбираме, че нищо не може да се създаде. И действително, засега нови неща не могат да се създадат. Защо и за какво, няма да обяснявам. Едно е важно да знаете, че светът е вече на ликвидиране. Той почти е изминал кръга на своето развитие. Иде вече нова епоха, в която нови неща ще се създават. За да може човекът да създаде нещо ново, той трябва да бъде в хармония с целия Космос, с всички първични сили, които работят в света. Човек трябва да има правилни схващания за Бога, да разбере Неговата същина. Не е въпросът да се определи какво нещо е Бог, но Той трябва да се разбере.

Някой пита: Какво нещо е вечността? Вечността не може да се определи. Ако става въпрос за проявената, за определената вечност, може да се каже много нещо, понеже тя се е самоопределила. За непроявения живот нищо не може да се каже, но за проявения живот много нещо може да се каже. Обаче, ако сега се кажат много неща, те могат криво да се разберат. Например, ако определя характера на човека по неговия нос, по неговите очи, уши, той ще каже: Отде знаете това нещо? Какво отношение има носа ми към моя характер? Носът има отношение към характера на човека: дали той е широк или тесен, завит надолу като кука или гърбав, той има, ако не абсолютно, то поне относително отношение. От носа се определя и състоянието на дихателната система. И обратно: когато дихателната система у човека е добре развита и носът е добре развит. Например, когато дихателната система у човека е добре развита, той диша правилно, вследствие на което мускулите на носа се упражняват повече, ноздрите се отварят широко и в края на краищата носът се развива правилно. Когато пък дихателната система у човека е слаба, дишането става по-бавно, вследствие на което носът се сплесква, ноздрите се свиват. Ако някой човек има повече желаня, те се отразяват върху лицето, главно върху устните му. Вследствие на многото желаня, кръвта приижда към устните и те надобеляват. Според астрологията, хора с дебели устни и широки носове са известни като венерини типове. Като говоря за венерини типове, аз нямам предвид онази Венера, която се движи на небето между звездите, но имам предвид друга Венера, която е на Земята. Тази Венера, която е на Земята, е разумна; тя създава дебелите устни и широките носове у хората. Тя създава желанята у хората, вследствие на което в устните им приижда по-голямо количество кръв.

После тя взима четка, като художничка и размазва равномерно червената боя по устните и по страните. Ще кажете: Какво отношение има между червените устни, червените страни и желанията на човека? Тази червенина е резултат на вътрешен процес, който става у човека.

Казвам: Често хората изпадат в заблуждения. Като видят някоя мома с червени устни и страни, те мислят, че този цвят е естествен и си правят ред заключения. Всъщност тези моми сами са се червисали. Като виждат, че Венера не идва с четката си да ги поначерви, те купуват червена боя и сами правят устните и страните си колкото желаят червени. Венера ги е научила на това изкуство. Някои хора пък обичат къдрави коси и ако богинята естествено не ги е накъдрила, те купуват специални за тези цел машинки и сами къдрят косите си. Те турят тия машинки вечер, та като станат сутрин, косите им да са накъдрени. Които имат естествено къдрави коси, тяхната работа е лесна. Питам: Какво се крие зад червените устни и страни? Какво се крие зад къдравите коси? Обаче човек трябва да различава краските. Има една естествена, приятна червенина на лицето и устните на човека, която изразява неговото здравословно състояние. Такъв човек по характер е слънчев тип, той е израз на живота. Тоновете на краските в слънчевите типове са приятни, чисти. Видите ли такива краски по лицето или по устните на някой човек, ще знаете, че Слънцето има правилно, хармонично влияние върху него. Тогава и отношенията на този човек към Слънцето са правилни. Такъв човек представя здрава основа, върху която може да се работи. И затова, който иска да бъде гениален, той трябва да има правилни отношения към Слънцето. Щом има правилни отношения към Слънцето и Слънцето ще му въздейства. Слънцето има свой представител на Земя-

та. Колко пъти вие сте срещали този представител, разговаряли сте се с него, разправяли сте му за Слънцето, за астрологията, а той се поусмива. Вие даже не подозирате, че този, с когото говорите, е представителят на Слънцето, който урежда всички работи на Земята.

Сега ако някой учен човек чуе да се говорят тези неща, ще каже, че това са заблуждения. Нима между всички теории, които се преподават в университета, няма заблуждения? Всяка теория съдържа в себе си известна Истина, но също така съдържа известна доза лъжа. От мое гледище в живота има голямо преувеличаване на нещата. Ако турите под микроскоп едно малко същество и го увеличите 2 000 пъти, нима това не е заблуждение? Нима това не е преувеличение? Като извадите това малко същество от микроскопа, вие го виждате вече другояче. По същия начин хората говорят за неща, които не са виждали. Те говорят за Любовта, но питам: Кой е виждал Любовта? Ще кажете: Любовта не се вижда, но се чувства. Не, Любовта не може да се чувства. Това, което хората чувстват, не е Любов. Любовта може да се схване само с човешкия дух. Когато човек долови само един лъч от Любовта, в него наставя такъв мир, такова разширение, че той веднага разбира отношенията си към хората и става герой, не се страхува от нищо. Обаче това състояние е моментно. Изгуби ли този лъч, той пак дохожда в своето първоначално състояние, става малодушен, плаши се, тревожи се, намира се вече в едно болезнено състояние.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички хора, е да уредят отношенията си онзи, който ги обича. Засега всички искат все отвън да се прославят. Не уреждайте въпроса с хора, които не ви обичат, които не ви познават. Уреждайте отношенията си само с онзи, който ви обича.

Кой е той? – Слънцето. Тъй щото, първата задача на всеки е да уреди отношенията си със Слънцето. Щом уреди отношенията си със Слънцето, с останалите планети – Юпитер, Нептун, Марс, Сатурн – лесно ще се уредят. Не може ли човек да уреди отношенията си със Слънцето, с никоя друга планета не може да ги уреди. Следователно, всички криви схващания на хората, били религиозни или научни, се дължат на техните криви отношения към Слънцето. И обратното: правите, хармоничните схващания на хората се дължат на правилните им отношения към Слънцето.

Сега ние не говорим за физическото слънце, но за онова Слънце, което е проява на целокупния живот. Върху него е построен разумният, идеалният живот. Само по този начин и вие можете да съградите вашия живот, вашето щастие. Това може да се докаже с ред примери от живота и развитието на растенията. Хора, които се занимават със земеделие, с градинарство, са забелязали, че растения или плодни дървета, посадени на богата, хубава почва, винаги са давали най-добри резултати. Ако пък същите тия растения или дървета ги садят в бедна, хилава почва, те са изсъхвали или са се развивали много слабо. Такива почви трябва непременно да се наторяват, за да дадат добри плодове.

Някой казва: Аз мисля правилно. Питам: Твоите отношения към Слънцето правилни ли са? – Не са правилни, но това не е важно. Не, докато отношенията ти към Слънцето не са правилни, ти не можеш право да мислиш. Какво разбирате под правилни отношения към Слънцето? Ако имате правилни отношения към Слънцето, първото нещо, което ще констатирате в себе си, е следното: вие ще престанете да се борите със себе си, ще се примирите напълно, ще имате правилни схващания за своите мисли и чувства,

ще разбирате вашето минало и настояще и ще проникнете в своето бъдеще. Това не показва, че човек ще живее в своето минало. Не, човек не живее нито в миналото, нито в настоящето, нито в бъдещето си, но за всеки даден момент той трябва да разбира условията, в които е поставен неговият дух. Тези условия съставят за човека бремене, което той неизбежно трябва да носи. Ти си гладувал два-три дена, нямаш пет пари в джоба си, но очакваш един твой приятел да дойде при теб, да ти помогне. Минават час, два, три от обещаното време, но той не дохожда, отишъл някъде, забравил, че ти имаш нужда от него. Това не е ли иго? Това не е ли бремене?

И тъй, Христос, Който добре разбирал човешкия живот, понеже иде от областта на разумния живот, казва: „Вземете върху себе си моето иго и моето бремене и се учете от мене, защото съм кротък и смирен по дух“. Това подразбира: Аз имам долини, имам и високи върхове; върху мене всичко расте: и грозде, и сливи, и круши, и ябълки, и царевица, и жито – всичко, каквото потърсите за ядене, имам. Ако искате да знаете, върху мен растат и всички научни теории. И наистина всяка научна теория се развива по същия закон, както се развива краставицата, тиквата и т.н. Тя е посята върху човека като семенце и трябва да минат година, две, три, докато израсте и узрее това семенце, да стане голям плод. Например някое семенце от тиква попадне на добра почва и тази тиква се развива добре, узрява скоро и хората казват: Сладка е тази тиква! И теориите като тиквите или са сладки, или не. Има теории за самоотричането, под влиянието на които много хора се самоотричат, но някои от тях в последствие съжеляват за своето самоотричане. Например много от българските опълченци казват: Какво направихме ние? Ходихме да гоним Михаля. Защо

мислите, че сте ходили да гоните Михаля? – Защото, каквото направихме, не го признават. Ние сме отхвърлени, пренебрегнати от младото поколение. Значи, те са очаквали да получат нещо за своята работа, да влязат в Царството Божие. Така е, прави са те, но и Русия като дойде положението не беше по-добро; пак не дойде Царството Божие на Земята. Впрочем положението беше малко по-добро, отколкото в турско време, но и тогава, па и сега пак има бой. В турско време, като влезеше турския ага в някоя българска къща и не му сложат кокошка на масата, имаше бой. Питам: Сега не е ли същото? Едно време българите казваха: Да ни избави Господ от турците! Сега няма ли пак бой? Влезте в някое християнско общество, дето очакват друг живот, други отношения и постъпки, но и там има бой. И тогава хората се обезсърчават и казват: Как може да се образува истинско религиозно общество? Истинско религиозно общество се образува само тогава, когато хората определят отношенията на сърцето си.

Сега можете да запитате: Когато майката бие детето си, права ли е? – Някога е права, някога не е права. Когато детето иска да суче, а майката го бие, права ли е тя? – В някои отношения е права, в някои – не е права. Какъв е законът на Природата в такъв случай? Природата точно е определила по колко пъти на ден майката трябва да кърми детето си. Обаче детето, като не разбира този закон, почти всеки час иска да суче. Понякога майката излиза от равновесие и набива детето си. Права ли е тогава? – Права е. Тя може да му даде по два-три пъти на ден да суче и то да се задоволи. Има майки много усърдни в това отношение: щом детето заплаче и те веднага го кърмят. Понякога детето може да има някаква болка, но майката пак гледа по-скоро да го накърми, като казва: Хайде, яж и мълчи! Това

дете не е къпано няколко дни, усеща се неразположено, плаче, но майката, за да се освободи от повече работа, казва: Яж, но само млъкни! С плача си детето казва: Майко, окъпи ме! Не искам да ям. Майката му отговаря: По-лесно ми е да те нахраня, отколкото да те окъпя.

Казвам: От всички се изисква дълбоко разбиране, дълбоко проникване в нещата. Всеки човек има свое бреме, както и свое иго. И на всеки игото и бремето са тежки. Има моменти в живота на човека, когато той усеща игото и бремето си леки. Има моменти пък, когато ги усеща много тежки. Това са относителни неща. Разумният човек постепенно се освобождава от своето бреме и от своето иго, без обаче да ги стоварва на гърба на другите. В един от романите на Жюл Верн се разказва за един човек, който изпаднал в един съвършено усамотен остров, сам, без никакъв човек около себе си. Той си направил медено вино, което поставил в няколко кратунки и от време на време се разхлаждал с него. Един ден, като минавал покрай една река, видял един старец, който седял на отвъдния бряг на реката. Той се зарадвал, че най-после вижда човек пред себе си и предложил на стареца да го пренесе на гърба си на другия бряг на реката. Обаче, като се качил на гърба му, старецът вече не пожелал да слезе. Той го носил така ден, два, три и вечер, като си лягал, все на гърба му лежал; сутрин като ставал, все на гърба му седял. Най-после този човек се видял в чудо как да се освободи от стареца. Казал си: Не стига, че попаднах в този самотен остров, но отгоре на това ми дойде и това изпитание, да нося толкова тежко бреме. Един ден, като обикалял острова, дошло му на ум, че има хубаво медено вино в кратунките си и пийнал малко. Понеже виното било силно, скоро се опил. В това време старецът го хванал за гушата и казал: Дай и на мен

от виното! Той му дал кратунката да пие. Старецът пил от виното, докато се опил. След това отпуснал ръцете си от врата на своя другар и започнал да играе. Последният се възползвал от това положение и веднага свалил стареца на земята, като си казал: Втори път не пренасям никакъв старец от единия бряг на реката на другия. Не ми трябва такъв другар!

Питам: Какво е отношението, каква е връзката между тези двама души и вас? Дойде някой при вас и ви казва: Моля, подпишете за мене една полица, станете ми поръчител за хиляда лева. Бъдете спокойни, ако ми станете поръчител, аз ще бъда внимателен към вас и в най-скоро време ще изплатя дълга си. Обаче минава година, две, три и този човек не мисли да плаща. Вие плащате за него, но си казвате: Втори път не нося старец на гърба си! Подпишете ли някаква полица и вашият живот става нещастен, но и живота на стареца става нещастен. Аз съм против даването пари назаем. Ако мислите, че със 100 – 200 000 лева можете да подобрите живота си, вие сте на крив път. Парите не оправят живота на хората. Съвременните държави все взимат пари назаем, но по този начин и до днес никоя държава не е могла да оправя работите си. Коя е причината на това? Причината на това седи в обстоятелството, че отношенията на хората спрямо Вечния принцип не са прави. Вследствие на това днес бедни и богати, прости и учени не разбират живота. И ако днешните сиромаси се поставят на мястото на богатите, и те ще живеят като тях. Или, ако богатите заемат мястото на сиромасите, и те ще станат като тях идеалисти. Обаче това не е идея. Какво виждаме днес в живота? Всеки човек, като осиромашее, отива при Бога; обаче разбогатее ли се, той се отдалечава от Бога. Тъй щото, искате ли да отдалечите един обикновен човек

от Бога, направете го богат. В притчите е казано: „Не ми давай голямо богатство да не би да Те забравя. Не ми давай голяма сиромашия, да не Те излъжа. Казвам: Голямата сиромашия и голямото богатство са две крайности, две ограничения. Щом човек дойде до голямата сиромашия, трябва да му се помогне; щом дойде до голямото богатство, пак трябва да му се помогне. Преди 20 години американското правителство издаде един законопроект, според който да се определи точно границата, до която най-много може да се простира богатството на един човек. Ако богатството му надмине тази граница, държавата има право да тури ръка на излишното богатство. Преведено на религиозен език, този социален американски проект се основавал именно на закона, че голямото богатство отдалечава човека от Бога. Тъй щото, излишното богатство трябва да се раздаде за Бога. Държавата не трябва да взима тези пари в джоба си, но да ги раздава на сиромаси, дошли до голяма беднотия, която ги заставя да лъжат.

Питам: От това гледище какво трябва да правим с живота, който ни е даден? С въздишки животът не може да се оправи; с кършене на ръце, с убийства, със затвори и с тям подобни, животът пак не може да се оправи. Животът може да се оправи само като уредим отношенията към сърцето си. За да се уредят тези отношения от хората се изисква изобилие. В мислите и в чувствата на съвременните хора има известни подпушвания, които се изразяват по разни начини. До известна възраст човек има силна памет, чете, работи, занимава се; след някоя и друга година той забелязва, че паметта му отслабва и вече престава да се интересува от науката. В такъв смисъл какво представя ученият човек? Той представя натоварено животно. Ако се снесе товара на такъв учен, той престава да бъде учен,

става обикновен човек. Тъй щото, ако човек е учен, само докато има силна памет, той не е истински учен. Докато има силна памет, той може да се ползва от всички научни теории; изгуби ли паметта си, той губи и знанието си. Обаче знание, което се губи не е истинско знание, не е истинска храна. Всяко знание трябва да се приложи.

Често вие говорите за планетите и за влиянието, което те оказват върху човека. Като говорите за Марс, за Венера или за някоя друга планета, питам: Имате ли връзка с тях? Нещата важат за нас дотолкова, доколкото сме свързани с тях. На същото основание, като се говори за пробудени души, ние пак разбираме тези, към които имаме известни отношения, известни връзки. Казано на обикновен или на религиозен език ние разбираме следното: щом определим отношенията си към Бога или към Вечната Любов ние се интересуваме вече и от всичко онова, което Бог е създал. Ако обичаме някого, ние се интересуваме от всяка негова проява; каквото той направи, ние се радваме. Ако той е поет, ние се възхищаваме от неговите произведения; ако е художник, ние пак се възхищаваме от неговите произведения, от неговите картини; ако е цигулар, ние се интересуваме от неговата музика; ако е облякъл нова дреха, ние пак се възхищаваме от нея. Ние харесваме всичко, каквото той направи. Само по този начин ние можем да се изучаваме. Защо? – Понеже Любовта внася у нас нов идеал, нов поглед за нещата, благодарение на който намираме, че в любимия ни човек и най-малките работи са красиви. Когато обичаме Бога, ние едновременно обичаме и всичко онова, което Той е създал и казваме: Добър е Бог! Ако не обичаме Бога и отношенията ни спрямо Неговите създания не са прави. Тогава казваме, че хората са лицемери, лоши и т.н. при това положение ние отричаме красотата изобщо или красотата на отделните части.

Казвам: Красиво нещо са човешките очи! Всъщност кое е хубавото в човешките очи? Хубавото в човешките очи е онзи лъч, който излиза от сърцето и минава през очите. Този лъч се среща у малко хора. Той обикновено се проявява, когато човек е в напълно нормално състояние. Ако схванете този лъч, той ще произведе у вас радост, надежда, разширение, свобода. Човекът у когото сте съзрели този лъч, може да не е учен, но той е в състояние да събуди добрите състояния у хората. Когато този лъч излиза от очите на някой човек, тогава и хора, и животни имат пълно доверие в него; няма ли този лъч и хората, и животните бягат от човека. Казвате: Еди-кой си е учен. Питам: Има ли този лъч в очите си? – Няма. – Тогава той не е учен човек. Може да има знания, може да е натоварен с много багаж, но той не е истински учен.

Сега под думата „очи“ аз разбирам прозорци на човешкия дух. Най-ценното нещо, което човек има, това са неговите очи. Като говоря за лъча, който излиза от очите на хората, аз нямам предвид неговия низш ум, който представя най-долното състояние на човека; аз нямам предвид даже и разумността, която е средното състояние на човека, но подразбирам висшата Божествена Мъдрост, която произтича от Духа. Следователно, аз имам предвид висшия ум на човека, който крие в себе си всички дарби и способности. Думата „ум“ или „ом“ е санскритска и означава висшето начало у човека. В този смисъл ум и дух са едно и също нещо.

Казвам: В това отношение, ако иска да бъде щастлив, човек трябва да се заеме с изучаване устройството на своя организъм. Истински духовните и религиозни хора знаят това нещо и те са се заели с разрешението на проблема за щастието, т.е. с изучаването на очите. Те гледат на очите

като израз на Любовта, която се крие в човека. Те разглеждат Любовта като особен свят, свързан с най-възвишените същества, които живеят на Небето. На Земята обаче Любовта заема най-долно положение.

Втората стъпка след Любовта, това е Мъдростта. Обаче вие не можете да се занимавате със самата Мъдрост, но се занимавате със знанието. Например вие трябва да се занимавате с живота на растенията. Защо? – Понеже много растения, както и много плодове ни служат за храна. Следователно, вие трябва да знаете какво влияние оказват те върху вашия организъм. Ако ядете череши, например те оказват едно влияние; ако ядете ябълки или круши, те оказват друго влияние; ако ядете тикви, те оказват трето влияние и т.н. Изобщо, всеки плод служи за проява на една или друга Добродетел в човека. Разнообразието на добродетелите зависи от употребата като храна на различни растения и плодове. Човек сам по себе си не може да бъде добродетелен. Той може да възприеме добродетелите само от растителната храна. И за в бъдеще, когато хората се научат да се хранят правилно, те няма да употребяват само една храна, например само сливи или само ябълки, но ще употребяват разнообразна храна. Христос е казал: „Ако не ядете от плътта ми и не пиете от кръвта ми, нямате живот в себе си“. Обаче, каквато храна и да употребява човек, той трябва да се храни така, че тази храна да даде плод в него, да се конкретизира. На същото основание всяко човешко желание и всяка човешка мисъл трябва да се конкретизират. Ако се конкретизират, те ще внесат нова насока в живота на човека, а впоследствие те ще дадат и нов плод. И всеки човек отвън, който може да внесе у вас една нова мисъл, която да се конкретизира, той непременно трябва да ви обича. Не можете да внесете в човека някаква нова мисъл, ако не го обичате.

Христос казва: „Вземете моето иго и моето бремe!“ Следователно игото и бремeто са необходими, за да се конкретизира Любовта. Щом човек приеме закона на Любовта, той непременно ще се ограничи. Първото ограничение в света е внесено чрез Любовта. Когато Любовта дойде, тя казва: Който иска да бъде мой ученик, той непременно трябва да се ограничи. Някой казва на приятеля си: Аз те обичам. – Щом ме обичаш, ще се ограничиш. И в Писанието е казано: „Надпреварвайте се да си отдавате почит и уважение! Покорявайте се един на друг!“ Ама някой бил учен – и той ще спазва същия закон. Какво може да се очаква от едно религиозно общество, ако членовете му не се покоряват един на друг? Това покоряване не трябва да става по закон, но по съзнание, по свобода. Ако хората се покоряват по закона на Любовта, питам: Ще има ли тогава някакво ограничение? Ако започнат да си налагат покорство един на друг по силата на някакви установени правила, това вече е механически закон. От осем хиляди години насам хората все проповядват, че светът трябва да се управлява с тояга. Казвам: Направете един съзнателен опит в това отношение и ще видите, че тоягата има само разрушително влияние. Ако прекарате в някоя гора цели 20 години и водите чист и свят живот, а след това излезете от гората и набиете един грешник с тояга, той ще спечели нещо, ще се поправи, но вие ще изгубите, ще деградирате. Вие ще плащате неговите дългове, а той ще използва вашето богатство. Между тоягата и вас ще настане обмяна: вашата енергия чрез тоягата ще навлезе в грешника.

И тъй, когато се казва, че не трябва да се свързвате със света, това подразбира, че не трябва да се прави връзка между богати и бедни. Разбирайте мисълта ми право. Преди всичко в отношенията на богати и бедни трябва да

се създаде не външна, привидна връзка, но трябва да се създаде истинска, вътрешна връзка, те да се считат равни помежду си, като души, излезли от Бога. Че богатите имали пари, а бедните нямали пари, това е друг въпрос. Парите не могат и не трябва да определят отношенията на хората. Ако богатите и бедните са свързани помежду си чрез Любовта, това вече е достатъчно; те ще разрешат въпроса. Богатият, като има пари, той всякога ще може да нагости бедния; бедният, от своя страна, не трябва да изисква от богатия повече, отколкото му е необходимо. Щом богатият нагости бедния, това е достатъчно. Бедният не трябва да пита: Ами за утре? Любовта не мисли за утрешния ден. Днешният ден е в закона на Любовта; утрешният ден е извън Любовта. Това, което сега преживяваме, то е в закона на Любовта. В Писанието е казано: „Ние живеем и се движим в Бога“. Тогава, аз поставям на разглеждане следния въпрос: щом Бог е Любов, и ние живеем и се движим в него, щом Бог е светлина и Истина, как е възможно тогава Той да ни остави на произвола на съдбата? Това е абсолютно невъзможно! Ако някой учен е мислил дълго време върху създаването на Слънцето и на звездите, както и върху създаването на света изобщо, и създал своя теория, най-после той трябва да отиде при Господа и да каже: Господи, аз имам своя теория за създаването на света, но Ти, Който си го създал, моля Те, коригирай моята теория и ми покажи, доколко тя е съгласна с Истината. След този учен трябва да остави тетрадката си на Господа и да си замине. Казвате: Как ще го коригира Господ? Питам: Вие оставяли ли сте тетрадката си на Господа да ви коригира?

Сега ще ви разкажа един случай да видите как Господ може косвено да коригира хората. Двама англичани, мла-

ди хора, следвали оксфордския университет. Те често се разговаряли върху задгробния живот, като разсъждавали дали има друг свят, или не; един ден те се уговорили: ако наистина има друг свят, тогава този от тях, който по-рано заmine, ще даде по някакъв начин доказателство на приятеля си, че има друг свят. След известно време един от двамата студенти заминал на онзи свят, а на Земята останал да живее Мориц, тъй се казвал другаря на заминалия. Мориц очаквал вече от другаря си някакво съобщение от онзи свят. За тази цел той правил разни сеанси, по един или по друг начин, но нито един от сеансите не му вдъхвал доверие. Най-после той прибегнал до следния случай: взел едно малко моливче и един бял, чист лист и ги поставил между две плочи. На сутринта отишъл да види, дали няма нещо написано на листчето и останал силно изненадан, когато видял написано мотото, което само те помежду си знаели. Те предварително решили, това мото да напише онзи от тях, който по-рано заmine за другия свят. Същевременно другарят на Мориц написал в това листче и следното: Аз съм много добре, но още не ми е дадена работа.

Питам: Кой друг може да напише това нещо? Мнозина ще кажат, че това го е написал друг някой човек. И така може да се мисли, но важното е, че на плочата било написано мотото, което знаели само Мориц и другарят му. Съвременните хора се отличават с крайно отричане на реалността. Впрочем, аз не отказвам правото на хората да се съмняват, да се отнасят критически към нещата, в които те не са уверени, но казвам: Има една вяра, която води хората към великата Истина. Тъй щото, те трябва да се предпазват от лекове, но да се стремят към абсолютната, към положителната вяра. Дойдат ли до тази вяра, тя ще отнеме тяхното иго и тяхното бreme. Забелязано е, че и бо-

гати, и бедни, все се измъчват. Хората изобщо се чувстват изоставени: те ту се залюбват, ту се разлюбват. Някой казва: Влюбих се в еди-коя си мома. Казвам: Скоро ще бъдеш разлюбен. – Как тъй! Тя е благородна мома. – Ще видиш, тя скоро ще си намери друг. – Защо? – Законът между хората е такъв. Ако един ангел дойде на Земята, той ще възлюби всички хора – дето мине, все ще направи връзка. Казвате: Това е неморално! Моралът на Земята е безморалие на Небето. Като слезе на Земята, Ангелът, ще се влюби във всички хора, без да счита това за грях. Тогава и за хората казвам: Не е лошо, не е престъпно това, че те се влюбват, но лошото е там, че искат да се обсебват, да се ограничават. Да се влюбиш в някого, това показва, че имаш сърце. Обаче искаш ли да туриш гем върху сърцето на своя възлюбен, това вече е грях. Значи, опасността в Любовта се появява тогава, когато човек иска да ограничи своя възлюбен, да го задържи за себе си. Бог, Който е висш принцип, проява на Любовта, Той ни показва безграничната си Любов към нас, като ни оставя напълно свободни. И в тази свобода ние или вършим волята Му, или грешим. Той казва: Постъпвайте, както мислите, но един ден, когато дойдете при мене, тогава аз ще ви дам съвет как трябва да се постъпва. Някой се чувства изоставен, измъчен и казва: Защо Господ се отдалечава от мен? Защо не ми даде някакъв съвет? Казвам: Преди още да се обърнеш към Бога, Той, като те види, че правиш нещо, което не е добро, казва: Според моята Любов, не прави това, което си започнал! Обаче, ако имаш силно желание, направи го. Бог никога и никому не желае злото. Той винаги има предвид доброто, но оставя всяко същество да се проявява свободно. Бог никого не ограничава и никому не се налага.

Съвременните хора често разискват върху греха. Казвам: Грехът може да бъде неразбран, а може да бъде

и разбран. Ако грехът се разбере като вътрешна свобода, в която човек се проявява правилно и неправилно, тогава той ще помогне за изправянето на много погрешки между хората. Само в свободата може да се греша. Представете си един човек, на когото езикът или ръцете са парализирани. Може ли този човек да греша? Външно той не може да греша, защото с парализиран език не може да се говори и с парализирани ръце не може да се бие. Такъв човек ще мине пред хората за светия. Аз бих желал да мине за светия само онзи човек, на когото езикът и ръцете са здрави. Следователно, ако някой може да контролира своите удове така, че да не върши никакво престъпление при здрав език и при здрави ръце, той е истински човек. Представете си, че аз искам да ви заставя да вярвате в нещо като мене и по този начин ви заблуждавам; какво печелите от това? Ни най-малко не искам да ви заставям да вярвате в нещата, както аз вярвам. Онова, което ме е заставило да вярвам в нещо, то е специфично за мене; онова пък, което ви е заставило да вярвате в нещо, то е специфично за вас. Няма двама души в света, които да вярват еднакво или които да любят еднакво. Някой казва: Моето сърце гори от Любов. Друг казва: И моето сърце гори от Любов. Обаче едното горение се различава от другото. Като измервате температурата на Любовта, ще видите, че един човек има 10 000° топлина, друг има 20 000°, трети 50 000°, четвърти 100 000°, пети един милион градуса и т. н. Следователно температурата на Любовта може да достигне до два, три, четири, пет, десет и повече милиона градуса. Като отидете при един ангел или при някое възвишено същество, на което вибрациите са много силни, неговата Любов ще има още по-висока температура. Обаче Любовта на едно възвишено същество е безлюбие за човека. За човека Любов

е това, което той конкретно може да почувства. Колкото повече се развива човек, толкова и неговата Любов се разширява, а същевременно и температурата ѝ се увеличава. Ако някой желае повече, отколкото може да възприеме, това е лакомство.

Сега ще обясня друг закон. Взимате шише от един килограм съдържание и отивате при една чешма или при един извор да го напълните. Колко струва това шише с вода, напълнено от самия извор? Тази вода, налята от самия извор, докато е на мястото си, няма никаква цена. Кой как дойде при този извор, ще си напълни шишето даром, никому нищо няма да плати. Обаче колкото повече се отдалечавате от извора, водата в шишето става все по-ценна, понеже наблизо няма подобен извор, от който да си налееете вода. Следователно, цената на водата в това шише се увеличава пропорционално с отдалечаването от този извор. Аз разглеждам въпроса математически и казвам: $a, a, a, a, a, a, a, \dots$. Значи величините $a, a, a, a, a, a, a, \dots$ – а представляват различни положения или състояния, които непрекъснато се менят. И най-после, когато водата стане много скъпа, казваме, че изворът е много далеч. Ако водата е евтина, казваме, че изворът е близо. И когато срещна един човек, чиято Любов е много скъпа, казвам: Този човек е много далеч от Бога. Или, когато срещна човек, който цени много своето знание, казвам: Този човек е много далеч от Мъдростта. По същия начин човек може да бъде далеч от Правдата, от Истината, от Добродетелта и т.н. Такъв е законът. Това са положения, твърдения, които по един или по друг начин изясняват Истината. И колкото повече се отдалечаваме от Бога, толкова повече придобиваме критически ум. Това е правило, което показва посока на движение. Разумният, ученият човек трябва да каже: Аз ще се

върна към първия извор, към източника на нещата. Там е крайният предел. Земята например може да се отдалечи от Слънцето толкова много, че животът ни да не бъде такъв, какъвто е сегашният. Ако Земята се отдалечи от Слънцето повече от сегашното си разстояние, тя няма да бъде Земя и всякакъв живот върху нея ще престане. Тя е Земя само при положението, в което сега се намира. И затова именно вашите личности, вашите индивиди, вашите души могат да живеят и да се развиват. Доколкото вие спазвате тази орбита, в която сега се движите, дотолкова имате условия за развитие. Туй е една широка, научна област, за изучаването на която се изискват специфични условия.

Сега, като се говори много, аз уподобявам многото говорене и резултатите от него на положението на бедни хора, които са гладували три-четири дена и очакват отнякъде да им се даде обяд, да задоволят глада си. Колкото повече време минава, толкова и гладът им се усилва. В Америка има църкви, които дават обяд на бедни, гладни хора, обаче условието да получат храна било следното: позволено е да се нахрани само този, който е слушал проповедта на пастора. Влизат тия гладни хора в църквата и през всичкото време, докато продължава проповедта, те само за яденето си мислят и си казват: Стига вече толкова проповед, ние знаем всичко това! Като ни говориш за Божията Любов, ние искаме да я опитаме реално. И наистина по-добре би било първо тези бедни и гладни хора да се нахранят и после да им се говори за Божията Любов. Така постъпва и Бог: Той първо ни нахранва, а после ни говори.

Христос казва: „Вземете моето иго и моето бремe!“ Как да се вземат игото и бремето на Христа? – Доброволно трябва да се понесат. Те не могат да се налагат. И в действителност е така. Ако човек иска да бъде свободен, ако иска

да се подигне, ако иска да бъде щастлив, той непременно трябва да приеме това иго върху себе си. Ако пък търси живот без иго и без ограничения, той ще намери своето нещастие. Ограниченията не се налагат отвън. Това е аксиома. Преди всичко, ние сами налагаме ограниченията върху себе си. Бог не налага ограниченията. В невидимия свят ние сме били свободни, но желанието ни да дойдем на Земята да се учим, ни налага вече известни ограничения. И след това да мислим, че Бог ни ограничава, измъчва, или че Той е определил нещата така или иначе, това говори за кривите схващания на хората за живота. Бог е определил едно нещо, а ние сме определили друго. И сега ние опитваме това, което някога сами сме си определили. Това, което Бог е определил, ние още не сме опитали. Има едно управление, което Бог е определил, но до него още не се е дошло. Когато хората приложат това управление, те трябва да имат възвишено съзнание, да управляват без писани закони. Всички закони трябва да бъдат написани в човешкото сърце. Дали някой ще има свободна професия или ще бъде назначен от държавата, той трябва да знае законите, които Бог е написал в сърцето му; той трябва да знае и своето предназначение. Тогава службите няма да се дават с указ от държавата, но всеки ще заеме доброволно службата си. Как ще разберете това нещо? Обаче при сегашните разбирания на хората това управление не може да се приложи. Например, ако се каже, че съдиите трябва да дойдат доброволно, тогава всички ще се явят за съдии, всички ще искат да управляват. Ако е въпрос за свещеници, всички ще искат да проповядват, да говорят на хората, да ги убеждават. И най-после, ако дойде въпрос за министри в България, и тук ще се явят много кандидати. Следователно при сегашното разбиране на хората, при

съвременния строй, сегашният ред на нещата е естествен, но не е идеален. Ако беше идеален, ние трябваше да бъдем щастливи, а всъщност не е така. Ако този строй беше идеален, всички хора щяха да имат правото да пътуват по железниците. Така ли е сега? Днес, който има пари, само той има право да пътува; който няма пари, няма право да пътува. При това, таксите по железниците от ден на ден се увеличават. И ако съвременните хора чакат първо държавата да се оправи, а после те да се оправят, какво ще бъде тяхното положение? Обратното е вярно: първо трябва да се оправят гражданите, а после държавата. Държавата може да се оправи, когато между гражданите ѝ има поне няколко напълно съзнателни държавници или министри, които абсолютно са убедени в своите идеи. Ако имаше поне няколко такива държавници или министри те щяха да образуват една верига, едно ядро, около което щяха да се съберат още много съзнателни граждани да формират новите идеи. И затова именно разумният, възвишеният свят, в който хората не вярват, е решил да създаде такова ядро и да започне своята съзнателна работа. Предполага се, че до края на този век ще дойдат осем хиляди адепти, които ще се въплътят по всички краища на Земята и ще дадат нова насока на обществения, на религиозния, на семейния живот, както и на цялата култура. Всичко, досега съществуващо, ще се измени и ще се създаде нов, правилен живот, какъвто те разбират и познават. Те са взели предвид всички мерки за тази реформа, с която ще изненадат света. Така те ще създадат новото човечество, каквото никой не е очаквал. Само по този начин светът може да се оправи. Как ще разберете това? Дотогава обаче всички трябва да бъдете готови да приемете игото на тези осем хиляди адепти. Това иго ще ви се наложи.

Като имал предвид това положение, Христос казал на учениците си: „Вземете моето иго и моето бреме!“ Аз не говоря за това иго, което е било преди две хиляди години, но говоря за игото, което сега ще дойде. Питам: Вие готови ли сте да приемете това иго? Искате или не, то ще ви се наложи. Някои от вас ще го приемат по закона на Любовта, а на други, които не са готови да го приемат по този закон, ще им се наложи. В Съединените щати, когато двама видни кандидати спорят кой от тях да бъде избран за председател на републиката, след като единият от тях се избере, другият му изпраща поздравителна телеграма, че много се радва за неговия успех. Доколко всъщност се радва, това е въпрос, но важното е, че той спазва известни правила на учтивост. Последният знае, че след четири години и той ще има надежда да се кандидатира и да бъде избран за председател.

Мнозина запитват: Кога ще се оправи светът? – Светът ще се оправи, когато дойдат тези осем хиляди адепти. Това не подразбира, че трябва да напуснете живота си, домовете си, мъжете си. Някоя жена казва: Ако напусна мъжа си, аз ще бъда съвършено свободна. Мъжът пък казва: Ако напусна жена си, аз ще бъда съвършено свободен. Като се напуснат мъжът и жената, те ще бъдат толкова свободни, колкото е свободен волът, като напусне дама си или колкото е свободна кокошката, като напусне курника си. Някоя жена напусне мъжа си, но утре я виждате с друг мъж; някой мъж напусне жена си, но утре го виждате с друга жена. Някой казва: Аз искам да служа на Бог. Той иска да служи на Бога, напуска службата си, но утре търси друга служба. Днес напусне градинарството, утре търси друга служба. Питам: Какво е това напусчане? Само разумният, само високо мъдрият човек, който е изпълнен с Любов, Мъдрост,

Истина, Правда, Добродетел, може да бъде напълно свободен човек. Той трябва да постави Добродетелта за основа в живота си, т. е. той трябва да постави слънчевата енергия за основа в живота си, за да бъде здрав във всяко отношение. Това, което съвременните хора наричат неврастения, неразположение на духа, не е нищо друго освен състояния, които показват, че е дошло време за ликвидиране, за разплащане с греховете, с дълговете. Здравето на човека не трябва да е като на съвременните хора, но всяка клетка от неговия организъм трябва да е изтъкана от най-чиста, префинена материя, да не се разваля при никакви условия. Като погледнете очите на такъв човек, те не трябва да светят, но да бъдат като бисери, като скъпоценни камъни. В очите на човека трябва да се чете неговата интелигентност, да се вижда, че Бог говори чрез него. Като погледнете веждите на човека, трябва да съзнавате, че те представят граница между Божествения и човешкия живот. Който има хубави вежди, това показва, че този човек има правилни, красиви отношения към Бога. Който няма хубави вежди, значи отношенията между Бога и него не са правилни. Ако окапят веждите на човека, това показва, че неговата работа е свършена. Тъй щото, веждите са от голямо значение за човека; те показват отношението, което съществува между видимия и невидимия свят. Всяка сутрин, като ставате, вие трябва да поглеждате нормални ли са веждите ви, или не. Ако не са нормални, ще молите Бога да възстанови тази граница, т. е. веждите ви да бъдат правилни. Ако река да си послужи с тази азбука, каквато представят веждите, ще се разкрият много неща. Във веждите се крие цяла наука, но сега за нея няма да се говори. Достатъчно е само да се погледнат веждите на човека, за да се познае какъв е той. Казвате: По какво се познава? – По броя на космите на

веждите, по формата и по дължината, както и по основата им. Значи, веждите показват какъв е проявеният живот на човека.

И тъй, всичко, каквото човек представя отвън, то е израз на много неща, но това могат да четат само разумните, добрите хора. И затова е казал Христос: „Няма нищо скрито-покрито!“ Всичко е изразено навън. Затова именно човек трябва да бъде абсолютно чист. Днес нищо не може да се крие. Природата е толкова разумна, че е могла да напише всичко върху тялото на човека: тя е писала върху лицето, върху главата, върху ръцете, върху краката и най-после върху самото тяло. Казвате: Как ще дойде Бог в света? – той ще дойде чрез космите на човека, чрез ръцете, чрез краката, чрез очите, ушите, носа и т. н. Ако някой иска да ме съди, ще му кажа: По моето лице може да четете; в него ще прочетете моето минало, както и моето настояще, а ако сте по-опитен, можете да прочетете и моето бъдеще. Щом прочетете всичко, вие ще имате цялата Истина. Няма какво повече да се говори – всяка дума понататък е излишна. Истината е написана върху моето тяло. Ако искате още да знаете, тогава ще ви разправа моите сполучливи и несполучливи опити. Всички неща в живота трябва да съдържат в себе си абсолютната Истина. Обаче това не трябва да се разправа на мъртви хора. Ако човек се изповядва, той трябва да се изповядва пред онези, които разбират живота, които са минали през същите мъчнотии. И Писанието казва: „Изповядайте се!“ Пред кого? – Пред напредналите братя. Съвременните хора страдат от един голям недостатък, че крият своите погрешки, но в края на краищата тези погрешки излизат на лице. Срещаш някой човек, тялото му мирише; на друг – устата мирише, на трети – носът мирише и т. н. и след всичко това те казват:

Така сме родени. Всеки сам може да изправя погрешките си. Как? – Като понесе Христовото бреме и Христовото иго. Кое е първото иго в света? – Любовта. Кое е първото бреме? – Мъдростта.

Сега аз желая да се справите с това иго и с това бреме, както разбирате. Справите ли се с тях, ще имате Божието благословение. И за в бъдеще, когато дойде последният век от идването на осемте хиляди адепти, вие ще бъдете първите, които ще посрещнете вашите разумни и напреднали братя. Засега от всички се изисква да работят за спасението на човечеството.

Христос казва: „Моето иго е благо – моята Любов е блага, моето бреме е леко – моята Мъдрост е лека.“

32. Беседа от Учителя, държана на 29 май, 1927 г. гр. София

ДВЕ ДУМИ

В началото бе Словото; и Словото
бе у Бога; и Словото бе Бог.“

(Йоан 1: 1)

Ще взема само първите думи от първия стих: „В началото бе Словото“.

Да се произнесат и да се напишат две думи, това е най-лесната работа, но трудно е да се изтълкуват и осмислят тия думи. Още по-трудно е пък да се реализират тия думи. Реален, действителен свят, или свят на щастие и блаженство е този, който има начало, а няма край. Който търси края на нещата, той живее в материалния свят. Обаче в материалния свят няма Слово. Той е безсловесен свят. Както виждате, има известни идеи, които непременно трябва да се изяснят, да се представят в прост вид. Например, ако вие сте пътували три дена през някоя пустиня и сте ожаднели, първата капка вода, която ви даде някой, ще бъде най-ценна за вас. После могат да ви дадат още много капки вода, но веднъж сте задоволили жаждата си, вие не искате повече вода. Казвате: Тази вода вече не ми е нужна. Значи, първата капка вода е най-ценна за вас; последната капка вода няма вече такава цена.

Същото нещо се отнася и до разбиранията на хората за душата. Те казват: Душата е малко нещо, тя представя

малка част от цялото. Представете си, че всяка такава част събира по един килограм вода. Като се съберат 100 части по един килограм, те ще напълнят цяло буре. Това показва, че хората на физическия свят оценяват големите, великите работи, когато Божественият свят се занимава с безконечно малките величини. Красивите неща в света са малките, а не големите величини.

Сега вие разсъждавате и казвате: Философ е само онзи, който разбира живота, който нито плаче, нито скърби, нито съжالياва. Който плаче, скърби и съжالياва, той не разбира живота. Той не е философ. И наистина, кой плаче най много? – Децата плачат най-много. Защо? – Защото нямат никаква философия и се намират като загубени, като захвърлени в този свят; те плачат, за да ги намери майка им, да ги отгледа и отхрани. Като ги намери майка им, те престават да плачат. Майката е рибарката, която хвърля мрежата във водата и улавя децата в мрежата си.

„В началото бе Словото.“ Всички неща в света са създадени само за Словото. Онова, което осмисля живота, това е Словото. Правиш къща. Защо? – Да влезе някой да ти проговори. Правиш училище. Защо? – Да дойдат деца да се учат. Правиш църква. Защо? – Да дойдат богомолци да се молят. Правиш си нови дрехи. Защо? – За своя възлюбен или за своята възлюбена. Ако вашата възлюбена е няма, безсловесна, т. е. да не може да говори, тогава и новите ви дрехи стават безсмислени. Следователно всички неща в света имат смисъл само в Словото. Като се цитира стихът „В началото бе Словото“, питам: Кое е това начало? Това начало аз наричам момент на пробуждане съзнанието у човека. В този момент човек започва да мисли за първия лъч на Божествената Любов. Тогава човек се пробужда. Започне ли да мисли за края на нещата, той моментално

умира. Някой пита: Какъв ще бъде краят на Вечния Живот? Който пита за края на Вечния Живот, това показва, че неговият край е свършен вече; той е свършил своя живот. Какъв ще бъде краят на праведния? Когато праведният започне да мисли за края на своя живот, той ще изпадне в положението на грешника. Когато пък грешникът започне да мисли за началото на нещата, животът му ще протече като светлина. Следователно, когато праведният започне да мисли за края на своя живот, той става грешник; когато грешникът започне да мисли за началото на своя живот, той става праведен. Как ще разберете тези неща? Може ли грешникът, като помисли само за началото на нещата, да стане праведен? Може. Защо? – Защото само онзи човек мисли за началото на нещата, у когото живее Божественото Слово. Тъй щото, мислещ човек е само онзи, у когото е Божественото Слово. Може да мисли само онзи, който обича, който люби. И забележете, човек може да мисли само за този, когото обича. Тъй седи Истината. Всяка друга философия, всяка друга мисъл, в която няма Любов, аз наричам афектация, а не Любов. Такава Любов съществува и в растенията, и в животните. Казвате: Еди-кой си плаче от Любов. Ако е въпрос за плач, и растенията плачат, и животните плачат. Какъв е смисълът на плача? – Еди-кой си скърби. – Ако е въпрос за скръб, и растенията, и животните скърбят. Какъв е смисълът на скръбта? Скръбта, страданията са отрицателни прояви, по които може да се намери истинският живот. Ако човек скърби и не може да намери противоположното нещо на скръбта, тази скръб няма смисъл; ако човек се радва и не може да намери противоположното на радостта, тази радост няма смисъл. Радостта е началото, а скръбта е краят на един живот. Грехът е краят, а Правдата е началото на един живот.

Следователно, всички отрицателни прояви, в които човек може да изпадне в живота си, това са зачевания, в които той е търсил само края на нещата. Обаче казано е в Писанието: „Бог е безначален и безконечен.“ Любовта, която Бог изявява към хората, няма начало, няма и край. Искате ли да видите края на живота, както и края на Любовта, посетете хората и вижте как те свършват живота си. Искате ли да намерите началото на Словото, идете при хората, да видите как се раждат. Аз не подразбирам само раждането на съвременните хора, но имам предвид процеса на раждането и в миналото, в най-отдалечените времена от днес, когато Вселената едва се е пробуждала, когато ангелите се пробуждали от своя дълбок сън. Това означава начало на Словото. Казвате: Какво може да стане от един ангел? Питам: Какво може да стане от един човек, който едва сега започва живота си? Един знаменит проповедник държал няколко беседи на една конференция. Като свършил беседите си, запитал: Какво мога още да направя? Един негов приятел му отговорил: Да си отидеш вкъщи. Същото може да се каже и за някой писател, който написал много книги. Този писател казва: Написах много книги за бъдещето поколение. Какво още трябва да направя? – Да си отидеш вкъщи. Съвременните хора, които не знаят какво да правят, умират. Които умират, търсят края на нещата. Какво означава краят на нещата? – Смърт. И действително, човек трябва да умре, за да дойде до началото на живота. Който иска да намери края на нещата, той трябва да слезе в ада, дето ще намери края на всички противоречия. Който търси началото на нещата, той ще отиде в рая. Значи, краят на всички неща се намира в ада, а началото им – в рая.

Йоан, който бил запознат с науката на Божията Любов, казва: Без Любов не може да съществува никаква по-

ложителна наука; без Любов не може да изговорим нито една дума; без Любов не можем да проучваме човешката душа. Изобщо, без Любов не можем да направим нищо. Любовта е единствената светлина, с която разполагаме, за да познаем живите същества, с които сме заобиколени. Да познаваш една душа, това значи да придобиеш нов смисъл в живота. Какво би било тогава, ако всички хора в света отворят душите си едни за други? При това около един и половина милиард хора днес имат отношения към вас. Не само хората, но и млекопитаещите, птиците, рибите, насекомите, всички живи същества имат отношение към вас. Това е велико благо за човека! Всяко живо същество все допринася нещо за щастието на всеки човек.

Сега аз разглеждам този въпрос, защото той е във връзка със закона на кармата. Според обясненията на някои учени, кармата не е нищо друго, освен странстване на човешката душа из Космоса. След като направи обиколка из целия Космос, след като завърши екскурзията си, тя се връща при Баща си, отдето е излязла, но вече обогатена, пълна с опитност и знание. Душата, дошла при своя Баща, не седи без работа; тя веднага започва да прилага знанията си: тя работи, създава нови системи. Колкото една душа е по-напреднала, толкова и Вселената, която тя създава е по-голяма. Казвате: Какво може да се работи в онзи свят? Ако отидете в онзи свят, ще видите, че ангелите работят усилено, цели слънчеви системи творят.

„В началото бе Словото“. Някой казва: Какво ще стане с мене като умра? Като умреш, ти ще се разпръснеш навред из пространството на безброй малки частици, и тогава от тебе нищо няма да остане. По този начин ти ще научиш закона на абсолютно малките величини и ще се смалиш. Сега хората на щастието и нещастieto учат за-

кона на абсолютно малките величини чрез страданията и смъртта. Само по този начин се лекуват негативните страни на живота. Например вие сте недоволни. Казвам: Има едно изкуство, което може да ви направи доволни. Кое е това изкуство? – Ще вземат всичко, което имате, и ще ви оставят без никаква собственост. Няма да ви дадат даже и едно стъпало да си турите краката. Тогава у вас ще се зароди желание да имате едно малко местенце, с каквото разполага микробата, та да осмислите поне малко живота си. Казвам: Днес вие сте на Земята, дето се сипят най-големите богатства, и пак сте недоволни. Бог ви е дал здраво, силно тяло, но вие не сте доволни и казвате: Защо ни е това тяло? Храните се, не знаете защо се храните; спите, не знаете защо спите; обличате се, не знаете защо се обличате; дишате, не знаете защо дишате. Човек трябва да знае защо се храни, защо диша, защо спи, защо се облича и т. н. човек яде, а мисли, че яденето е безсмислен процес. Не, посмислен процес от яденето няма. Безсмислен е само когато човек преяжда. В яденето е вложено началото на Словото. Някой казва: Аз се уча да постя. – Колко време можеш да постиш? Най-много 40 – 50 деня. Един ирландец постил 80 деня и след това умрял – повече не могъл да издържи. Има напреднали същества, които могат да постият хиляда години и накрая на поста те закусят. С какво нетърпение, с каква радост очакват те тази закуска! След нея те се разцъфтяват като цвят. Съвременните хора ядат на всеки два – три часа, в следствие на което са обезсмислили процеса на яденето и казват: Какво представя яденето? Трябва да се знае, че Божественият живот се влива в човешкия чрез яденето. Бог е направил устата и езика за възприемане на този живот. Когато Христос е изказал стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“,

Той е вложил дълбок смисъл в него. Духовното е скрито във физическото. Духовният свят става понятен само чрез физическия. Душата е достъпна за нас само чрез тялото. Ако човек не познава тялото си, как ще познава душата си? И ако не познава сърцето си, как ще познава ума си? Съвременните физиолози например имат особено понятие за сърцето. Те го считат нещо като помпа, от свиването и разпускането на която кръвта се докарва в движение из цялото тяло. Това е отчасти вярно, но всъщност сърцето само не докарва кръвта в движение. За докарване на кръвта в движение е причина особена жива сила, която иде като течение в организма и кара клетките на сърцето да пулсират. Тази сила има свой регулатор в мозъка. Следователно клетките на сърцето са разумни същества с голяма интелигентност. След клетките на мозъка по интелигентност идат клетките на сърцето. Оттук се вади заключението: каквото е сърцето на човека, такъв е и самият човек. Затова именно, идейно човек трябва да държи живите същества близо до сърцето си, а далеч от ума си. Защо? Причината за това е следната: когато някои същества са близо до неговото сърце, те идват на гости у него и по този начин му носят своето благословение. На онези пък, които са далеч от него, той ще отива на гости и ще им занася своето благословение. Правило е: на едни същества вие да ходите на гости, а на вас други да дохождат. Следователно в умствено отношение вие ще отивате при Бога, а по отношение на сърцето, Бог ще дохожда у вас, чрез Духа си. И когато ние казваме, че Господ трябва да ни научи, ще знаем, че Той не може да дойде в ума ни. Дойдем ли до живота на ума, ние трябва да отидем при Бога; за тази цел трябва да водим чист и свят живот, за да олекнем. Същото нещо е и в училищата; ученикът отива при учителите си, а не учителите

при ученика. Такъв е законът. Няма изключение от този закон. Не е известен случай, когато учител да е отишъл при ученика си. Ученикът отива при учителя си. В Писанието е казано: „Които ме намерят, само те ще придобият живот.“ Щом човек се допитва до Бога, той ще се освободи от злото, което съществува в света. Бог напътва хората към положително знание.

Съвременните хора и досега още спорят съществува ли Бог, съществува ли Учител в света и най-после казват: Какъв е смисълът на живота? Чудно е, когато един ученик се запише в първо отделение, научи се да брои до десет и после казва: Какъв е смисълът на това смятане? Той още не знае началото на математиката, а иска да знае какъв е крайт на тази наука. Питам: Какво е началото на математиката? Когато единицата се завърти четири пъти около себе си, тя образува двойката. Какво ще разберете от това? Ще разберете, че се образува едно количество. Когато двойката се завърти четири пъти около себе си, тя образува тройка и т.н. Такъв е законът. Или друго положение: нещата стават ясни, осезаеми, видими, реални, само когато се съгъстват. Това са отвлечени работи, които имат смисъл към сегашния живот на хората. Това, което осмисля земния живот, не е нито богатството, нито знанието, нито тялото. Богатството, знанието, тялото са само средства, условия, дадени на човека, за да се домогне той до великата Истина, която може да му даде свобода. Под думата свобода се разбира работа. Свободата може да се постигне само чрез усилена работа. Засега хората не са свободни, но има хора, които и след сто хиляди години няма да се освободят. Казвате: Христос ни е освободил. – Това още не е свобода. Най-голяма свобода човек може да постигне, когато спазва стиха: „Ако устоите в моята дума, наисти-

на сте мои ученици; ще познаете Истината, която ще ви направи свободни“. Следователно само онзи човек е абсолютно свободен, който живее в закона на Любовта. Такива трябва да бъдат отношенията на ученика към учителя. Който се домогне до великата Божествена наука, той ще придобие големи опитности. Само тази наука е в сила да обърне човека към Бога. Когато казвате, че сте обърнали някого към Бога, вие се самоизлъгвате. Никой никого не може да обърне към Бога. Да посочите на някой човек пътя към Бога, това е възможно; обаче да го обърнете към Него, това е абсолютно невъзможно! Моисей на времето си казваше: „До този ден още не мога да обърна еврейския народ към Бога.“ При това, Моисей беше голям адепт и като такъв пак не можа да обърне еврейския народ към него. И днес още евреите не вършат това, което Моисей им казвал. Днес и християните още не вършат това, което Христос им проповядвал. Това показва, че у човека съществува вътрешен закон на свобода. Законът на свободата, законът на великата Истина изискват човек сам да се обърне към Бога. Той сам трябва да Го потърси. В това отношение човек трябва да разбере какво нещо е сърцето. Той трябва да намери сърцето си и да го изучи. Следователно най-важното нещо за човека е свободата. Всеки иска да бъде свободен. Всяко живо същество иска да го обича някой. Това е основният камък на живота. Когато човек се убеди, че има някое същество, което го обича, животът му се осмисля. Щом се поколебае в тази основна идея, животът му отново се обезсмисля. Обаче пробуди ли се съзнанието на човека, той вече разбира, че първото същество, което го обича, това е той сам. Щом човек обикне себе си, той се свързва с Бога. Иначе той не може да намери Истината. Казвате: Да обичаш себе си, това е егоизъм. Ако човек в

Любовта към себе си не може да види онзи, който го обича и внася в него Истината, тази негова Любов няма смисъл, т. е. Любовта му не е на място.

Йоан казва: „В началото бе Словото“. Той говори за разумното Слово, което иде в света, да обясни нещата и да се всели във всяко живо същество. Например вие още не сте си обяснили какво нещо е Любовта. Често хората наричат Любов онези повърхностни отношения, когато едни-други се ревнуват, дразнят, обиждат и т. н. Това не е никаква Любов. Това са само изпитания. По този начин Бог изпитва хората, да види каква е тяхната Любов. Някой господар има слуга или слугиня: господарят изпитва слугата, а слугата – господаря си; свещеникът се учи от своите пасоми, а пасомите се учат от свещеника; овчарят учи овците и овците учат овчаря. Всяка проява, всяко отношение на хората едни към други не е нищо друго, освен изплащане на стари дългове. Това показва, че хората имат много дългове. По този начин те учат закона на златото; те изучават алхимическия закон, да могат от малко злато да създадат повече, да го увеличат. Вие трябва да дойдете до знанието, с което разполага адептът, който, ако има в джоба си една златна монета, с нея ще може да прекара цял живот. Като я тури веднъж в джоба си, през целия си живот ще дава от нея и тя няма да се свърши. Както водата тече и не се свършва, така и златото на адепта всеки ден приижда и не се свършва. Учените казват, че златото е твърдо тяло. Също така и водата при студ може да се втвърди. Обаче адептите, като привличат златото от пространството, те го докарват в особено състояние, в най-високото му състояние. Щом обикнете златото, вие ще се домогнете до неговия възвишен живот, до неговото най-високо състояние. Това пък ще ви даде големи знания. Учени, които се занимават с

астрология, уподобяват златото на слънце. Те го взимат като емблема. И действително, живот без злато не може. Мнозина запитват: Какво нещо е животът? Казвам: Животът, който ние имаме, е злато. От този живот и вие можете да изкарате колкото искате злато. Колко злато трябва на човека за един ден? Малко злато му трябва. Обаче, ако познавате свойствата на златото, което имате в себе си, с него вие ще можете да превръщате неблагородните метали в злато.

— Сега у вас може да се яви желание, час по-скоро да придобиете това знание. Казвам: Вие трябва да придобиете живота, който носи знанието, а не самото знание. В какво седи този живот? – В Словото. Тогава, за да придобиете това Слово, този живот, какво се изисква от вас? – Положителна вяра. Божественото учение, Божественото Слово не допуска абсолютно никакво съмнение. Съмнението е признак на невежество. Дето има невежество, там Словото не може да се прояви, не може да работи. Някои казват, че за да се намери Истината, човек трябва да се съмнява. Истината се намира само чрез положителни качества, но не и чрез съмнение.

„В началото бе Словото“. Ние казваме, че Йоан е проповядвал за Христа, а Христос преди две хиляди години още е проповядвал на хората, но какво от всичко това? Какво са направили хората през тези две хиляди години, след като им е било говорено Словото? Вие трябва да знаете, че това начало, за което Йоан е говорил, днес е по-реално, отколкото в неговото време. Какво са реализирали хората от това Слово? Какво са изработили досега? Словото представя Божествения план, който постепенно ще се реализира. Де е Словото у нас? Велика наука е да знаете как действа Словото в човека. Доколко Словото е в човека,

се познава от това, какво той е изработил, какво е придобил в себе си. Има хора, у които Словото отсъства. Когато Словото работи в някой човек, вие ще познаете това по степента на неговата разумност. Разумният човек има специфична светлина на съзнанието си. Този човек е направен от разумни линии, които са в постоянно движение. Ако погледнете на разумния човек с окото на ясновидеца, вие ще видите в него друго същество, което постоянно свети.

Сега мнозина от вас се вглеждате повече в отрицателните прояви на живота и казвате: Ние знаем всичко това, което ни се говори. Какво знаете? – Знаем стиха „В началото бе Словото“. Много пъти сме слушали това нещо. – Нищо не сте слушали. Опитвали ли сте онази Любов, при която да сте готови всичко да извършите заради Бога? Можете ли в тази Любов да изпълните волята Божия? Казвате: Ние сме опитвали тази Любов, но вече сме я изгубили. Казвам: Ако разсъждавате така, вие сте на крива посока. Това, което се губи, не е реално. Ако веднъж само сте се докоснали до Любовта, вие не можете да я изгубите. Тя е реалност, а реалността не се губи. Закон е това! Пръстът, който е свързан с ръката ми, той не може да се отдели по своя воля. За този пръст смисълът е само ръката. Отдели ли се от ръката, той е осъден на смърт. Следователно, когато човек познае Бога, той става вече уд на Божествения организъм. Само тогава той има тежест и сигурност в живота. Той има вече тил зад себе си. Някой беден човек ме пита: Де е Господ? Казвам: Ела с мене, аз ще ти покажа де е Господ. Започвам да му проповядвам „В началото бе Словото“. Той казва: Тези неща сега не ми трябва, аз съм беден човек, жена ми е болна, децата ми са гладни, а сам съм гол и бос, дрехите и обувката ми са окъсани. – Почакай малко, аз сега ще ти покажа де е Господ. Завеждам го при един

дрехар и казвам: Услужете на този човек! Бедният човек веднага сваля старите и окъсаните си дрехи и облича нови. Казвам: Познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Как не го познаваш? Той те облече. След това го завеждам при един обушар и казвам: Услужете на този човек! Бедният събува старите обуца и веднага обува нови. Питам го пак: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Как не го познаваш! Той те обу. После този беден човек казва: Аз ти благодаря; облякох се, обух се, но гладен съм. Завеждам го в една гостилница да се нахрани добре. – Ами сега нямам пет пари в джоба си. Отивам с него при един банкер и го питам: Познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Той те познава и сега ще ти услужа с една сума. Казвам: Виждаш ли сега? Този, който те облече, обу, нахрани и напълни кесията ти с пари, той е Господ. Иди сега разкажи на другите какво направи Господ заради тебе.

Казвам: Има една велика, Божествена наука, която показва на човека начини и методи, с които да си послужи при случай на обезсърчение. Когато се обезсърчите, спрете се в себе си и кажете: Защо трябва да се обезсърчавам, когато имам глава, ръце, крака, с които мога да преодоля всички трудности? Значи, Бог ми даде всички възможности да преодолявам мъчнотиите в живота. Едно време нямах глава, нямах нито ръце, нито крака. Ако влезе в пространството като дух, вие няма да имате никакви удове. Духът е само мислещ център. Той има съзнание в себе си, че може да направи много работи, но глава няма. Искане да направи нещо с ръцете си, но ръце няма. Такова е състоянието на обезплътените човешки духове. И най-после, той трябва да ходи от човек на човек, да се моли да му услужат в нещо. Духът е в положението на майстор, който може да направи много нещо, но няма инструменти, с

които да си послужи. Като му дадат тесла и чук, майсторът вече е в ролята си. Тъй щото, докато ние сме на Земята, имаме отношения и с Божия Дух, имаме отношения и с духовете у нас. Тъй както Бог е създал хората, те представят складове за разумните души. И затова, всяка душа, като се въплъти на Земята, тя трябва да има на разположение всички инструменти, с които Духът може да си послужи. Само по този начин Духът може да работи. Затова и Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Значи, когато Духът влезе в сърцето на човека, той почва да работи. Ако не разбирате тези закони, вие си създавате големи мъчнотии. Мъчнотиите се крият във вътрешното неразбиране на живота. Вземете например, един ден човек е щастлив, а на втория ден изгубва щастието си, изгубва смисъла на живота си. Да изгубите смисъла на живота, това показва, че не сте били в реалността на нещата.

Някой казва: Еди – кой си човек ме обича. Кой са признаците на истинската обич? Не се минават две години и същият човек казва: Този, който ме обичаше, вече не ме обича. Питам: Каква е тази Любов, когато някой ти дава една дреха, а на другия ден си я взима? Какво добро е това, което на другия ден ще го разказвате наляво – надясно, ще проглушите ушите на хората с него? Бог, който е направил толкова добрини на хората, не е казал дума по това. Той никому не се е хвалил, че е направил добро на този – на онзи или че обича хората. Бог ви прави добро, а вие като не съзнавате това, всеки ден вършите грехове и престъпления. Той само погледне към вас, усмихне се и мълчи – нищо не казва. И добро да вършите, и зло да вършите, Бог ви оставя свободни, сами да се учите от това, което правите. И когато скърбите, и когато се радвате, Господ знае, че ще придобиете нещо хубаво. От Божествено гледище

между скърбта и радостта няма разлика. Следователно, ако не искате да скърбите, трябва да приложите Божията Любов в живота си, да бъдете подобни на Него. Като направите някому добро, не го споменавайте, но радвайте се за самото добро. Направите ли някому добро, не му го натрапвайте, не казвайте, че вие сте го направили. Оставете човека свободен, той сам да съзнае доброто, което Бог му е направил чрез вас. Много християни изпадат именно в тази грешка. Направят едно добро и после цял живот го споменават. Няма по-лошо нещо от това да ограничиш съзнанието на човек.

Следователно правилният начин за развитие е пътят на Любовта и Мъдростта. В Божествения свят нещата се дават даром. Каквото добро направиш, ще го забравиш. Този пък, на когото си направил добро, той сам трябва да изрази Любовта си спрямо тебе. Ако дам някому семенца от хубави плодни дървета, трябва да забравя това. Обаче няма да мине много време, и аз ще получа плодове от тези развити вече плодни дървета. Значи, ако обичате някой човек и му правите добро, то е все едно, че насаждате семенца от най-хубави плодни дървета в неговата градина. Вие ще видите, че след известно време всички тия семенца ще дадат плодове, на които и той ще се радва, и вие ще се радвате. По същия начин и ние трябва да разработваме всичко онова, което Бог ни е дал, за да можем след време да принесем от тези плодове пред олтара на Божията Любов. Като помагаме на другите хора, същевременно помагаме на себе си. Всеки човек трябва да вложи в ума си мисълта да помага, да дава и на другите. Дали ще можете да помагате или не, то е друг въпрос, но никога не трябва да се съмнявате в това. Кажете ли някой, че не може да помага на другите, той е слаб човек. Погрешката седи в съмнението. Който иска

да служи на Бога, той може да реализира всички желания и копнежи на своята душа. Всяко добро желание може да се реализира още сега, а не след хиляди години.

„В началото бе Словото“. Това начало разполага с цялата вечност. Щом е така, няма защо да се бърза. Законът е следният: всеки ден вие виждате Слънцето да изгрява и да залязва. Какво означава изгревът на Слънцето? – Начало на деня и край на нощта. Какво означава залезът на Слънцето? – Край на деня и начало на нощта. Началото на деня е край на нощта, а краят на деня е начало на нощта. Значи, имаме два живота едновременно. Какъв е краят на радостта? – Скръбта. Какъв е краят на скръбта? – Радостта. Какъв е краят на знанието? – Невежеството. Какъв е краят на невежеството? – Знанието. Следователно, щом дойдете до някакво противоречие в живота, ще знаете, че следният момент минавате във възходящо състояние, т. е. вие сте в началото на нещо, от което сте се отклонили. Какъв е краят на безверието? – Вярата. Какъв е краят на вярата? – Безверието. Какво е началото на вярата? – Безверието. Какъв е краят на безверието? – Вярата. Вярата, сама по себе си, има начало, а няма край. По същия начин ние не можем да говорим и за края на нашия живот, понеже още не сме завършили нито една стотиленна част от това, което за бъдеще ни предстои да извършим. Преди всичко, съвременните хора още не са развили своите тела, както трябва. Те така трябва да усъвършенстват телата си, че никога да не боледуват. Те така трябва да изправят живота си, че дето отидат, всеки да е готов да им послужи. Адептът на доброто само като се усмихне, всички врати пред него се отварят. Достатъчно е той да спре пред едно плодно дърво и то вече навежда клонете си пред него да си откъсне, който плод пожелае. Хиляди примери из живота ни говорят за

знанието, което съвременните хора трябва да придобият, както и за знанието, до което сега са дошли. Днес знанието на хората е дошло до своя краен предел. Краят на живота, според сегашното разбиране на хората, ще бъде смъртта. Днес нищо друго не ни очаква, освен смърт. За да излязат от смъртта, те трябва да изменят своите стари възгледи. Както живеят, както мислят и какво чувстват хората днес, всичко това не носи нищо друго, освен скръб, нещастие след нещастие и смърт. Съвременните хора трябва коренно да изменят живота си. Това не значи, че сегашният живот няма смисъл, но всички търсят днес само края на нещата, края на живота.

Срещате един млад момък, едва 21 годишен, и той вече мисли за края на живота, иска да се осигури, да тури стотина хиляди лева в някоя банка за черни дни. Той ще се осигури толкова, колкото се е осигурил един господин от Варна, който във време на войната спечелил сто хиляди лева. Турил парите си в една банка и казал: Сега вече се осигурих най-малко за 20 години. Войната може да продължи, колкото иска, не ме е страх вече. Обаче след 24 часа той умира. Ето как се е осигурил, това е крива философия. В Природата не съществува никаква философия на осигуряването. Този човек се е осигурил само за 24 часа.

Казвате: Ние трябва да бъдем силни, ако искаме да постигнем своите желания. Аз считам силен човек само онзи, който без пет пари в джоба може да прекара цял живот. Не е въпросът да тръгнете от къща на къща да просите. Както вървите из улицата, срещате един каруцар и го поглеждате. Той веднага ви предлага да се качите на колата му, да ви заведе дома си. После, както вървите по улиците на някой град, минавате покрай някоя къща, виждате един човек отвън и му се усмихвате. Той веднага ви

поканва дома си, да ви нагости. При това, като влезете вътре, вие няма да разправяте, че имате жена, деца, че сте човек без средства, но ще мълчите. Малко ще приказвате, повече ще мислите. А какво правите вие? Отивате в някоя къща, отваряте Библията и като започнете от Битието, свършвате с Откровението – приказките ви нямат край. Вие искате изведнъж да научите хората. Понеже вие едва сега започвате, то и на хората ще давате малко. Ако отивах в света, ето какво бих направил аз. Ще вляза в един дом и ще забележа, че един от домашните страда от цирей. Ще взема малко вода, ще го измия, ще го превържа и ще кажа: Циреят ще мине, в скоро време ще се освободите от всякаква болка. Както казвам, така става. Това е проявление на Божията Любов. Щом излекувам този човек, той никога вече няма да ме забрави, никога няма да изляза от ума му. Циреят ще бъде връзка между мен и него. И после аз няма да кажа на този човек, че съм го излекувал, но той сам ще си помисли: Какъв беше този човек, който така скоро можа да ме излекува? Как е името ми, какъв е баща ми и каква е майка ми, отде съм роден, това не е важно за него; за него е важно, че го излекувах. И най-после, ако той пожелае да ме познава, аз пък ще се интересувам от това дали той ме обича и дали аз го обичам. Тъй щото, когато искам да се запозная с някой човек, мене не ме интересува нито името, нито произхождението, нито какво е свършил, но аз искам да зная само едно – мога ли да го обичам и той може ли да ме обича, за да съм готов при всички условия на живота на всякакви услуги и жертви за него, както Бог е готов на всички жертви за нас. Аз искам да зная мога ли да постъпвам с този човек така, както Бог постъпва с мене. Като ни е пратил на Земята, Бог никога няма да ни остави да пропаднем. Той ще ни постави в положение да скъса-

ме хиляди костюми, за да Го познаем. Тези костюми не са нищо друго освен разни форми на раждане и прераждане. Например много ангели, много адепти, облечени в костюми на обикновените хора се срещат навсякъде по Земята, в големите градове, като в Лондон, в Париж, в Берлин, в София и другаде. Някой казва: Какви ли са ангелите? На вид те са обикновени хора, но дават насока на всички същества в живота. Те са капацитети по разни въпроси и представят нещо подобно на стрелките в часовника, които определят времето и дават посока на движението. Те са постоянни по характер и прояви и всякога верни на обещанието си: каквото казват, изпълняват. Сълзи на очите им няма да видите, скърби – също нямат, обаче носят скърбите на хората. Богати не са, но дето отидат, в който дом влязат, внасят богатство и щастие.

Казвам: Такова трябва да бъде новото положение, към което всички хора се стремят. Всеки има някакъв идеал, но питам: Какъв е този идеал, когато всички хора едни – други се ограничават? Днес хората се групират и казват: Има обществено мнение! Утре това обществено мнение се изменя. Не, трябва да има само едно мнение, което през всички времена да бъде едно и също. Днес хората едни – други се ограничават и казват: Какво ще каже общественото мнение за това? Какво представя днес общественото мнение? Често то представя сбор от най-некултурни хора, от хора на модата, облечени със светли или с черни дрехи. Какъв трябва да бъде истинският цвят на дрехите? Всеки човек има свой любим цвят, който отговаря на него. Всички хора не трябва да носят еднакви цветове. Всеки човек има право сам да си избира цвят и модел на дрехите, каквито той желае. В Природата съществува вечно разнообразие. Такова трябва да съществува и в живота.

Обаче ние казваме: Това не трябва да носиш или онова не трябва да носиш! Човек може да носи каквото желае, стига то да не бъде спънка в живота му. След първия костюм ще дойде втори, после трети, четвърти, които ще се сменят един подир друг. Всяка дреха, всеки костюм трябва да съответства на знанието, което сърцето на човека има. Ако човек е хубаво облечен, това съответства на неговия ум и на неговото сърце едновременно.

И тъй, при тази наука всеки трябва да предвижда своето бъдеще, да знае какво го очаква. Това интересува човека. При това той иска да знае богат ли ще бъде или сиромаш, учен ли ще бъде или прост и т. н. Има моменти в живота на човека, които определят неговото положение. Ако разумният човек иска да подобри съдбата си, и той, като земеделеца, трябва да спазва годишните времена. Всяко нещо трябва да се постави навреме и на място. Ако го поставите навреме, и работата му ще излезе успешна; ако не го поставите навреме и работата му няма да бъде сполучлива. Ако човек възприеме Истината не навреме, той непременно ще я пометне. Казвате: Не е мъчно да се възприеме Истината. Обаче трябва да се знае, че всеки човек не може да възприеме Истината, както и всеки не може да я предаде. За да предадете Истината в душата на другите хора, вие сами трябва да бъдете чисти и съвършени. Всеки може да проповядва, но Истината може да внесе само онзи, който е чист и съвършен. И само онзи може да обърне човека към Бога, който има чистота и съвършенство. Тъй щото, опасността в предаване на Истината седи в това, че едновременно с придаване на положителните качества, вие придавате на хората и своите отрицателни качества и недъзи. Това е опитано. Има хора, които могат да лекуват по магнетичен начин, но в това лекуване има опасност, да не би самият

магнетизатор, с внасяне на положителното в своя пациент, да внесе и своя някаква болест. Тъй щото, той ще го излекува от една болест, но ще му внесе друга. Например един човек има някаква физическа болест, но при лекуването си по магнетичен начин, той изгубва тази болест, а придобива някакво отрицателно качество, става съмнителен, изгубва вярата си в Бога, която по-рано е имал. По-добре е човек да има някаква външна болест, отколкото да изгуби вярата и Любовта си към Бога. Тъй щото Истината не може да се проповядва на всички хора. Който проповядва Истината, той трябва да внесе Любов в душите на хората. Който проповядва Истината, той трябва малко да говори и да не преувеличава нещата. Той не трябва да изпада в положението на онзи свещеник, който за да убеди слушателите си, че наистина Христос нахранва петхилияден народ с пет хляба и пет риби, той казал, че тези хлябове били големи като могили. По този начин ние искаме да докажем, че и невъзможните неща са възможни. Нека е така. Ние трябва да знаем, че малките неща могат да се разрастват. Вземете например, ако всеки житен клас дава по 30 зрънца, в продължение на 15 – 20 години, той може да се развие толкова, че да покрие цялата Земя. Кога? Ако се дадат благоприятни условия на това житно зърно, то ще бъде в сила да изхрани цялата Земя. Тази възможност е вложена в самото житно зърно. Следователно, ако човек има в себе си такава малка сила, каквато има в житното зърно, след 5 – 10 години тя ще се развие в такава грамадна енергия, че той ще може да разполага с големи богатства, каквито Земята има. Може ли да се нарече сиромах онзи, който има богатствата на цялата Земя? Днес светът се нуждае именно от такива хора, които могат да вярват и да помагат на цялото човечество. Такъв човек беше Христос.

Казвате: Как ще се преобрази светът? Светът вече е преобразен. Казано е: „В началото бе Словото“. Сега ще се даде начало на новата култура, на новото сеене. Всички досегашни култури са били приготвителни условия за идването на новата, на бъдещата култура. Време е вече да се посее началото на Словото. Това начало не беше нито във времето на Адам, нито във времето на Моисей, нито пък във времето на Христа. Всички тия времена бяха приготвителни епохи. Сега е време вече за разумното начало, за пробуждане на съзнанието. Христос казва: „Когато Син Человечески дойде на Земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?“ Това означава: когато Любовта дойде в света, ще бъдат ли хората готови да възприемат тези благоприятни условия на живота, да подемат тази велика работа? Казвате: Какво трябва да правим? Сега е началото на великата култура, на великата епоха на Любовта. – Ама знание нямаме. – Не се лъжете. Извадете торбите си и ще видите тук – там скрито богатство, знание. Извадете златото от торбите си и го стопете. Всичко трябва да пожертвате за Царството Божие. Какво коства на европейските народи на място да дават средствата си? Съвременните народи влагат своите средства за напрана на топове, оръдия, задушливи газове, но ако те разбираха нещата правилно, биха могли да вложат тия средства, тия богатства на друго място. Казах ви, че в света идат вече осем хиляди адепти. Те са носители на бъдещето и това бъдеще ще се наложи на човечеството. Бъдещата култура ще се наложи на хората, както спят още. Както спят хората, сутринта ще се събудят преобразени от гъсеници в пеперуди. Много хора са в положението на копринените буби, въртят си главите на една или на друга страна. Казвате: Какво мисли тази буба? – Тя размишлява, прави си някакви планове, ходи, снове, създава някаква своя архитектура.

Някои казват: Много от съвременните хора са изветрели, извеяни са станали. Не, те не са извеяни, но размишляват, защото иде новото в света. Те са разумните хора в света, които се приготвяват за новите условия на живота. Аз наричам изветрели или извеяни хора само тия, които не правят нищо. Сега е начало на нещата. Мислете за това начало, а не за края. Не мислете, че началото е било в миналото. Не, началото е сега, а краят именно е бил в миналото. И в Писанието е казано, че нощта вече е преминала. Значи, краят е това, което наричат тъмен век, нощ. Сега иде пробуждането на онзи светъл, вечен Божествен ден, в който Бог слиза и казва: „Ще залича всичките им грехове и няма вече да ги поменавам. И тогава от малко до голямо, всички ще ме познават.“ Няма да има нужда вече да се проповядва на хората: Познай Господа!

Сега ще ви приведа един пример за един адепт от древността. Един от великите адепти – Анмру-Мура, като завършил развитието си, трябвало да принесе жертва на свещения огън на Любовта. Този безсмъртен огън се палил с особена запалка. Запалката носел един от учениците на адепта. Каква била изненадата на адепта, когато видял, че ученикът му забравил кутията със запалката. Жертвеникът бил вече приготвен, обаче нямало кутията със запалката. Ще кажете: Защо ученикът не се затичал да я донесе? Този свещен огън трябвало да се запали при първия лъч на Слънцето, а кутията този момент именно я нямало там.

Казвам: Вие всякога трябва да носите със себе си кутията със запалката, за да може великият адепт на Любовта да принесе своята жертва навреме. Питам: Вие носите ли със себе си огъня на безсмъртието? Това не е за обезсърчение, но за поощрение. Аз не разглеждам въпроса, както вие досега сте го разглеждали. Какво е досегашното ви по-

ложение, не ме интересува; какво е новото ви положение, това е важно и за вас, и за мене. Казано е: всички ще минем от смърт към живот. Смъртта, това е тъмният век – век на омраза, на убийства и т.н. Цялата Земя е покрита с кости на смъртта. Всички тия кости трябва да оживеят. Това значи: всички души, които са заспали, трябва вече да се пробудят. Когато Божественото дойде в човека, всички отрицателни състояния и прояви ще изчезнат. Без него все ще има нещо, което да го измъчва. Вие сте недоволни, страдате от съмнение. Оглеждате се наоколо, няма кой да ви обича. И действително, малко Любов има днес на Земята. Ако бащата не праща пари на сина си в странство, синът веднага се съмнява в него и казва: Не ми трябва такъв баща! Сега хората са толкова материалисти, че ако синът не дава нищо на бащата, последният казва: Не ми трябва такъв син! Съвременните хора са крайни материалисти. Докато мъжът принася вкъщи, той е добър мъж; докато жената работи вкъщи, тя е добра жена; докато синът помага на родителите си, той е добър син; докато дъщерята помага и тя е добра дъщеря. Престане ли всеки да изпълнява своите задължения към дома си, той вече не е добър, не е човек на мястото си. Тъй щото, докато се плаща на хората, те са добри. Днес на всички хора се плаща за извършената работа. Аз разглеждам този въпрос от добрата му страна. Не е лошо, че се плаща някому. Че хората работят с пари, в това няма никаква съблазън. Златото е живот. Обаче тъй както се разбира животът, ако на един професор не се плаща, той ще престане да работи. Следователно, ако човек работи в тялото си, той има живот; престане ли да работи, всякакъв живот изчезва. Значи, от всички се изисква работа.

И тъй, истинското благословение, което иде в света, това е новият живот, който трябва да се вложи в душите

на хората. Със стария живот, който сега имат, те по никой начин не могат да влязат в невидимия свят. Стариият живот може да се уподоби на книжните пари, с които си служат съвременните държави. Те не представят никакъв ефектив. Колко струват например българските книжни пари? Тяхната цена един ден ще се изгуби, както се изгуби цената на германските книжни пари. Те се обезцениха толкова много, че с 45 милиарда марки човек не можеше да си достави един добър обяд. Това положение мяза на приказките от хиляда и една нощ. Сегашният живот се е обезличил като германските марки. Човек, след като живее сто години на Земята, той не може да си изкара даже и за един обяд. Като отиде на онзи свят, и там не може да се нахрани. И в този, и в онзи свят, за да се нахраните, трябва да плащате. И затова Христос е казал: „Събирайте съкровища за онзи свят, които никой не може да ви отнеме!“ Кои са тези съкровища, които трябва да събирате за онзи свят? Те представят великото добро, което човек може да извърши на Земята. Питам: Можете ли да направите такова добро, което да ви радва през целия живот? Човекът, на когото сте направили такова добро, може да не съзнава това, но вие да го чувствате и нито за момент да не го помрачите с нещо. Това наричам аз добро на Любовта. То създава голяма радост за човешкия дух. Ако целият живот на човека е пълен само с такива добрини, той би изпитвал неопишуема радост. Този е идеалният живот, който човек може да прекара. Живее ли по този начин, тогава лъжа няма да има и кражба няма да има, и сиромашия няма да има – всеки ще бъде доволен от положението си. Като видиш, че някой човек се готви да краде, ти ще се приближиш до него и тихичко ще му кажеш: Ти имаш нужда от пари. Колко ти трябва? Ще му напълниш кесията и ще се оттеглиш. Обаче при Божиите

благословения, които ни са дадени, днес ние сами отваряме вратата на злото.

Новата култура изисква работници за Бога! Тези работници трябва да работят от Любов, да не мислят за пари. Обаче засега златото е велико благо на човечеството и всички хора казват: Ние трябва да бъдем богати! Често аз съм казвал, че зная местата, дето има заровено злато в земята. По този случай българите ми казват: Като знаеш де има злато, защо не ни кажеш, да отидем и да го разровим, да си платим дълговете? Това, че българите имат много дългове, се дължи на неизпълнение задълженията си към Бога. Ако те изпълнят задълженията си към Бога, аз ще им кажа де има заровено злато. Ще кажете: Ти ни покажи де е златото, ние обещаваме, че ще изпълним задълженията си към Бога. Тяхното положение мяза на онова, в което се намерил един циганин, който искал да прегази една река, но не се решавал, та се обърнал с молитва към свети Никола и му обещал нещо. Той му казал: Моля ти се, свети Никола, помогни ми да прегазя реката, без да се удавя. Ако ми помогнеш, ще ти запаля една голяма свещ. След молитвата той се опитал да прегази реката и я преминал благополучно. Като се видял вече на другия бряг на реката, той се обърнал пак към свети Никола с думите: Свети Никола, ти си богат човек, аз съм беден, откажи се от свещта, която обещах да ти запаля. При това, както виждаш, цял се измокрих. И съвременните хора какво ли не обещават на Бога? Обаче дойде ли да изпълнят обещанието си, отказват се и намират ред причини за оправдание. Бог не се нуждае от нищо друго, освен от нашите сърца. И в новата култура всеки трябва да посвети сърцето си за служене на Любовта. Това не подразбира, че трябва да напуснете живота си, да станете отшелници. Вие трябва да се стреми-

те към красивия, към великия живот. Не мислете, че като станете отшелници, ще бъдете добри. Добротата на човека седи в сърцето, което той е посветил на Любовта. В това сърце блика светлина; в това сърце блика живот. Човек с такова сърце знае кой от какво се нуждае и може да му помогне. Отдето мине, той знае вече какво трябва да прави. Целият ден, от сутрин до вечер, той е зает да помага. Аз разглеждам въпроса от мое гледище. Ако река да ви съдя, че не сте направили това или онова, не съм на правата страна. Важно е какво аз мога да направя, затова разглеждам въпроса за себе си, като казвам: Това, което е вярно за мене, е вярно и за вас. Някой казва: Аз съм болен. – Следвайте моя път и всякаква болест от вас ще изчезне. – Ама не съм учен. – Следвайте моя път и наука ще придобиете. – Как да го следвам? – Изучавайте ме. Елате при мене и както постъпвам аз, така постъпвайте и вие. Аз съм търсил ред методи, пътища, и видях, че друг път освен този на Любовта няма. Като влезете в Божия път, всички болести, всички страдания ще изчезнат. Щом дойдете до този път, ще постигнете всичко, каквото душата ви желае.

„В начало бе Словото“. Ние трябва да приемем това Слово с отворени сърца и души. Това Слово трябва да светне в училищата, в домовете, в църквите и като се срещнат хората, всички да представят запалени свещи. Тогавя всеки ще се радва на присъствието на своя брат. Това наричам аз хора на новата култура. Днес обаче хората не се срещат по този начин. Те са чужди едни на други. Когато хората станат запалени свещи, те ще се разбират, ще могат да работят солидарно, ще правят опити от различен характер. Ако сега например ви кажа, че човек може да отиде до Слънцето, вие ще кажете, че това може да говори само умопобъркан човек. Питам: Преди 400 години, кога-

то хората казваха, че може да се лети с някакви машини из въздуха, бяха ли умопобъркани? И тогава може да са ги считали за умопобъркани, но днес вече не са такива. Днес хората летят из пространството с аероплани. Това хвърчане на хората из въздуха днес още повече осмисля живота им. Ако човек за половин час може да отиде до Слънцето, да види как живеят съществата там, той няма да бъде тъй стар, както го виждаме днес. Ако някой отиде до Слънцето и се върне, той ще каже: Виждам вече как може да се живее. Можете ли да отидете поне до Луната, като до близка станция? Учените днес казват, че на Луната нямали никакъв живот, никаква култура. Така е за човек, който не е ходил там, но за онзи, който е ходил и се е върнал от Луната, не е така. Като слуша твърденията на съвременните учени, той казва: Това е само едната страна на въпроса, но аз зная и другата страна. Който знае какво има на Луната, той няма да разправя, да убеждава хората да вярват, но ще им каже: Ето един билет за Луната! Идете и вие там, и сами вижте какво има. – Какво има на Слънцето? – Заповядайте един билет! – Ама аз не мога да отида. – Щом не можеш да отидеш, тази наука не е за тебе. Тази наука е само за онзи, който може да отиде до Слънцето, до Луната и да се върне обратно на Земята. Въпросът може да се постави ребром: или ще отидеш сам да провериш, или ще вярваш на тези, които са ходили. За нас е важно новото, великото, реалното, което можем да приложим в живота си.

Христос, великият брат на човечеството, днес хлопа пред вратата на всяко сърце. Не само Христос хлопа, но заедно с Него хлопат и всички ония, които са избрани като предвестници на новото. И затова ние се радваме на всички нови хора, на всички нови течения в света. Всичко ново работи за доброто. Няма крайни течения в света. От

Божествено гледище всички крайни течения работят днес за реализиране на Божествения план, който сега ще се приложи. Знанието, което новата култура носи, е за онези, които го възприемат. Това знание ще бъде като лек за всички рани, които старата култура е създала. Имате ли някаква рана, ще вземете от това лекарство и раната веднага ще премине. Някой има слаба памет. И за това има лекарство. Друг има слаби разсъдителни способности. И за това има лекарство. Новият живот, новата култура носи хиляди начини и методи, чрез които може да се подобри животът на съвременното човечество.

„В началото бе Словото“. Казвате: Започнало ли е това начало? Започнала ли е новата култура? Като дойде новата култура, човек ще има велики стремежи. Тогава духът му няма да отпада, ще бъде винаги бодър и крепък. Само чрез тези велики стремежи той ще се добере до великата Истина, да стане гражданин на Царството Божие. Само по този начин човек ще може да разполага с всички средства и възможности на своята душа. И по този начин само той ще може да възлюби Бога с всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум. Такъв човек и като става, и като ляга, ще бъде изпълнен с трепет към Бога. Тогава ще настане онова време, за което се казва в Писанието: „Земята ще бъде изпълнена със знание за Бога“.

Виждали ли сте лицето на Бога, или поне лицето на някой ангел? Вие се давите в някоя река например, и ангелът ви хваща за ръката, извежда ви въвн от водата и казва: Идете си сега дома! Казвате: Кой беше този, който ме спаси? – това беше ангелът на вашия живот. Някой човек е беден, поставен на големи изпитания, рискува да изгуби живота си. Веднага се явява неговият ангел, подава му ръката си, усмихва му се, извлича го от това бедствие и му

казва: Иди си дома! Този човек се чуди кой е този, който в такъв тежък момент на живота му иде със своята помощ при него. Кой от вас не е минал през такава опитност? Вие запитвате: Кой беше този, който ми помогна? Казвам: Не е важно кой беше той; важно е, че в него беше скрит Бог. Бог се крие и се изявява чрез хиляди образи. Той се крие във всички форми на битието и в малки, и в големи. Този, който иде да ви помогне, ще ви подаде ръката си и след това ще изчезне. Докато се обърнете, той вече не е при вас. Когато учителят влиза в клас и той се усмихва на учениците си. Този момент е кратък, но в него се крие цялата работа на учителя. И денят има своя усмивка. Този момент, тази усмивка крие всичкото благо за света. Може да има ред още промени през деня, но всичко се крие в тази усмивка. Тя е най-важното нещо в живота. Някой казва: Защо не ми се усмихнеш? – Няма условия. Както виждаш, тъмно е сега, вечер е, няма да видиш усмивката ми. И за усмивката се изискват условия. В това отношение и духовният свят се изразява с усмивка. Ти си болен, гладен, беден, искаш усмивка. Как ще ти се усмихна? Аз мога да се усмихна само след като ти донеса дрехи да се облечеш или след като ти дам да се нахраниш, или след като те излекувам. Тогава вече мога свободно да си изляза, да ти се усмихна и да кажа, че и втори път пак ще дойда. Ако пък дойда при вас, които сте гладни, боси, болни и нищо не ви дам, нищо не направя за вас, а само ви се усмихна, вие ще кажете: Защо този човек дойде и ни остави скръбни? Само онзи може да се усмихне, който е дошъл от Бога и ви е донесъл всичкото Негово благословение. Носителите на новата култура ще бъдат богати, ще разполагат с всички средства, ще бъдат силни и мощни. Те ще бъдат извори, които непрестанно бликат.

Време е вече да се ликвидира със старото и да се постави в живота началото на Словото, за което се казва: „В началото бе Словото“. Който приема този ден, той е за него. Който не го приема, за него ще дойде друг ден. Приемете ли този ден, тогава ще дойдете до велики открития. Тогава ще разберете отношението на Слънцето към човека, както и отношението на светлината към човека. Светлината има седем цвята и всеки цвят е носител за нещо. Питам тогава: На какво са носители човешките мисли? На какво са носители човешките чувства? Ние говорим за човешките чувства, но те трябва да се разбират конкретно, като плод. Ние говорим и за човешките мисли, които също така трябва да се разбират конкретно, като плод. Истинско знание е само това, което вие разбирате конкретно, като плод. И тогава от всяка ваша мисъл, от всяко ваше чувство или от всяко ваше знание вие ще можете да извлечете сладостта, както я извличате от зрелия плод. Човешката мисъл или човешкото чувство расте в Божия свят, като плод. Обаче със своето съмнение, със своето неверие, със своята малка Любов хората проглушиха света и се лишиха от благоприятните условия за развитие. Някой казва: Знаете ли колко много съм дал за Господа! – Колко си дал? – Цели десет хиляди лева. Друг казва: Аз цял месец съм слугувал на Господа! Какво представлява един месец работа за Господа в сравнение с дългия живот, който Бог ви е дал? Човек трябва да работи най-малко един живот за Господа. Целият живот на човека трябва да бъде работа за Господа! В новата култура Божиите служители няма да се ръкополагат както сега. Те ще бъдат ръкоположени отгоре чрез дух и огън. Днес казват за някого, че Духът го ръкоположил, а всъщност този човек живее и свършва по старому. Той започва добре, а свършва зле. Новата култура изисква хора

абсолютно безкористни, които нито да съдят, нито да се самоосъждат. Новата култура не се занимава с недъзите на хората.

Разправяше ми един познат, виден евангелист, как е постъпил при едно оплакване от страна на един свой другар. Другарят дохожда при него и започва да му разправя колко много му дължал еди-кой си, пак евангелист. Като го изслушах, казва моят познат, веднага добавих: Знаеш ли какво? Грешката тук е моя. Този човек отдавна ме беше задължил да му платя дълга, който имал към теб, но аз забравих. Предвид на това, вземи тази сума и считай, че въпросът с него е уреден. Това изисква новото учение – да платиш за брата си, който се е затруднил в живота си и ти да минеш за виновен. Ще платиш за брата си, нищо повече. Това е Любов! Сега хората знаят само да се оплакват и да казват: Господи, не виждаш ли, колко страдам, какви големи изпитания имам? Не, вие не трябва да призовавате Бога да вижда вашите страдания, но трябва да Го призовете да види какво сте посели, да види какво добро сте направили. Като посееш нещо, кажи: Господи, ела да видиш какво съм направил! Ако пък нищо не си посял, ще се обърнеш към Господа с думите: Господи, досега нищо още не съм посял, но почакай малко, ще изпълня каквото трябва. Тъй щото, докато нищо не сте посели, не викайте Господа да вижда вашите страдания и неправди. Бог често влиза в онзи, които ви измъчва и пита: Познаваш ли кой съм?

Сега ще ви предам един случай, станал някъде в България. Един ловец отишъл в гората да лови мечки. По едно време видял една мечка и насочил пушката си към нея. Обаче пушката била пълна със сачми, вследствие на което той могъл само да рани мечката, но не и да я убие. Меч-

ката се разярила, хвърлила се върху ловеца и започнала да го натиска, да го души. Като се видял на тясно, ловецът веднага се обърнал към Бога с молитва: Господи, моля ти се, избави ме от тази мечка! Отсега нататък обещавам, че ще хвърля пушката, няма повече да убивам мечки. Щом се помолил така, мечката го отпуснала и продължила пътя си в гората. След това Господ му казал: Как няма да те натиска тази мечка, щом искаш да я убиеш? Тази работа не става лесно. Питам: Кого не е натискала мечка? Човек трябва да обещае пред Бога, че няма да убива мечки, ако иска да се освободи от техните лапи. Великата наука на Любовта е новият път, по който всички хора трябва да вървят. Казвам: Великата наука на Любовта включва в себе си всички други науки. Който има Любовта в себе си, той познава хората, разбира ги и може да се справя при всички положения в живота. Вземете, в Америка например, тази културна страна, има ред бюра от опитни физиономисти, астролози и хиромантици, които услужват на хората, когато някой иска да се жени или когато някое семейство иска да си избере съответния за тях слуга или слугиня. По чертите на лицето, по устройството на главата и по линиите на ръцете, те познават кои хора си подхождат, било когато ще влизат в брак или когато ще взимат лица за прислуга в домовете си. Това са ред науки, които влизат и в науката на Любовта. Понякога тези учени се подкупват, но влязат ли парите в тези науки, те вече нямат успех и попадат в грешки. Когато някой човек дойде при мене, аз мога да му покажа характерните черти на лицето или на главата му. Ако той има някаква лоша черта, която е в зародиш, тя е поставена само като малка точица. Обаче развие ли се тази черта, тогава тя се изразява в линия или в друг някакъв знак. Щом линиите се оформят в човека, той може да

види в себе си правата линия на Любовта, правата линия на Мъдростта, правата линия на Истината, правата линия на Правдата, правата линия на Добродетелта и т. н. пет главни линии има на човешкото лице, както и на главата му. Който ги знае, той ще ги види разположени във вид на пентаграм на лицето на човека. Това не са измислици, но действителни положения. Всеки човек има тия пет линии. Например ти виждаш един човек, обикваш го, харесваш го и си готов в случай на нужда да му дадеш пари без никакво съмнение. И този човек е готов също така да ви услужи. Кое ви дава право да повярвате в този човек и да го обикнете? Вие виждате в него линията на Любовта. Така и светските хора се познават. Усъмните ли се обаче, веднага и злото се явява. Всички трябва да познавате тези пет основни линии по лицето на човека. Щом научите тези пет линии, ще се заемете с изучаването и на останалите линии по човешкото лице. Ако познавате линиите по лицето на човека, вие няма да си правите илюзии, няма да се заблуждавате един в други, но ще се разбирате и познавате. По този начин хората ще могат лесно да се сприятеляват. Има хора, които по никой начин не могат да живеят заедно. Защо? – Понеже техните знаменатели не могат да се подведат под общ знаменател. За да живеят заедно, между тях трябва да дойдат други някои. Това не показва, че те са лоши, но не могат да се уравновесят. Провидението не ги е създало едни за други. Например между краката и ръцете има известно подобие. В някой случай краката могат да помогнат на ръцете и ръцете могат да помогнат на краката, но те извършват две противоположни служби. Следователно ръцете и краката не могат да се съберат на едно място и да си приказват. Ако те спрат своята служба, всичко в света ще се свърши. Някои мислят, че всички

хора трябва да се съберат на едно място. Няма защо хората да се събират на едно място. Едно е важно: всички хора да мислят еднакво за Любовта. Еднаквото разбиране не е закон на еднообразието, но е закон на велико разнообразие. В това разнообразие се крие Божественото. Божествено е, когато човек е доволен от себе си, че никога не е изневерил на своя морал, на своето вътрешно разбиране. Доволен ли е човек от себе си, всички хора ще бъдат доволни от него; ако човек не е доволен от себе си, никой не може да бъде доволен от него. Ако човек е доволен от Божествената светлина, той ще може да изпълни волята Божия. От това гледище, ако човек върши всичко в името Божие, тогава най-малката работа ще бъде благословена, ще бъде написана със златни букви.

Често хората казват, че са отдалечени от някого, например, че се чувстват отдалечени от Бога. Какво разбирате под думата отдалечени? Ще приведа един пример, за да изясня значението на тази дума. Например един писател иска да напише една голяма книга. За тази цел той взима няколко топа хартия и започва да пише: написва първата страница, после втората, третата, четвъртата, и така продължава, докато изпише първото топче хартия. След това оставя първото топче настрана и започва да пише второто топче. Като изпише него, взима третото, после четвъртото и т.н. Така продължава да пише, докато свърши замислената книга. Трябва ли сега първото топче хартия, което писателят отдалечава и туря настрана от себе си, да мисли, че той го е изоставил? Трябва ли след това и второто топче да мисли по същия начин? Или, трябва ли първите страници, които вече са изписани и оставени настрана, да мислят, че писателят ги е изоставил? Не, този писател пише, сравнява, връща се отново към първите страници, докато свърши

цялата работа. Най-после той написва заглавието на книгата върху първото томче и с това счита, че делото му е завършено. Тази е великата философия на живота, която всеки трябва да разбира. В този смисъл всеки човек е лист от великата Божествена книга, която сам Бог пише. Всеки човек има свое определено име и място в тази книга. Бог държи всички тия листа в ума си и каквото ново напише, сравнява с написаното дотогава. Тъй щото, който мисли, че е изоставен от Бога, той е още ненаписан лист, към който Бог току-що се отправя. И ако иска да бъде близо до Бога, той трябва да се задоволи с положението на бял, ненаписан още лист.

Желая на всички да бъдете по ум далеч, а по сърце близо до Бога! Следователно, по сърце всички сте ненаписани още книги, в които Бог всеки ден пише по нещо ново.

„В началото бе Словото, и Словото бе у Бога!“ Това Слово трябва вече да се прояви!

33. Беседа от Учителя, държана на 5 Юни, 1927г. в гр.София

ДОЙДЕ НА СЕБЕ СИ

„И като дойде на себе си, рече: „На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад“.

(Лука 15: 17)

„Дойде на себе си“. Ако светът се разглежда от физическо гледище, всеки може да го обясни. Ако изговорите думите бял цвят, червен цвят, сини очи, черни очи, голяма къща, малка къща, голямо дърво, малко дърво, всички тия думи са разбрани. Или ако изговорите думите гладен съм, жаден съм, спи ми се, уморен съм – и тия думи са разбрани. Те не се нуждаят от обяснение. Обаче в цитирания стих думите „като дойде на себе си“, те се нуждаят от обяснение. Тези думи означават пробуждане на човешкото съзнание. Пробуждането на съзнанието е непрекъснат процес. Мнозина имат повърхностно понятие за този процес, както и за процеса зазоряване. Те гледат на зазоряването като на временен, еднократен процес и затова казват: Съмна се вече! Всъщност зазоряването е вечен процес. Когато на Земята има някакъв зор, всякога се зазорява. Зората на Земята никога не престава, вследствие на което зазоряването е вечен, а не временен процес. Откакто Слънцето е изгряло, то никога не е залязвало; то постоянно грее. Следователно зазоряване има всякога.

Някой казва: Моето съзнание се пробуди. Да, твоето съзнание се пробуди, но има и смени в състоянията, има ден и нощ в съзнанието на човека. Това показва, че във физическия свят човек не седи на едно място, той постоянно се движи. Вследствие на това и явленията в Природата изглеждат прекъснати, независими едни от други. Най-напред се явява зората, изгревът на Слънцето, което постепенно се изкачва до най-голямата си височина, до своя зенит. След това Слънцето започва да слиза, докато съвършено залезе. Следователно от зазоряването, от изгрева на Слънцето, до залеза се извършват ред непреривни процеси. От научно гледище, ако човек живее само на физическия свят, знанията му ще бъдат подобни на състоянията, през които минава Слънцето. Например в първо време човек има малко знания, които постепенно се увеличават, дохождат до своя зенит и после започват да отпадат, да губят своята сила и той казва: Защо ми трябва това знание? И без знание може да се живее. Последната фаза е залез, нощ на човешките знания. Кажете ли човек така, това показва, че той се изявява само като физическо същество, което минава живот, подобен на дървото. Това подразбира човек да се роди, да расте, да се развива до известно положение и после да умре.

Казвам: Този въпрос е поставен другояче. В живота си човек може да заеме три различни положения по отношение на Слънцето: той може да пътува заедно със Слънцето, може да пътува пред Слънцето, а може да пътува и след Слънцето. Ако пътува заедно със Слънцето, той ще се намира на зенита на своя живот, на пълния, на съвършения ден; ако пътува пред Слънцето, той ще има вечен изгрев в живота си; ако пътува след Слънцето, той ще има вечен залез в живота си. Обаче явява се въпрос: какво да бъде

отношението на човека към Слънцето? С гърба си или с лицето си трябва да бъде обърнат към Слънцето? Щом задавате този въпрос, това показва, че вие разсъждавате като същества, които живеят само на физическия свят. Съществата от духовния свят имат три лица: на дето се обърнат, все Слънцето гледат. Като казвам, че съществата от духовния свят имат три лица, това не трябва да се разбира буквално. Числото три означава закон на вечна хармония, на вечно движение. Не само в триъгълника има три страни, три плоскости, но също така и в света на вечното движение има три плоскости. Тъй щото, който има три лица, той е хармоничен човек, с него не може да се води никакъв спор.

„Дойде на себе си“. Този син дойде на себе си, т. е. съзнанието му се пробуди и той каза: „На толкова наемници бащини ми остава хляб, пък аз мра от глад“. Блудният син е повод само за изясняване на вътрешните състояния, които стават в човека. Често някои ваши мисли, чувства и постъпки не могат да се реализират. Защо? – Понеже се намирате в положението на блудния син: искате да воювате, пари нямате; искате да поканите някого на гости, къща нямате; искате да купите някому дрехи, пари нямате. Питам: Може ли да се нарече праведен човек онзи, който не можа да подари някому едни нови дрехи? Може ли да бъде известна на хората една чешма, която тече капка по капка? Само онази чешма е известна на хората, която тече изобилно.

Сега ние имаме нови обяснения за нещата. Например аз мога да съм далеч от някоя чешма и да се произнеса изобилно ли тече или слабо? По какво ще позная? По разположението на хората. Ако те се трупат около нея и се карат помежду си, значи водата на тази чешма тече слабо.

Ако пък хората отиват и се връщат бързо от чешмата, радостни и весели, казвам: Тази чешма тече изобилно, затова и между хората няма разправии и караници. Когато обичат някой човек, това показва, че той е чешма с изобилна вода. Когато мразят някой човек и се карат около него, той е чешма, която едва тече. Ако синовете слушат и почитат баща си, той е чешма с много вода; ако не го обичат и не го слушат, той е чешма с малко вода. Ако слугата не слуша господаря си, последният е чешма с малко вода. Това са духовни състояния извън времето и пространството на сегашния живот. Така трябва да разглеждате въпросите в живота. Вие не ги разглеждате дълбоко и казвате: Защо хората не ме обичат? Трябва да знаете, че ако отношенията ви към невидимия свят са прави, тогава и отношенията на хората към вас ще бъдат прави. Ако вие се колебаете за нещо, тия колебания ще преминат и в други хора.

Казвам: При пробуждане на човешкото съзнание се забелязват четири важни фази или състояния: пробуждане на самосъзнанието, на съзнанието, на подсъзнанието и на свръхсъзнанието. От фазите, до които е стигнало пробуждането на съзнанието, зависи и човешката интелигентност. Ако човек не разбира закона на вечното движение, той не би могъл да си обясни промените, които стават в съзнанието му. Например, понякога съзнанието на човека се помрачава толкова, че той изгубва всякаква светлина. Това се дължи на факта, че съзнанието на човека не е будно. Или преведено на Божествен език: отношенията на човека към Първичната Причина не са хармонични. Също така и мисълта му по отношение на законите на Мъдростта не е хармонична. И най-последно, когато отношенията на човека към законите на Истината не са хармонични, пак се явява тъмнина в съзнанието. Промените, които стават в съзнанието на чове-

ка са подобни на музикални тонове, които не траят дълго време. Те бързо се сменят и от бързината на траенето им зависи състоянието на човека. Промените в състоянието на човека между скръб и радост се дължат именно на неразбиране на законите на вътрешните процеси. Гладният скърби, защото има някаква липса. Жадният скърби, защото има някаква липса. Обаче задоволят ли се нуждите на човека, той престава да скърби и в него се явява вътрешно доволство. Доволството показва, че вътрешните нужди на човека са задоволени.

„На колко наемници бащини ми изостава хляба, а аз мра от глад“. С кого говори блудният син? – Със себе си. По същия начин и вие някога говорите със себе си. Може ли човек да говори със себе си и на себе си? Ако някой човек се разговаря със себе си, всички наоколо го считат за смахнат. Не, този човек не е смахнат, той се разговаря със себе си. По естество човекът е двоен: в него има едно разумно същество, което не взема участие в личния, в обикновения му живот. Това същество повече мълчи; докато не го запитат нещо, не говори. То вижда страданията на човека, но нищо не казва, никакъв съвет не дава. То гледа спокойно страданията, сълзите на човека, но щом той се обърне към него за някакъв съвет, веднага му дава. Щом това разумно същество даде съвета си, веднага се отдалечава. То никога не се интересува от последствията на нашите постъпки. Обаче хората, като своенравни същества, искат да заставят това същество да се интересува от дреболиите на техния живот и казват: Не виждаш ли, че ние страдаме? Каквото и да казват, това същество всякога е тихо и спокойно, то разбира езика на страданията. Тъй щото, когато страданията дойдат до най-високата си точка, ние можем най-добре да се разговаряме с тях. Човек, на когото всички клетки не

са се разничили, не са се разбили от страдания, той още не е дошъл до тях и не знае какво нещо са страданията. Страданието е духовен въпрос. То представя най-великото нещо в живота. Страданието предизвиква най-голямото раздвижване на силите в човешкия организъм, докато те се уравновесят. Често хората изпитват големи вътрешни мъчности, които се дължат на подпушвания на порите в организма им. Трябва да дойде някакво голямо страдание, за да предизвика отпушване на тези пори. Казвате: Нали хората се мият със сапун, с вода, не може ли по този начин порите да се отпушат? При такова миене порите се измиват само отвън, а дупчиците им отвътре пак остават запушени. В тялото на човека има около седем милиона пори. В това отношение те представят прозорци, главни отдушници на човешкия организъм. Когато всички пори са отворени, човек е напълно здрав. Тъй щото отварянето, отпушването на порите у човека става чрез вътрешно миене, което наричаме изпотяване. Съвременните хора се мият външно, но не и вътрешно, вследствие на което се явяват ред болезнени състояния.

Казвам: Съвременните хора имат една особена философия, с която те поддържат, че човек не трябва много да работи, не трябва много да се движи, не трябва много да яде и т. н. При това, когато видят, че някой човек слабее, те казват, че работата му е опасна. Действително опасна е сухотата, но и затлъстяването е опасно. Сухотата и затлъстяването са две състояния у човека, подобни на богатството и сиромашията. Ако човек иска да урегулира енергиите в организма си, той трябва да поддържа у себе си мисълта, че и като богат, и като сиромаш трябва да дава. Ако човек не дава, ще дойде затлъстяването, скъперничеството, понеже той е спрял пътя на Божествената енергия в себе

си. Който не се подчинява на Божествената енергия, която тече в организма му, той сам се осъжда на разрушение. По който и да е начин, човекът трябва да отвори пътя на тази енергия. Това е вярно и по отношение на нашите мисли, чувства и желания. Всяка права мисъл, колкото малка и да е тя, търси път да се прояви, да се реализира, понеже има Божествен произход. В този смисъл ние сме дошли на Земята като съратници с Бога, да реализираме всички Негови мисли, които се носят в пространството. И доколкото човек реализира Божествените мисли, дотолкова той расте и се развива. От това гледище човек трябва да знае, че растенето и развитието му не зависят от самия него. Клончето не може само да се развива, но енергията, необходима за развитието му иде от цялото дърво. Развитието на дървото пък става в две посоки: към корените и към клоните. Обаче има едно вътрешно, централно движение, което иде от центъра на живота и изпраща енергии, както към корените, така и към клоните на дървото. Следователно всяко клонче от дървото трябва да съзнава, че е част от великия организъм и ще се подчинява на неговите закони. Кажете ли клончето, че може самостоятелно да живее и се отделя от общия организъм, то се осъжда на смърт. И човек може да играе в живота си роля на клонче, но щом съзнава, че е част от цялото и не се отделя от него, той ще се развива правилно.

Казвам: Съзнанието на хората трябва да бъде будно първо за физическия свят, за да реализират най-близките си идеи. Хората още не живеят правилно даже и физическия си живот. Никой човек още не живее без злоба, без съмнения, без терзания. Съмнението, злобата, омразата представляват кал, тиня в живота на човека. Те са остатъци от животинското царство, от царството на дявола. Когато дяволът

яде и пие, той измива чиниите си и нечистата вода от тях изпраща към хората. И затова, когато двама души се карат, щом съзнаят грешката си, те казват: Дяволска работа беше тази разпрария! Апостол Павел казва: „Има разни съседи – един за почит, други за безчестие“. Ще кажете, че Бог е наредил нещата така. Не, ако хората не се подчиняват на великия закон на Любовта и съзнанието им не се пробуди, те ще станат съседи на безчестие. Това подразбира: по-нискостоящите същества от вас, които не вървят по Божия път, ще ви направят оръдия за постигането на своите цели. Когато някой господар праща слугата си да краде и му дава за това голяма сума, всъщност какво печели слугата? Тази кражба може ли да подобри живота на слугата? Този слуга печели толкова, колкото печели човек, когато механически възприеме една теория или едно учение. Например какво ще ме ползва знанието, че Земята се върти около Слънцето?

Казвам: Между явленията в Природата и в живота има известни съотношения. Ето защо, необходимо е човек да знае и да разбира смисъла на природните явления и закони. Например, когато разглеждам въртенето на Земята около Слънцето, казвам: Както Земята се върти около Слънцето, така и аз ще се въртя около моето Слънце. Следователно, щом аз се въртя правилно около моето Слънце, тогава Земята правилно се върти около Слънцето, като дава възможност на всички други същества да се въртят около нея, да растат и да се развиват. Земята сама по себе си е авторитет; тя не вярва в никакъв друг авторитет, освен в Бога. В Битието е казано, че в началото Бог създаде Небето и Земята. Първо са били създадени Небето и Земята, а после се говори за създаването на Слънцето. Под думите „Небе и Земя“ се разбира същината на нашия живот. Под

думата „Земя“ разбираме целия човешки род. Като се казва, че Земята била неустроена и пуста, Бог се заел първо нея да устрои. Това значи, че Бог се е заел да реформира, да устроява самите нас. Мнозина казват: Ние сме направени от земя и в земя ще се превърнем.

Питам: Какво ще придобие, ако ви разправят как е направена Земята? При това, самият превод на Свещеното Писание не е правилен. Много думи не са преведени в точния им смисъл. Казано е там: „И направи Бог Небето и Земята“. Думата „направи“ се отнася до видимия човек, до проявения човек. После се казва, че Земята била неустроена и пуста. Как се разбира тогава, че Земята била направена, когато всъщност тя била неустроена и пуста, без ред и порядък. Някой казва: Бог ме е направил. – Да, направен си, но не си устроен. При такова направяне на човека, в него има още кал на омраза, на злоба, на съмнение. Покажете един учен човек или философ, който е свободен от съмнението? В живота има доста примери на търпение, но много малко примери за отсъствие на съмнение. Разправят за Епиктет, един от гръцките философи, един случай от живота му, дето той проявил велико търпение. Епиктет бил роб на един римски патриций, известен на всички със своята голяма жестокост. Той имал много роби, които изтезавал безмилостно. Така се отнасял и с Епиктет, обаче последният при всички случаи оставал спокоен, невъзмутим. Когато господарят го биел, Епиктет го поглеждал усмихнато, със спокойно лице, без да капне сълза от очите му. Той даже не се молил на господаря си да престане да го бие, но казвал в себе си: Нека ме бие, колкото иска, щом това му прави удоволствие. Това негово поведение особено дразнило господаря му и един ден той го повалил на земята, натиснал го и започнал силно да го

удря по краката. Епиктет понесъл и този бой с търпение, но казал на господаря си само следните думи: Господарю, прави с мен каквото искаш, но внимавай да не счупиш крака ми; счупиш ли го, не ще мога да ти работя, както досега съм правил. Наистина господарят счупил крака му. Обаче този бил последният изпит на Епиктет по търпение, който той издържал отлично. С този изпит господарят му бил победен, а Епиктет освободен от робство. От това време Епиктет прекарал до края на живота си в Гърция, дето се проявил като философ и написал отлични работи.

Казвам: Епиктет не вярвал в Христа, нямал някакво верую, от което да черпи сила, но дал пример на човечеството за велико търпение. Отде черпил тази сила? Мнозина твърдят, че той имал връзки с апостол Павел. Следователно този езичник все пак имал някаква велика идея в себе си. Ако Епиктет е могъл да победи своя външен господар, това показва, че всеки човек има възможност да направи същото. Най-важното за Епиктет е, че той имал будно съзнание. Той писал като правоверен християнин. В книгите му няма нищо излишно. Каквото е писал, се дължи на положителни знания, извлечени от житейската му опитност. Съчиненията му са много насърчителни.

И като дойде на себе си, той каза: „На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад“. Този е само едни стих от една дълга Христова беседа, която е предадена на съвременните хора отчасти само. Ако имахме налице цялата беседа, тя щеше да ни даде много обяснения на ред въпроси. Обаче при това положение, нашата задача е да работим за пробуждане на нашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Щом постигнем това, ние ще дойдем до положението от един стих само да възстановим цяла беседа на Христа. Това е възможно, понеже всяко

произнесено слово съществува в пространството. По този начин ще възстановим всички хубави, велики неща в живота, които привидно са изчезнали.

Някой казва: Как можем да четем Евангелието? Правилното четене се състои в това, като прочете човек един стих, да възстанови всичко, което е казано около него. Човек може да възстанови всички беседи, които Христос е държал на учениците си, както и всичко което е говорил от две хиляди години насам. Казвате: Колко е говорил Христос в три години? Питам: Какво прави Христос от две хиляди години насам? Той никога не е мълчал, както и сега не мълчи. Христос постоянно говори и продължава да говори. Ако съвременните хора могат да възстановят знанието, което Христос е преподавал на учениците си в продължение на три години, и това което е говорил от две хиляди години насам, те щяха да придобият ценна наука. Съвременните християни живеят от това, което Христос е говорил преди две хиляди години. Малко християни живеят с това, което Христос говори в последните времена. Христос днес е прогресирал много. Едно време Той е бил по-слаб, отколкото е днес. На времето мнозина мислили, че Той е слаб, че не може да се бори и затова могли да Го разпнат. Казвам: Причината да бъде разпнат Христос не е Неговата слабост, а друга е причината; Обаче днес силата Му е толкова голяма, че няма дърво в света, на което да могат да Го разпнат. При това Христос не би дошъл вече на Земята. Казвате: Нали се говори, че Христос и днес е на Земята? Питам: Ако слънчевите лъчи влизат в къщата ви, можете ли да кажете, че Слънцето ви е посетило? Ако слънчевата топлина сгрее тялото ви, това показва ли, че Слънцето е влязло у вас? Ако мислите, че Слънцето може да влезне в къщата ви или в тялото ви, вие се самоизлъг-

вате. Следователно, когато казвате, че Бог е вътре у вас, това показва, че не разбирате правилно тази идея. Никога Бог не можа да бъде в човека вътре. Духът на Бога може да бъде в човека, но Бог – никога! В човека, който има дяволска кожа, Бог никога не може да живее. Да се мисли, че Бог може да живее във физическото тяло на човека, това значи да се дава голямо значение и цена на физическия свят. Физическият свят не съществува извън духовния и божествения. Физическият свят без другите два свята е нищо друго освен илюзия.

Казвам: Без духовния и божествения свят, физическият представлява сапунени мехури, които всеки момент могат да изчезнат. Колко може да се разчита на такива сапунени мехури? Какво може да се направи с тях? Някои съвременни хора се домогват до идеи, подобни на сапунените мехури и казват: Ще реализираме тези идеи! Обаче ципиците на тези идеи се пръскат и нищо не остава от тях. Следователно физическият свят сам за себе си, без другите светове, не е реален. Само в този свят не може да се живее. Въпреки това, хората се стремят да станат богати, щастливи, да живеят добре именно на Земята. Право е тяхното желание. И Христос дойде на Земята именно за това, да подобри живота на хората, да ги научи правилно да живеят, за да може Бог да се всели между тях. Христос искаше да направи връзка между физическия и Божествения свят. За тази цел човек трябва да обърне погледа си навътре, да подобри първо своя организъм, а с това заедно да подобри и живота си. Нека всеки прави опити в това отношение, да изпита силата си. Днес много хора мислят, че са силни, без да са проверили силата си. Кой от вас, като минава за силен, може само с молитвата си да спре няколко хилядна армия в пътя ѝ, да я порази и по този начин да я

обезоръжи, както това направи пророк Елисей? Щом един човек е направил този опит и всички останали могат да го направят.

Истинското знание седи в това, човек да прави опити в съзнанието си, което представлява велика лаборатория на живота. Чрез ред упражнения и опит човек може да дойде до възможностите, които се крият в един маг. Има магове, които с мисълта си само могат да дигнат човек във въздуха. Ще кажете, че това е невъзможно. Питам: Как е възможно да се качите на десетия етаж на някое здание с помощта на асансьор? Когато един маг може да дигне човека във въздуха, това показва, че той познава и владее законите на мисълта.

„Дойде на себе си“. Блудният син дойде на себе си, когато започна да мисли право. Следователно чрез страданията и изпитанията невидимият свят, или разумната Природа, желае да насочи мисълта на хората в права посока. Започнат ли право да мислят, те ще могат лесно да разрешат и задачите в живота. От хиляди години насам хората все решават задачите си, но още не са ги решили правилно. В камарите, в църквите, в училищата, в семействата, навсякъде хората заместват стари закони и правила с нови, стари вярвания с нови, дано светът някак се оправи, но и досега още не е изправен. Защо? Желанието на хората да оправят света е добро, но методът, по който искат да постигнат това не е прав. Приложат ли един метод, там спират. То е все едно да кажат: Зазори се! След малко казват: Зората се изгуби. Не, зазоряването е непрекъснат процес. Така и методите за изправяне на човечеството са непрекъснати. Човек постоянно се чисти, постоянно се изправя. Това са духовни процеси, които нямат начало и край. Кажете ли някой, че със смъртта всичко свършва, той е физическо

същество само; в него няма нищо духовно. Кажете ли някой, че като остарее, животът изгубва смисъла си, и той е физическо същество.

Казано е в Писанието: „Който уповават се на Господа, те ще възобновят силата си“. Дойдат ли хората до това положение, те ще могат да се разбират помежду си. Който върви в новия път, той ще разбере смисъла на този стих. За тази цел съзнанието на хората трябва да бъде в движение: никакво прекъсване на съзнанието не трябва да става. Дойдат ли страдания или радости, изпитания, богатство или сиромашия, за всичко трябва да се благодари. За човек с будно съзнание всичко това е привилегия. Тия неща представляват условия за работа. Дойде ли у вас невежеството, сиромашията, заблудението или някакво незаконно желание, ще ги хванете внимателно, ще ги занесете у дома си, ще им дадете по една лопата и количка и ще ги впрегнете на работа, като им кажете: В моя дом има място за всякакъв вид работници. Съвременните хора страдат по причина на това, че с години носят в себе си известни желания и заминават за онзи свят, без да ги реализират. Те мязат на онзи българин, който казвал, че ще замине за другия свят с отворени очи, понеже не могъл да си хапне баница, полята с прясно мляко и каймак. Когато го запитвали доволен ли е от това, което е преживял до днес, той отговарял: Всичко, каквото пожелах в живота си, опитах, но не можах да опитам само баница полята с прясно мляко и каймак. Всеки човек има по едно нереализирано желание в живота си. В същото положение се намирал и този българин с желанието си да яде млечна баница. Тази баница се среща и в живота. Който намери млечната баница и яде от нея, той веднага оживява: който не може да я намери и да си хапне от нея, той умира.

„На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мрам от глад“. Питам: Коя е причината, че много от съвременните хора са болни и сиромаси? Нима у Бога няма достатъчно сила да излекува болните хора? Нима на Земята няма достатъчно богатства, за да задоволят нуждите на всички хора? Бог е в състояние и болните хора да излекува, и на сиромасите да даде всичко в изобилие, но Той седи тих и спокоен, наблюдава какво ще направят хората при тези аномални прояви в живота. Казвате: Защо Бог е дал на еди-кого си толкова богатства? Щом Бог е дал на едного, Той ще даде и на вас, но трябва да имате търпение, да дочакате благата, които са определени за вас. При каквото положение и да изпаднете, не се смущавайте. Щом се смущавате, това показва, че приписвате на Бога пристрастие. Богатият човек е ходил по-често при Бога, хлопал е, искал да му даде богатство, и Бог му дал. Сиромашът не е ходил да тропа на вратата на Господа, и затова е останал сиромаш. Ученият е хлопал на вратата на Господа, затова има знания. Невежият не е хлопал на вратата на Господа, затова останал прост. Красивият ходил при Господа, хлопал на вратата Му, затова станал красив. Грозният обаче не е хлопал на вратата на Господа, и нищо не е придобил. Тъй щото, искате ли богатства, знания, красота, ще ходите да хлопате на вратата на Господа и каквото желаете, ще получите.

Един вярващ, като чел в Евангелието стиха „Хлопайте и ще ви се отвори; искайте и ще ви се даде“, той отишъл да хлопа на вратата на владиката, като му казал: Моля ти се, кажи на Бог, че съм беден, да ми помогне по някакъв начин. Обаче работите му не се оправили. Среща го друг беден и му казва: Слушай, остави владиката на спокойствие, няма защо да го безпокоиш. Едно време и аз като тебе хлопах на

владишката врата, но работите ми не се оправиха. Обърнах се след това към Господа, похлопах на Неговата врата и той ми помогна. Иди сега и ти при Господа, похлопай и той ще ти отговори. Питам: Кой е владиката? Владиката, представя богатия, учения, силния човек в света. Казвам: Престанете да хлопате на владиската врата! Престанете да хлопате на вратата на богатия, на учения, на силния човек! Престанете да хлопате на вратата на красивата мома или на вратата на красивия момък.

Сега аз говоря за онези хора, които искат да придобият истински, дълбоки разбирания за нещата, а не механически. Въпросите на живота не се разрешават по механически път. При механическото разрешение на въпросите, човек може да стане богат и скоро след това да осиромашее. Той може да стане учен и да изгуби учеността си. При това положение на нещата, човек се намира в състоянието на машинист, който е изхвърлен вън от прозорците на трена. Той казва: Едно време бях учен човек, но след като изхвъркнах вън от трена, изгубих всичките си способности.

Съзнанието на съвременните хора трябва да се пробуди. Те трябва да си създадат съвършено нова идея за Бога като за същество, което обича хората и се грижи, интересува се за тях, без да се тревожи и безпокои. Той има великото търпение да дочака времето, когато хората ще се обърнат към Него. Той ги оставя да придобият опитности, макар и да изпият горчивините на живота. Той знае, че някога те ще се обърнат към Него, и тогава ще им помогне. Докато човек не е научил уроците на живота, той няма желание да се обърне към Бога. Придобие ли опитности, той се приближава вече към вратата на Бога с всичкото смирение на душата си и Го призовава на помощ. Приближи ли се човек към Бога, той трябва да се изпълни със смирение,

с вяра и с Любов и да каже само няколко думи, но тъй интензивни, че да спечели Божието благоволение. Похлопате ли веднъж на вратата на Господа и получите отговор, повече не се безпокойте. Ще кажете: Ами, ако Господ ни забрави? Похлопате ли веднъж, ще чакате, докато Господ изпрати благословието си. Ако се забави малко, причината за това е, че Той иска да изпита, да провери стремението, усърдието ви и тогава да ви отговори. Ако сте готови за това благословение, Бог няма да чака даже да хлопате, но преди още да сте пристигнали до вратата Му, Той ще каже на слугите си да ви дадат изобилно това, от което се нуждаете. Тази е новата философия, която съвременните хора трябва да изучават постоянно. Тя не може да се изучи нито за година, нито за десет, за сто или повече години. Ако хората не можаха за две хиляди години да я изучат и за десет хиляди години няма да я изучат. Приготовленията за новата философия продължават хиляди години, а приложението ѝ става ментално.

„Дойде на себе си“. Добрата черта в блудния син беше готовността му да се върне при баща си, да се разкае и да иска да му работи като другите слуги. Като го видя, баща му излезе насреща, прегърна го, целуна го и каза на слугите си: Заколете най-тлъстото теле и го опечете, да ядем и да се веселим, че жив се е върнал. Сам той му даде пръстен. Другият син, като се върна от нивата и видя угощението, което бащата прави за блудния син, разсърди се и не искаше да се яви. Баща му каза: Не се сърди! Каквото имам, всичко е твое. Обаче той беше скрил нещо от богатството си и за блудния син, което другият брат не знаеше. Добрият син представя външната страна на живота. Външният, видимият свят е създаден за всички добри братя, които работят на нивата при баща си. Вярващите, правоверни-

те пък са блудните синове, които са ходили в странство, дето изяли и изпили всичкото си богатство, и най-после се връщат при баща си, разкаяни и готови за всякаква работа. Някои религиозни мислят, че светските хора, богатите хора са грешни. Не е така. Преди всичко, трябва да се знае историята на богатия човек, как е започнало неговото разбогатяване. Богатството му не е само физическо, но то се крие в неговото сърце и в неговия ум. Истински богатият трябва да има добро сърце и добър ум. Само материалното богатство е безпредметно за нас.

Първото нещо, което се иска от човека, е той да дойде до пробуждане на висшето съзнание в себе си, за да възстанови отношенията си към Първата Причина. Пробуди ли се това съзнание в него, той ще придобие в себе си новата радост, каквато никога не е чувствал. Понякога, за кратко време само, човек изпитва такава радост, но щом се натъкне на някакво изпитание, той изгубва радостта си. Това се дължи на прекъсване на връзката си с Първата Причина. Христос никога не скъса тази връзка. В най-тежкия момент на живота си, Той запази будно съзнание, запази връзката си с Бога и каза: „Господи, в твоите ръце предавам духа си“. Кръв течеше от порите на Христа, но Той издържа, не скъса връзката си с Бог. Докато кръвта не започна да изтича от порите навън, прозорците и вратите на Божествения свят бяха затворени за Христа. Обаче започна ли да излиза кръвта от порите Му, всички врати и прозорци на Божествения свят се отвориха за Христа и Той беше приет от Бога. Ако и вашата кръв по същия начин не се пожертва, никаква възвишена идея не може да се осъществи. Културата, знанието на съвременните хора се дължи на мъчениците за Христовото учение. Каквото те посадиха на времето си, то и до днес продължава да расте

и да се развива. Сегашните хора само поливат. Които не са проливали кръвта си за Христовото учение, те днес я проливат за отечеството си. Все трябва да пролее човек кръвта си за нещо. Жалко е, ако той не може да пролее поне капка кръв за нещо възвишено и благородно.

„На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мрам от глад“. Блудният син съзна грешката си и се върна при баща си разкаян, с будно съзнание. И съвременните хора трябва да постъпят по същия начин. Щом се пробуди съзнанието им, те трябва да кажат: На колко хора Бог отваря сърцата, а ние се обезсърчаваме, отчайваме и хлопаме на вратите на този, на онзи лекар или на този, на онзи светия, но от нийде не се чува ни глас, ни услишание. Обърне ли се към своя Баща, Той веднага ще ги приеме и ще им се изяви. Гордостта в човека трябва да отстъпи на смирението и така да се яви пред Бога. Смири ли се човек, тогава всички добри, благородни хора ще му се притекат на помощ. Дойдат ли всички хора до това положение, те ще заживеят в закона на вечното зазоряване. За всеки човек Любовта трябва да бъде в зазоряването си. Някой чака Любовта да дойде до своя зенит, че тогава да я прояви. Любовта няма никакъв зенит, никакво залязване; тя има постоянно зазоряване. Същото се отнася и за Мъдростта, и за Истината. Следователно Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина имат само зазоряване. По същия закон и във всяка наука трябва да има само зазоряване. Ако съвременните хора възприемат и приложат тази мисъл в себе си, те ще придобият големи богатства. Хората имат заровени богатства в себе си, които не знаят как да използват. Например на лицето, на главата, на ръцете им е написан животът на техните деди и прадеди и ако те знаеха да четат по тях, щяха да разберат себе си, щяха да избегнат много от

нешастията в своя живот. Всеки сам трябва да чете по ръката си. Не е позволено друг да чете и да му разказва какво е написано там. Изучите ли науката хиромантия, вие ще придобиете големи богатства. Който познава хиромантията, ще знае защо средният пръст на ръката е най-дълъг и защо малкият е най-къс. Ще кажете, че Господ ги е създал така. При това забелязвате, че пръстите на някои хора в основата си са по-дебели, а на други по-тънки. У някои хора пръстите горе са заострени, а у други – широки. Всички органи у човека са създадени съобразно неговия характер, съобразно неговата душа. Каквата е душата на човека, такава е и цялото му тяло; какъвто е умът, такива са и очите му; каквото е сърцето, такава е и устата му; какъвто е носът, такава е и интелигентността му; каквито са краката, такива са и Добродетелите му; каквито са ръцете, такава е и неговата Правда. Очите на някои хора са примрежени, дяволът им турил черни очила, вследствие на което те виждат всичко черно. Казвам: Хвърлете черните очила от очите си! Между Бога и вас не трябва да има никаква преграда. Човек трябва да гледа направо през очите си, без никакви прегради. Очите трябва да са отворени, да виждат ясно. Душата на човек трябва да е така отворена и свободна, че на всичко да се радва. Срещате учен или прост, богат или сиромах, радвайте се; срещате някой беден, паднал от глад на пътя, радвайте се, защото имате възможност да се прояви Божията Любов. Радвате ли се на всичко, вие сте разбрали Божиите пътища. Между падналия човек и вас се създава връзка, отношение, понеже вие се спирате да помогнете на бедния човек. Ако се образува любовна връзка между двама души, не струва ли единия от тях да падне на улицата и да си навехне крака или ръката?

Някой казва: Счупено ми е сърцето. Не, сърцето може

само да се нарани, но не и да се счупи. Има случаи, когато трябва да се нарани сърцето на човека. И Христа боднаха в сърцето. Питам: Кой ще запуши тази дупка на Христа? Тя и до днес още е отворена. Запитали един евреин: Каква е вашата мисия на Земята? Той отговорил: Нашата мисия, след като се усъвършенстваме, е да запушим дупката, която направихме в сърцето на Христа. Ние трябва да възстановим изгубената вяра. Ако ви запитат каква е вашата мисия на Земята и вие трябва да отговорите: Нашата мисия е да запушим, да заздравим раната в сърцето на Христа.

Сега аз искам да ви наведе на мисълта да работите за образуване на вътрешната връзка с Първичната Причина, да си създадете положителна философия на мисълта. Само по този начин ще имате в душата си вечно загоряване. От ума ви зависи да изпъдите всички облаци и мъгли от вашия хоризонт. Не мислите ли право, винаги облаци и мъгли ще се движат по вашия хоризонт. Усъмните ли се, дойдат мъгли и облаци, дойде дъжд, град и вие започвате да страдате. Изведнъж човек не може да придобие свобода. За да придобие свободата си, той трябва усилено да работи. От две хиляди години насам хората са изоставили много от работа си за Господа недовършена. Някой казва: Аз всеки ден чета молитви, всеки ден върша работите си за Бога. Не, работата за Бога не са заключва само в четене на молитви. Истинската работа за Бога седи в това: каквото вършите, да е от Любов. Молитва без Любов не се приема. Да се мисли, че молитва без Любов е приета, това е криво схващане. И детето се моли, когато иска хляб от майка си, но то се моли с Любов и изпитва Любовта на майка си. Ако детето не се молеше с Любов, тогава нямаше да има никаква разлика между неговата молитва и молитвата на просячето, което иска хляб от тази жена. И детето се моли,

и просячето се моли, само че детето се моли на майка си за хляб с Любов, а просячето се моли без Любов. И затова детето, което иска хляб от майка си с Любов, седи в къщи, а просячето, което иска хляб без Любов, седи отвън. Същият закон има приложение и в отношенията между Бога и хората. Докато съвременните хора отправят молитвите си към Бога без Любов, те ще седят отвън; щом започнат да отправят молитвите си към Бога с Любов, те ще бъдат приети вътре. Тъй щото, будно съзнание се изисква от хората, за да могат те да запазят правилни отношения към Бога. Ако те спазват тези отношения и Бог ще ги спазва. Колко пъти хората са нарушавали отношенията си към Бога! Въпреки това Той никога не е казал да постъпват по един или по друг начин. Той всякога ги е оставял свободни. На ония, които са искали да вършат Неговата воля, Той мислено им е подсказвал какво трябва да направят, но никога не им се е налагал. Такъв пример имаме в Новия Завет със Захари, на когото се яви ангел Господен и каза, че волята Божия е жена му да роди син. Обаче Захари се усъмни, за което онемя до деня, в който трябваше да му се роди син. Значи могат да се съмняват даже и ония хора, към които Бог се обръща. Това показва, че на хората е дадена свобода да мислят, чувстват и действат свободно, независимо това, което отвън им се казва. Който се съмнява, той е несъвършен човек; който не се съмнява, той е съвършен. Онези пък, които са будни в съзнанието, в самосъзнанието, в подсъзнанието и в свръхсъзнанието си, те са новите хора, които идат сега. Следователно, ако искате да продължите живота си, да бъдете носители на новата култура, да бъдете хора на шестата раса, вие трябва да започнете съзнателна работа още днес, още тази сутрин.

Някой ще каже: Нека започнем работата си от утре, с

изгрева на Слънцето. Не, не трябва да чакате изгряването на Слънцето. Който иска да види изгряването на Слънцето, той трябва да се качи в Божествения свят, дето има вечно зазоряване, вечен изгрев и вечен зенит, от който Слънцето никога не се мърда. Това е вечно изгряващото Слънце, което не се мърда от своя зенит, но обикаля само около един център. Отношенията на това Слънце към всички същества са едни и същи. Това Слънце едни наричат Бог, други – духовна сила, трети – вечен живот и т.н. Тъй щото, първо трябва да се започне със зазоряването, а после с изгряването на Слънцето. След това ще се дойде до вечния ден, до вечния зенит. Един ден, когато отидете при ангелите, дето ще изучавате тяхната наука с хиляди години, ще разберете най-последно каква е великата идея за Бога, скрита в космическия свят.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е да започнете с изучаването на тялото – това е зазоряването; после изучете сърцето си – това е изгревът на Слънцето. Най-последно трябва да дойдете до разбиране на душата си, която представя пълния ден, вечния зенит, чиято светлина огрява всичко наоколо си. Който разсъждава по човешки, ще каже: Какво правим след това? Щом искате и това да знаете, ще се намерите в залеза на Слънцето, в нощта. На другия ден ще имате нова зора, нов изгрев, нов зенит. Дръжте в ума си мисълта да имате правилни, хармонични отношения към Първата Причина, към Разумното начало в живота. Докато не създадете в себе си тези правилни отношения, никаква наука не можете да придобиете. Само по този начин ще разберете, че всичко, което става в живота, е на мястото си. Ако човек не разбира нещата така, той ще спори, ще отрича или поддържа нещата, но това е човешката страна, а не Божествената. От Божествено

гледнище причината, която подтиква всичко към Бога, е на мястото си. В това отношение идеите на хората са прави; причините, които ги подтикват нагоре, са прави, но те не са намерили прав път; те не са намерили правилен метод, чрез който да дадат израз на своя живот. Вследствие на това често в живота на хората има малки или големи отклонения от правия път. Тези отклонения са подтици, които дават възможност на човека да се прояви. Не може ли да се противопостави на дадено отклонение, това показва, че волята му е още слаба. Например колко от съвременните хора могат да издържат като Епиктет? Епиктет имал тренирано тяло, устойчиво сърце, което могло да издържа не само външно, но и вътрешно. Като наблюдавате човека, колкото и да е сърдит, гневен, на лицето му ще забележите една черта, която остава неизменна и придава на лицето малко усмихнат вид. Ако този човек е светия, ще видите, че той се кара на някого, но щом дойде при него някой болен, той веднага ще го излекува; ако дойде някой беден, и на него ще помогне. След това пак ще продължи да се кара на онзи, на когото главата е дебела. Казвате: Защо светията се кара на този човек? Той не се кара, но чука, изтънява главата му, да я направи каквато трябва. След това ще му каже: Сега си свободен, върви в света да работиш за другите.

„Дойде на себе си“. Пожелавам и на вас такова пробуждане, зазоряване на съзнанието, да дойдете на себе си. Пожелавам на всички да се свържете с Първичната Причина, която ще внесе във вас новата култура. Тя всеки ден ще разкрива богатства, скрити, дълбоко заложени в душите ви. Казвате: Ние остаряхме, никой не ни обича. – Отсега нататък всички ще ви обичат. – Знание нямаме. – Отсега нататък ще придобивате знание. – Сила нямаме. – Отсега

нататък, от днес, ще придобиете и сила, и здраве, и богатство – всичко, каквото желаете. Каквото досега сте имали, то е било само предисловие на живота. Космосът едва сега е започнал своето развитие. В началото Бог създаде Небето и Земята, и Земята беше неустроена и пуста. Следователно, Бог сега устройва Земята и човека върху нея. Казвате: Казано е, че Бог е направил, създал човека. Той е създал човека, но не го е устроил. Един ден, когато станем свършени, когато сърцата и умовете ни придобият светлината на ангелите, тогава ще разберем, познаем и придобием Божи-ята Любов. Тази Любов не е във време и пространство; тя е извън времето и пространството; тя е Любовта на вечния живот.

Сега пожелавам на всички пробуждане на Божественото начало в съзнанието, в самосъзнанието, в подсъзнанието и в свръхсъзнанието. Забравете външните си прояви и вървете напред. Някои от вас са щастливи, говорят много; други са горделиви, говорят малко. Едни са страхливи, други – много смели. Човек трябва да бъде предпазлив, но не и страхлив. Той трябва да има Любов към Бога, но да не бъде фанатик. Той трябва да бъде фанатик, да разсъждава, но не да рови.

Казвам: Всички трябва да живеете в поезия. Ако дойде прозата, оженете я за поезията. Едни от децата ще бъдат поетични, други – прозаични, но ще живеят в мир и съгласие. Само по този начин светът ще се оправи. Като говоря така, аз не казвам, че трябва да се върнете при баща си, защото вие сте на път вече, но мислите как ще ви посрещне баща ви, с тояга или с Любов. Вие не трябва да изпадате в положението на онзи свещеник, който казвал на слугата си: Синко, не зная какво ще правя на онзи свят. Ще има голямо скърцане със зъби. – Дядо попе, поне ти няма

защо да се тревожиш. Твоите зъби отдавна са изпадали, няма с какво да скърцаш. Не е въпросът там, да разчитаме на някакво щастливо съвпадение. Ние не трябва да се правим, че не разбираме нещата. Един свещеник изпраща със слугата си пет хубави риби на архимандрита и пише на една бележка: Тук има пет риби. По пътя слугата ги изял и занесъл на архимандрита празна кошничка. Архимандритът му казал: Стояне, тук имало пет риби. – Така ли, отче, аз пък се боях, безпокоях се да не са се изгубили някъде? – Не, по този начин светът не може да се оправи.

Сега, като отивате при своя небесен Баща, вие трябва да оставите настрана цялата човешка философия, всички насмешки, подигравки, недоразумения и т.н. Всичко това ще се използва като тор, като предисловие на свободния, на новия живот, който е живот на радост и веселие, на вечно зазоряване и на вечен изгрев. Няма по-красив живот от този, в който съществува вечно зазоряване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Който има зората на новия живот в себе си, той всичко е придобил; който има изгрева на новия живот в себе си, той всичко е разработил; който има зенита на новия живот в себе си, той всичко е осмислил.

34. Беседа от Учителя, държана на 12 юни 1927 г. в гр.София

ЩЕ ОЗДРАВЕЕ

„Рекоха учениците Му: Господи, ако е заспал, ще оздравее“.

(Йоан 11: 12)

„Ще оздравее“. Само здравият човек е способен за работа. Ако е болен, той ще бъде на легло; ако е умрял, той ще бъде в гроба. При истинското здраве става правилна обмяна между всички удове на организма. Съвременните хора трябва да разбират правилно философията на здравето. Те имат много атавистични възгледи върху живота, вследствие на което търсят щастието там, където го няма. Някой момък се влюби в една болна мома и очаква да бъде щастлив с нея. Болната мома не може да го направи щастлив. Изобщо тя никому не може да донесе щастие. Грешният, сиромашът, глупавият също така не могат да донесат щастие на никого. Питам: Какво носи умрелият? Умрелият носи само миризма. – Ами заспалият? – Заспалият носи безгрижие.

Казвам: Много момци се влюбват не само в болни моми, но те се влюбват и в парите. Обаче парите са мъртви същества, мъртви моми, умрели от преди милион години насам и сега трябва да дойде някой да ги възкреси. Някои от сегашните хора са заспали, а други – умрели и за тях трябва да дойде някой да ги събуди, да ги възкреси. Те са подобни на змийските яйца. Трябва да възкръснат ня-

кои мъртви или заспали неща, но човек трябва да знае кои неща да възкресява. Парите трябва ли да възкръсват? Покажете един човек в цялата история на живота, който, като е възкресил парите, той сам да не е умрял! Който е възкресил парите, той рано или късно е бил убит от някого.

Сега, като говоря по този начин, аз имам предвид съвременната култура и цивилизация, на които съвременните хора са пълно отражение. Те нямат нещо свое изработено, но живеят с възгледи и разбирания от минали култури и цивилизации и затова ще ги чуете и днес още да казват: Без пари, без злато не може да се живее. Ако това твърдение е право, дайте на хората няколко тона злато, отнемете всичкото жито от хамбарите им и вижте какви ще бъдат резултатите. Като съпоставите нещата правилно ще видите, че златото служи само за обмяна, но не и като цел в живота. Само по този начин човек ще се увери, че в живота има известни идеи, които служат само за обмяна като златото. Те са мъртви идеи, т.е. идеи без живот.

Питам: Какво се разбира под думата „смърт“? Под думата смърт се разбира недиференцирано състояние на материята. Ако човек приеме храна, която не е диференцирана, т.е. в която не е вложен живот, тя ще му причини смърт. Дървото за познаване доброто и злото, за което се говори в Битието, било недиференцирано, вследствие на което плодовете му носели смърт. По тази причина именно Бог забранил на първите хора да ядат от плодовете на това дърво. Има отрови, от които само една капка е в състояние да предизвика моментална смърт за човека. Например достатъчно е да дойде някой при един религиозен човек, вярващ в Бога и да го отклони от този път, за да внесе в него най-силната отрова. Той може да му каже: Слушай, никакъв Бог не съществува. Яж и пий, за нищо не се безпокой. Удари наши-

роко, да знаеш поне защо си живял. Няма по-силна отрова, по-страшна смърт за човека, ако някой успее да го отклони от Бога! Такъв човек изпада вече в хипнотично състояние: дето отиде, той все парите държи в ума си и за нищо повече не мисли. Питам: Кой създаде парите? – Човекът. Започне ли човек да живее само за парите, за богатството, той вече търси лесния път. Който иска да живее правилно, той не трябва да става роб на парите, но да стане техен господар. Такъв човек може да бъде богат, да разполага с пари, когато пожелае. Как ще стане богат? – Като развие своята чувствителност, своята нервна система. Той ще вземе пръчицата си и с нея ще открие де има заровени пари; ще ги разрови и ще разбогатее. Има ли смисъл такъв човек да се моли на този или на онзи банкер за пари? Трябва ли такъв човек да се моли на светиите да му помогнат да разбогатее? Едно трябва да знаете: светиите пари не дават. Те сами нямат пари. Когато дойдоха при Христа да искат от Него данък, какво направи Той? Петър, без да мисли много, каза че Христос ще плати данъка, защото и Той се подчинява на общия ред. Обаче Христос го запита: Петре, в Царството Божие кой плаща данък – синовете или поданиците? – Поданиците. Значи, синовете са свободни. За да не ги съблазним обаче, вземи мрежата си и я хвърли във водата. Първата риба, която хванеш, извади я от мрежата, отвори устата ѝ и ще намериш вътре един скъпоценен камък. Продай този камък и с получените пари плати данъка!

И тъй, в новата култура, в новите разбирания хората да държат пътя на учените. Те трябва да се свържат с хората на експерименталната наука, а не само с тия на теорията. Ученият трябва да прави ред опити и изследвания, докато се добере до известни закони и правила. Истински ученият не очаква на никого, той не се моли на светиите

да му помогнат, но работи усилено, прави свои изследвания, търси закони, общи изводи и казва: Бог е поставил известни закони в живота, които аз непременно трябва да изследвам и проуча. И той се моли, но неговата молитва представя само допитване. Когато някой човек не може да разреши един въпрос, той се допитва до някого как трябва да разреши този въпрос. Способният човек се задоволява само с едно малко загатване – по-нататък той сам работи.

Сега например, като сте събрали тук, мнозина могат да ви запитат защо се интересувате от новото учение? Наистина всички заемате известно обществено положение, повечето от вас са женени, имате жена, деца, наредени сте, осигурени сте материално, защо ви е тогава ново учение? Вие имате старо учение; защо ви е ново? Когато хората се държат за старото, те се намират в положение подобно на това, в което се намират съвременните родители и деца. Някой баща има дъщеря, която много обича. Той е толкова привързан към нея, че по никой начин не желае тя да се ожени. Ако не беше неин баща, той би се оженил за нея. Той я обича тайно в душата си. Майка, която има син, по същия начин обича сина си и за нищо не би се съгласила да го ожени за някоя мома. Ако не беше негова майка, тя би се оженила за него. Майката казва на сина си: Синко, пази се от момите! Нали виждаш, и аз се ожених, но нищо не придобих от женитбата. И бащата казва на дъщеря си: Дъще, не се жени, не ти трябва беля на главата! Тук имаш и ядене, и пиене, каквото ти е нужно; защо трябва да напушаш нашият дом? Това са факти, които се срещат в живота. Обаче това може да се продължава до известно време. Докато бащата и майката са здрави, те не искат да женят децата си, но като остарееят, като почнат ръцете и краката им да не държат, бащата казва вече на дъщеря си: Няма

какво, ти трябва да си намериш някой момък, да го обикнеш, да помислиш и за себе си. Бог е наредил така. Майката, от своя страна, казва на сина си: Време е вече, синко, и ти да се задомиш. Намери някоя добра мома, която да обикнеш, и се оженете. Така е наредил Господ. Питам: Какво се постига с такива женитби?

Същият закон се отнася и до вярванията на хората. Съвременните хора имат някои свещени вярвания, от които не искат да се откажат по никой начин. Обаче понякога условията така се изменят, че и те сами се чудят какво стана, че приеха новите възгледи, за които никога даже не са помисляли. Например някой не обича даден човек и казва: Кракът ми няма да стъпи в дома на този човек! Обаче не се минава много време, някаква нужда от пари заставя този човек да отстъпи от първото си решение и да отиде в дома на онзи, когото не искал да види. Някой син се сърди на баща си и казва: Не искам да ям! Докога няма да яде? – Докато огладнее. Гладът е такава сила, че е в състояние да измени възгледите на хората.

Сега да се върнем към съществената мисъл от прочетения стих: „Ако е заспал, ще оздравее“. Изобщо, спящите хора се разглеждат като такива, на които мислите и чувствата са разсеяни. Те водят почти обикновен живот и живеят само за днес, без да свързват миналото с настоящето и настоящето с бъдещето. Здрави хора пък се наричат тези, които живеят в настоящето, използват миналото, а имат предвид и бъдещето. Спящите хора същевременно са и болни хора, защото сънят е болезнено състояние за човека. Сънят не е естествено състояние. Ангелите например не спят; светиите не спят. Обаче хората, като болни, спят. И затова те казват: Не може без сън. Да, докато човек е болен, той ще спи. Малките деца спят по 10 – 15 часа на

ден, обаче колкото повече растат, часовете на съня в тях намаляват. Старите хора спят малко, в изключителни случаи само спят много.

Казвам: Някои се интересуват само от физическата страна на живота и признават за работа само физическата. Духовният живот не ги интересува. Те се интересуват главно от обикновения живот, който носи най-големите изпитания, страдания и мъчения. Питам: Защо трябва човек да си създава ненужни страдания? Например някой не вярва в Бога, не вярва в разумните същества, в напредналите братя, които работят върху него и по техен адрес говори лоши думи. По този начин той си създава ненужни страдания. Казвам: Всеки трябва да има предвид, че разумните, възвишените същества са добри, но когато хората се опълчват срещу Истината, тогава и те са безпощадни, никому не прощават. Някой казва: Съседът ми е сърдит. Питам: Кой е виновен за това? Ако твоята дъщеря слънчуса, Слънцето ли е виновно за това? Често хората се страхуват от слънчевите лъчи, да не почернеят. Какво лошо има в почерняването? Който чернее от Слънцето, трябва даже да се радва, защото това показва, че той е здрав човек. Ако човек не изгаря, не почернява от Слънцето, това показва, че той не е здрав и затова Слънцето не може да му въздейства, не може да го лекува. Следователно, ако човек изгаря от Слънцето, той трябва да се радва, защото Слънцето може да го лекува. Има хора, които Слънцето не може да лекува. Между Слънцето и човека трябва да има правилна обмяна. Чернота, предизвикана от слънчевите лъчи, показва че Слънцето е извлякло от организма на човека всички утайки, нечистоти, всичката гъста материя. Ако човек не почернява, тази гъста материя остава в организма му и в последствие създава ред болезнени състояния. В духовния човек

тази гъста материя излиза на повърхнината и той се чисти, а в обикновения човек тя остава вътре. Обикновените хора вътре са жестоки, а отвън – меки, добри. Често хората си служат с израза: „Крокодилски сълзи“. Какво подразбира този израз?

В един анекдот се разправя, че когато крокодилът иска да глътне жертвата си, той плаче върху нея да я намокри, за да я глътне по-лесно. По същия начин постъпват и някои хора. Те плачат за някого не защото този човек е умрял, нито защото го обичат, но понеже искат да го изядат. Те плачат, за да могат по-лесно да го глътнат. Казвате: Това е жестоко. Питам: Когато заколите едно агне и го стотвите, нали го намазвате отгоре с масло? Защо го намазвате? – Да го глътнете по-лесно. После туряте отгоре малко лук, магданоз, това-онова, да стане по-вкусно.

Казвам: Злото не седи в това, че човек изял една овца или кокошка. Това не е нито грях, нито престъпление, но то трябва да стане по Любов. Ако една овца се влюби в човека, той непременно трябва да я изяде. Защо? – Защото животът не е нещо обективно. Човек не може да даде живота си другиму, ако не влезе да живее в него. И Бог даде Сина си жертва заради нас. Казано е: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Значи, ако обичаме Бога, ние трябва да ядем от плътта му и да прием от кръвта му. Това значи: Ако обичаме Бога, непременно трябва да абсорбираме Словото Му, което е неговата плът и тогава ще имаме живот в себе си. Обаче мнозина разбират този стих буквално и казват, че не трябва да ядем месо. Да не ядем месо, това подразбира да не се удоволстваме. Да се удоволстваме, това подразбира да вършим грях, т.е. да ядем храна, за която организъмът не е готов. Ядем ли такава храна, тя служи като отрова. Това пък е най-голя-

мото зло, което можем да извършим със себе си. Месната храна съдържа най-голямата отрова за човешкия организъм. Тя символизира „дървото за познаване на доброто и злото“. Ева внесе първото животно в райската градина и го закла. Бог каза на Адам: „От всички животни и птици, които оставям в рая на твое разположение, нито едно няма да заколите. Ще късате само от плодовете на дърветата и с тях ще се храните“. Обаче, един от черните адепти влезе в рая и каза на Ева: Ако ядете плътта на животното и пиете кръвта му, вие ще придобиете вечен живот. Въз основа на това Христос казва, че човек е станал човекоубиец, т.е. той пръв е внесъл в живота убийството.

Следователно жената първа внесе месоядството в света. И сега, за да изкупи този грях, тя е определена да ражда децата си с мъка и да ги кърми със собственото си мляко. Всички деца, които сега се раждат, представят ония избити, заклани души в миналото. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че Господ е наредил жените да раждат, но защо и за какво, не знаете. Не е така. Както днес раждат и кърмят съвременните жени, това е за изкупване на техните грехове. Вижте например как се развиват растенията и дърветата. Вземете една семка, боднете я в земята и след време тя започва самостоятелно да се развива. За нея майка не се грижи: нито я кърми, нито в пелени я повива, нито в корито я къпе. Тя само израства нагоре и дава плод.

Сега, като се говори така на съвременните хора, някои от тях минават за учени и казват: И така може, но и по друг начин може. И Ева разсъждаваше така. Тя казваше: Не мога ли да постъпя и по друг начин? Не съм ли господарка на себе си? Не мога ли да заколя това животно? Да, тя може да направи каквото пожелае, но в едно от своите прераждания тя пак ще се роди жена, ще се ожени, ще роди един нехра-

нимайко, когото ще кърми със собственото си мляко. Нейният син е животното, което тя е заклала в едно от своите прераждания и сега е длъжна да му даде живот, да работи за неговото подигане. Тези неща не са ясни за вас, но ако бяхте ясновидци, щяхте да видите каква верига от минали проявления следва настоящия ви живот. Сега, като не виждате това, нищо не знаете. Например вие не знаете защо сте събрани тук, де сте били в миналото, де сте се срещали, какви отношения сте имали и т.н. Казвате: Сега сме братя и сестри, навярно и в миналото сме имали добри отношения. Какво сте били в миналото, не се знае. Теоретически е така, но трябва да сте ясновидци, да видите и разберете всичко. За тази цел вие трябва да бъдете свободни, да разбирате отношенията между хората и правилно да ги използвате.

Най-първо човек трябва да подбира своята храна, тъй щото при процеса на храненето да създаде в себе си здрави и положителни възгледи за живота. Моята задача досега е била да внесе в умовете на хората поне един правилен възглед за Любовта в нейните основни, нови форми. Ако съвременните хора бяха разбрали Любовта, престъпността между тях щеше да се намали, умът им щеше да се просвети, а сърцето им – да се облагороди. Преди всичко, човек трябва да знае, че няма здрава, положителна наука без Любов. Любовта е вътрешна връзка в живота. Няма ли Любов, вътрешната връзка ще почива върху свещения егоизъм. Обаче там, дето егоизмът цари, всякаква връзка се разкъсва. Ето защо, само Любовта е в сила да създаде връзки. Мъдростта затяга тези връзки, а Истината им дава свобода и ги реализира. През цялата вечност Любовта е била и е единствената връзка, която се хвърля в морето, в света, да лови риби. Какво ще прави с тези риби? Вие какво правите с рибите? – Печете ги. Обаче трябва да знаете

как да печете. Ако пък имате едно семе, трябва да знаете как да го посадите. После ще дойде Мъдростта, да ви покаже в каква почва да го посадите. Най-после ще дойде Истината, да обере плодовете. Следователно чрез Любовта, Мъдростта и Истината ще се дойде до вътрешния смисъл на живота. Забележете, понякога у човека се явяват прояви, каквито у месоядните животни. Ако обидите някой човек, той е готов веднага да се нахвърли върху вас с нож. Така постъпваха и английските жени, суфражистките, когато воюваха за правата си. Те носеха на шапките си големи игли и който се приближаваше до тях, те го бодяха. Това принуди английските държавници да забранят на жените да носят такива игли на главите си. Те не искаха да им дадат права, но с това още повече ожесточиха жените и ги заставиха да си послужат с разни средства в борба да свободата.

Питам: Отде се яви това желание у човека да мушка своя неприятел с нож или с друго някакво оръдие? Не е ли по-добре, щом някой иска да се побори с неприятеля си, да се упражнява известно време, да развие силата си и да излезе срещу него на борба? Така поне физически ще се развие. Трябва ли брат брата да убива за нищо и никакво? Мушкането с нож е изкуство, което мъжете прилагат. Жените пък си служат с връзване с въже. Какво прави жената, когато иска да постигне нещо, за което мъжът не е съгласен? Тя ще приготви хубава баница, ще купи винце и ще го покани да яде и да пие. Той ще си хапне добре, ще си пийне и от действието на виното ще заспи. Като заспи, тя ще го завърже с едно здраво въже за краката и за ръцете и като се събуди ще му се засмее и ще каже: Сега ще се съ согласиш да изпълниш това, което искам? Ако не се съ согласи, тя ще започне да го налага по всички правила. Тогава

той ще се съгласи да направи това, което тя иска.

Казвате: Никакъв морал не е това. Питам: Какъв морал е този, когато една майка цели 20 години е възпитавала сина си в религиозен дух, карала го е да ходи на черква, учила го е да вярва в Бога, да бъде честен и добър, но един ден той се влюбва в една мома и заради нея зарязва всичко. Той не се интересува вече от майка си, от баща си, на черква не ходи, към хората е невнимателен и т.н. Това от убеждение ли е? Не, той прави това от страх, гледа да угоди на момата, да не я изгуби. Когато затворят някого в участъка и го бият, за да се откаже от своите убеждения, питам: Коя е причината, дето той се отказва от своите убеждения? Убеди ли се в друго нещо или се отказва от страх? Той се отказва от страх да не го бият повече. Често хората се отказват от своите свещени убеждения от страх да не страдат.

Сегашният живот със своите мъчности и насилия е в състояние да разруши хубавото и красивото у човека.

С това аз не искам да изнасям противоречията, които съществуват в живота, но говоря за атавистичните мисли и чувства, събрани от хиляди години насам в живота на човека. При дадени условия тези мисли и чувства се проявяват, развиват се и по този начин разрушават хубавото и възвишеното в човека. Например казват за някого, че откак се е влюбил, разбил живота си. Какво лошо има в това, че се е влюбил? Любовта трябва да бъде чиста и свята. Истинска Любов аз наричам тази, при която момъкът, който се влюбил в момата, даде пълна свобода на чувствата, на вярванията ѝ и каже: Господ, в Когото ти вярваш, е свещен, както за тебе, така и за мене. И ако ти се откажеш от Него заради мене, тогава и аз ще се откажа от тебе. Момата пък трябва да каже на своя възлюбен: Заради мен ти

не трябва да се откажеш от майка си и от баща си. Тази е идеалната Любов между двама млади. Майката и бащата, от своя страна, трябва да кажат на двамата млади, че преди всичко те трябва да останат верни на идеала, който Бог е вложил в душите им. Не кажат ли така, няма идеализъм в живота. Ето защо, в живота се изисква вътрешна идейност, а не да се налагат хората един на друг според обстоятелствата. Само по този начин човек може да бъде здрав. Само по този начин ще има пълно разбиране между всички хора.

Съвременните хора трябва да бъдат много внимателни в думите, в езика си. Говори ли човек, особено пред общество, той трябва да изпитва, да проверява думите си, да следи каква сила и значение влага в тях. Защо? – Защото всяка дума може да се тълкува двояко. Говори ли човек лично, той трябва малко да говори. Всяка дума, която изговаря, предварително той трябва да я прецени през девет решета и тогава да я пусне в обръщение. Забелязано е например, когато човек иска да каже нещо идейно, той тогава именно мълчи; когато говори лично за себе си, много неща разправя. Когато човек изнася неща от своя личен живот, той може да създаде цял роман. Друг пък, като разправя за себе си, увлича се и най-после казва, че всичко това видял на сън. Казвам: Това не е нито сън, нито ясновидство, но въображението му рисува тези картини. Той иска да убеди хората, че отгоре му диктували тези неща. Който разбира законите, той знае отде идат тези истории. Ще дойде някой да ми разправя, че донесъл тази вода от еди-кой си извор. Казвам: Аз съм открил тази вода и съм я опитвал много пъти. Трябва ли да ми разправяте това, което аз зная?

Казвам: Любовта образува първата връзка. Тя дава топлина, начало на живота. Дойде ли Любовта в човека,

в него се явява мощ, сила и той казва: Сега вече аз мога всичко да направя. Човекът на Любовта е богат, той не се нуждае от нищо. Какво е умора, упадък, той не знае. Любовта никога не отпада. Това е едно от нейните свещени качества. Колкото повече време минава, Любовта все повече и повече се усилва. За Любовта препятствия няма. Явят ли се някакви препятствия, тя ги преодолява. Любав, в която стават промени, показва, че почвата, теренът, върху който животът се гради, е слаб. И тогава нищо друго не остава, освен да се изучат свойствата на твърдата материя. Аз съм изнесъл пред вас много неща, но има много още, които няма да изнеса, защото те са твърда храна. Днес всички знаят, че твърдата храна не е за децата. Тя е само за възмъжалите. Често се говори, че човек не трябва да се жени. Тази е една твърда мисъл, която не е за деца. Тя се отнася само за съвършените. За несъвършените казвам: Човек трябва да се жени, колкото пъти иска. – Колко пъти трябва да се женя? – жени се 99 пъти по девет. Доjde друг, пита: Колко пъти трябва да се женя? – Ти ще се жениш още 85 пъти. На трети казвам: Ти ще се жениш още 80 пъти. Най-после на четвърти казвам: Ти ще се жениш още веднъж.

Следователно, който се жени, той се учи от жена си. За да доjde човек до закона на съвършенството, той трябва да е минал през 99 професори. Жената не дохожда на Земята да готви на мъжа си, но тя се явява като негова професорка, да му държи лекции. Когато жената – професор иска от мъжа си да ѝ купи нещо, с това тя иска да му каже: Ако ти не си способен да платиш за уроците си, аз няма да те уча. Може ли той да намаже колата с малко масло, всичко тръгва добре. Така е поставен днес въпросът за женитбата не само на българите, но за всички хора на Земята. Разбере ли човек физическия живот, той ще разбере и

духовния. Същото се отнася и до идеите. Човек трябва да има такава идея в живота си, която за нищо да не отстъпва от него. Например най-първо той трябва да обича Бога и да знае как да Го обича. Някой казва: Аз никога не съм виждал Бога; тогава как мога да Го обичам? Питам: С виждане ли се проявява Любовта? Чудно нещо! Ако трябва да виждате Бога, за да Го обичате, какво ще кажете тогава за слепите хора? Всъщност има слепи, които любят Бога повече от онези, които виждат. В историята на човечеството има случаи, когато сляп човек люби повече от този, който вижда. Някои слепи хора познават любещите хора само с докосване до тях. Като се докосват до хората на Любовта, те излъчват особена топлина, особени трептения, които човек никога не забравя. Между хората на Любовта се създава вътрешна връзка. В душата на човека, Любовта представя готова клада за запалване. Тя е огнище, на което са поставени дърва или въглища. Достатъчно е само да се докоснете до него със запалена клечка и огънят се запалва. При това, колкото време минава, толкова повече огънят, Любовта се разраства.

И тъй, при сегашните условия на живота всички хора се нуждаят от здрави възгледи, с които да надраснат възгледите на съвременното общество. Младият трябва да люби и да знае защо люби. Който се жени, той пък трябва да знае защо се жени и да люби като женен човек, т.е. като човек, който се е свързал вече в името на Любовта. Който умира, трябва да знае защо умира; той трябва да люби като умрял. Който заспива ш той трябва да има Любов. Будният пък, който седи около заспалия, когото обича, трябва да знае кога да го събуди. Така направи и Христос като събуди Лазар. Казва се в Писанието за Христа, че Той обичал Марта, обичал сестра й, обичал и Лазар. Ако не го

обичаше, щеше ли да го възкреси? Следователно първото нещо, необходимо за всички, е вие да обичате Бога, и той да ви обича. Бог обичаше Мария, Марта и брат им Лазар, защото и те Го обичаха. Вие казвате, че ще възкръснете, а същевременно питате: Обича ли ни Господ? Как ще ви възкреси, ако не ви обича? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да сте в положението на мома, която женят. Тя се запитва: Обича ли ме този човек? Казвам: Пипни ръката му и ще разбереш! Ако от неговата топлина се запалят дърветата на твоята мома, той те обича. Не те ли обича, ти ще умреш от студ; твоят огън няма да се запали.

Значи вие трябва да имате нови, свежи, правилни възгледи за Любовта. Любовта носи физически, духовен и умствен живот. Изопачи ли се Любовта, в човека се явяват ред отрицателни състояния. Тъй щото, упадъкът на човека се дължи на изопачаването на Любовта. Затова именно в новата култура, в новите вярвания, Любовта трябва да се внесе като нова фаза на живота. Това може да се постигне при условие да има човек пълно доверие към всеобемащата Любов, към Бога. Обаче животът на съвременните хора е пълен с подозрения. Защо трябва да подозира човек? Нека стане ясновидец, да проверява всичко. Човек трябва да вярва само в онова, което вижда. Подава ли се човек само на онова, което чува, което му нашепват отвън, той ще има постоянни смущения в ума и в сърцето си. Защо трябва човек да се смущава? На онзи, който се смущава, казвам: Спри се, концентрирай ума си и провери всичко, което виждаш и възприемаш! Само по този вътрешен начин човек може да се домогне до Истината. Що се отнася до думите на този – на онзи, това нищо не значи. Питам: Ти сам видя ли това нещо? – Видях. – С кои очи: с физическите или с духовните? Да виждаш нещата с физическите си очи, това не е истин-

ско виждане. Някой хванал ръката на някого, друг целунал някого, това още нищо не значи. Никой не знае вътрешните подтици или намерения в душата на човека. Вие не знаете още, когато момъкът целуне някоя мома, какво може да направи той с нея след 10 – 15 години. Вие трябва да бъдете физиономисти или френолози, за да познавате човека.

Един богат американец изпраща портрета на един млад момък до един знаменит американски физиономист със следната молба: моята дъщеря се е влюбила в този момък. Искам да ми кажете, след като видите и нейния и неговия портрет, ще могат ли тия двама души да водят един хармоничен живот, да се разбират помежду си. Физиономистът отговаря категорично: По никой начин вашата дъщеря не трябва да се ожени за този човек. Ако те се оженият, след две години той ще я убие. Той е престъпен тип. Дъщерята отказва на този момък. Той се оженва за друга мома. След две години обаче той убива жена си.

Сега и вие трябва да учите, да придобиете тази положителна наука: като вярвате, да знаете защо вярвате; като обичате, да знаете защо обичате. Освен това, каквото човек има, той трябва да го цени. Само по този начин между хората могат да се създадат правилни отношения. Ако и ние имаме същите отношения помежду си, каквито светът има, по какво се различаваме от тях? Всъщност само онзи, който живее в Любовта и я прилага, той има един плюс в себе си. Човек може да не съзнава в какво седи този плюс, но той трябва да влезе дълбоко в живота, да проникне дълбоко в себе си, да оцени всичко каквото има. Човек трябва да се постави на големи противоречия, за да оцени онова, което му е дадено. Понякога човек трябва всичко да изгуби, за да го оцени. Например някой казва: Беден съм, нищо нямам. Защо ми е това голо здраве? Във Варненско някъде имали един млад, здрав

момък, който се наричал Стоян. Той често казвал на майка си: Мамо, здраве, сила имам, но беден съм! Защо ми е това здраве? Случило се, че Стоян тежко заболял, три години боледувал. При това положение той казал на майка си: Мамо, нищо не искам освен здраве. Ако ми помогне Господ да оздравея, ще ценя само здравето си. И с камъни да ме товари, ще се радвам на здравето си и доволен ще бъда. За този Стоян се говори в българските народни песни.

Казвам: Като знаем цената на здравето и ние трябва да искаме от Бога главно здраве, живот пълен със светли мисли и чувства. Имаме ли това, и с камъни да ни товари, ние ще бъдем радостни и доволни. Вземете например живота на първите християни. Те бяха подлагани на мъки, на изтезания, но всичко претърпяха, всичко понесоха с радост за своя идеал – Христа. С това обаче те спасиха живота на хиляди хора, като ги обърнаха към Бога. Така е било и така ще бъде всякога за човек, който живее по Бога. Пътят на този човек е винаги отворен.

Мнозина се оплакват, че нямат пари. Един поп ми казваше: Ти проповядваш хубаво, но пари нямаш. Освен това и одежди нямаш. Като чета някой молитва, аз веднага си турям епитрахил. Без епитрахила работата не върви. И ти трябва да четеш с епитрахил. Казвам: Дядо попе, и аз имам епитрахил. Изваждам от джоба си едно малко шишенце, пълно с една особена течност и казвам: Този е моят епитрахил. Достатъчно е, като отида някъде, да сипя само три капки от тази течност и всички изпитват нейното благотворно действие. От тази течност болни оздравяват; страдащи се просветяват; недоволни се задоволяват. При това никакво възнаграждение не искам от никого. Обаче млечната баница ме чака. Свещеникът ме запитва: Можеш ли да ми кажеш каква е тази течност? Казвам: Няма защо да я знаеш.

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ВЕХТОТО ПРЕМИНА**

Серия девета

**Том четвърти
1927 г.**

Второ издание

**Набор
Албена Цветкова**

**Коректор
Венета Максимова**

**Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД**

**Печат
„Симолини '94“**

**ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com**

ISBN 978-954-376-053-4

Цена 7 лв.